

B E S T S E L L E R

EDITURA MIRON

CU CÎT VAI ȘI
ETHAN SE
APROPIE MAI
MULT UNUL
DE CELALTI,
CU ATIT
CRIMINALUL
PĂSEȘTE
ȘI EL ÎN
URMA LOR...

KAT MARTIN

DRAGOSTE ȘI
PERICOL

Ethan Brodie este un fost polițist dur, calculat, bine antrenat să înfrunte orice pericol. Și-a jurat să stea departe de femei, din cauza unei relații dezastruoase, care i-a frânt inima.

Totuși atrăgătorul detectiv particular și echipa lui acceptă o nouă misiune: aceea de a proteja câteva modele de top, femei superbe, de la o agenție de elită, care au primit amenințări cu moartea.

Valentine Hart este un model de o frumusețe perfectă. Se simte atrasă de Ethan Brodie și în ciuda hotărârii lui de a refuza orice poveste de dragoste, între ei se declașează o pasiune fierbinte. Cu cât Val și Ethan se apropie mai mult unul de celălalt, cu atât criminalul pășește și el în urma lor.

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

KAT MARTIN

DRAGOSTE ȘI PERICOL

Editura MIRON

INTO THE FURY

by Kat Martin

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparțin

Editurii MIRON

Capitolul 1

Seattle, Washington

***PĂCĂTOASE, TÎRFE și DEPRAVATE
– PĂZIȚI-VĂ.
V-A BĂTUT CEASUL***

Ethan Brodie stătea în picioare în sala de ședințe, lângă masa din lemn de mahon și recitea biletul care i-a fost înmînat. Textul era printat pe o foaie albă, iar cuvintele otrăvitoare fuseseră scrise cu fonturi și dimensiuni diferite, toate cu litere îngroșate.

Cam de modă veche, pentru secolul douăzeci și unu, se gîndi Ethan. De fapt, un e-mail ar fi fost mult mai ușor de depistat.

Clientul, Matthew Carlyle, era director operațional la compania de lenjerie *La Belle*, un lanț de desfacere a unor produse asemănătoare celor de la *Victoria's Secrets*, la prețuri mult mai rezonabile. Trecut de patruzeci de ani, șaten cu ochi căprui, cam la un metru șaptezeci și șapte, suplu și în formă, Carlyle avea deja tîmplele cernite și pe mandibulă o cicatrice subțire, care urca pînă spre lobul urechii.

Celălalt tip din încăperea era șeful lui Ethan, vărul său Ian, proprietarul firmei *Brodie Operations Security Services, Inc.*

- Îmi imaginez că în industria produselor de lenjerie primiți frecvent bilete de amenințare, îi zise Ethan lui Carlyle.

- Primim mesaje de la țăcăniți, desigur, chiar foarte multe, zise Carlyle, luînd biletul pe care i-l returnă Ethan. Doar că toate cele zece fete top-model ale noastre au primit cîte o asemenea scrisoare, la magazinul nostru central din Seattle, iar compania nu s-a bucurat prea mult de asta.

- Cu poliția ați discutat?

- Încă nu. Am prefera să tratăm problema cu discreție, ca să evităm presa de scandal. De aceea am venit la voi. Eu și cu Ian am mai colaborat pe vremuri. Am încredere că o să rezolve problema.

Ethan se întoarce cu fața spre vărul său. Acesta purta pantaloni de culoare crem și o cămașă galben-pai. Ian era blond, însă Ethan avea părul negru, ca majoritatea bărbaților din neamul Brodie. Amîndoi erau înalți, doar că Ethan îl depășea, la un metru nouăzeci și cinci, cît măsura el.

- Ai verificat dacă există urme pe bilet? întrebă el.

- Da, spuse Ian. Toate biletele sînt curate. Plicurile au fost expediate de la oficii poștale diferite, aflate în zone aleatorii. Știind că foarte curînd fetele vor pleca în turneu, Matt a decis să întărească temporar paza modelelor *La Belle*, pentru orice eventualitate.

- Cred că a fost o idee bună. Deși Ethan și-ar fi dorit să preia altcineva misiunea. Ultimul lucru pe care-l voia era să

călătorească vreo câteva săptămîni cu un grup de dive din lumea modei, care nu au altceva în cap decît bîrfele și moda. Totuși, trebuia să muncească pentru ca să trăiască, iar acest gen de activitate era punctul lui forte.

Rămînînd să-și înghită în tăcere dezaprobarea pentru numirea lui, îi aruncă vărului său o privire tăioasă, iar ochii lui albaștri se luminară brusc, amuzați.

- Ethan este cel mai bun pentru treaba asta, zise Ian, foarte sigur de recomandare. A fost polițist și a avut câteva misiuni de protecție a unor directori executivi ai firmelor de top din IT. Să fii sigur că știe ce face.

- Am citit CV-ul lui, zise Carlyle aprobînd din cap. Știu că este potrivit pentru această misiune. Apoi se întoarse spre Ethan: în afară de faptul că te ocupi cu protecția persoanelor, ești și detectiv particular, nu-i așa?

- Exact. Înainte să mă mut în Seattle, am fost detectiv la secția omoruri, la departamentul de poliție din Dallas.

- Perfect. Chiar îmi doresc să-l găsiți pe tipul care a trimis biletele acestea. Am un sentiment destul de urît în legătură cu treaba asta. Sper că, datorită experienței tale din trecut, vei reuși să pui mîna pe nemernic, după ce vei sta de vorbă cu fetele și cu restul personalului. Dacă e vorba de cineva din interior, vrem să-l eliminăm.

- Da, sigur că se poate.

- Va trebui să fii discret, totuși. Nu vreau ca oamenii să devină bănuitori înainte să plecăm în turneu. Totuși, ar fi bine pentru noi toți dacă vei reuși să afli ceva care să ne ajute să-l demascăm pe nenorocit.

- Înțeleg. Evident că avea de gînd să caute un fir, chiar

dacă pericolul nu venea din mijlocul lor. Dacă va avea noroc, va trebui să fie foarte atent în principal la fanii zeloși, precum și la momentele cînd mulțimea se dezlănțuia.

- De cîți oameni crezi că mai ai nevoie? îl întrebă Ian pe Carlyle. Deși se aflau în sala de conferințe, au rămas tot în picioare. Întîlnirea nu va dura prea mult, oricum.

- Deja am angajat vreo doi băieți, dar ne-ar mai trebui unul, care să aibă și el experiență în pază și protecție.

- Atunci Dirk Reynolds ar fi foarte potrivit, zise Ian. Vorbesc eu cu el, să văd dacă acceptă slujba.

Dirk lucra pentru companie fără să fie angajat permanent, la fel cum făceau Ethan și fratele lui, Luke, dar și vărul lui, Nick. Nick era căsătorit. Soția lui era însărcinată, așa că el prefera joburi aproape de casă.

Luke lucra la un caz. Chiar dacă nu ar fi făcut-o, el nu era specializat în apărare și protecție. Dirk Reynolds era foarte bun prieten cu Ethan, fost șerif și un bărbat excepțional.

- Vă las să mai discutați detalii, zise Ian. Matt, după ce vorbesc cu Dirk, trec pe la tine.

Ethan se gîndea că prietenul său va accepta misiunea. Plata era consistentă și, cum Dirk tocmai încheiase o misiune, acum era în căutarea unei noi provocări. Turneul respectiv ar putea să-i ofere o interesantă escapadă, afară din Seattle.

Imaginîndu-și cum va fi în săptămînile următoare, Ethan oftă profund. Știa clar că va avea dureri de cap douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, în timp ce va face pe bona pentru fetele cu trupuri perfecte, în lenjerie

sumară. Avusese destule neazuri cu sexul frumos – mai avea și acum; așa că nu-și dorea și mai multe.

- Un lucru vreau să fie clar, zise Carlyle, când Ian ieși din cameră și închise ușa. Vorbim de câteva dintre cele mai atrăgătoare și sexi femei din lume. Ele sînt fantezia oricărui bărbat. Din acest motiv compania *La Belle* are o clauză contractuală de ne-implicare sentimentală. În nici un caz nu puteți lucra pentru noi, dacă vă gîndiți să vă culcați cu ele. Evident că veți avea o atitudine agreabilă față de ele, însă nu veți depăși anumite limite. Mă urmărești?

- Te urmăresc.

- Înțeleg că sînteți bărbați, dar vreau să mă asigur că înțelegeți și acceptați politica firmei noastre. Orice încălcare a ei înseamnă încheierea automată a colaborării.

- De acord. Trebuie să știi și tu ceva. Nu aș accepta misiunea, dacă m-aș gîndi că penisul îmi stă în cale. Și eu admir o femeie frumoasă, ca orice bărbat, dar sînt plătit să-mi fac treaba și exact asta voi face.

- Sper că vorbești și pentru amicul tău, Reynolds, zise Carlyle, puțin mai liniștit.

- Dirk este un profesionist. În plus, va trebui să vorbească în nume propriu.

- Bine. Mi se pare că ne înțelegem. În restul zilelor săptămînii vom face repetiții cu costume. Apoi primul spectacol va fi aici, în Seattle, sîmbătă seara. Mîine dimineață la ora opt puteți să mergeți la *Teatrul Paramount*. Atunci vă voi prezenta pe tine și pe Reynolds echipei și primelor noastre zece modele. Dar nu cumva să uiți ce ți-am spus.

Ethan nu mai comentă. Carlyle nici nu-și imagina cît

de puțin își dorea el să cunoască o gașcă de femei cu orgolii exacerbate și pline de sine. Faptele vor vorbi mai mult decât o fac cuvintele. Nu-i va trebui mult, pînă ce-și va da seama că Ethan a terminat-o de tot cu femeile.

Fosta lui iubită, Allison Winfield, a făcut tot ce i-a stat în putere ca să-l aducă în starea aceasta.

- Doamne, l-ai văzut pe oacheșul care tocmai a intrat în culise? o întrebă fascinată Megan O'Brien pe prietena ei, Val. Aceasta tocmai se aplecase și își încheia bareta de la o sanda cu toc cui, așa că întoarse capul, dar nu reuși să-l vadă bine.

Megan se uita insistent și vorbea.

- Îl vezi pe cel din stînga? Tipul cu mustața sexi? Zici că a coborît de pe un poster cu motocicliști musculoși. Ar putea să-mi bată la ușă oricînd, ziua sau noaptea. Mai ales noaptea, zise ea, dîndu-și ochii peste cap. Iar tipul acela masiv, din dreapta, fac să pară modeste cuvintele înalt, brunet și fermecător. Cred că m-am îndrăgostit.

Val își ridică privirea în sfîrșit. Matt Carlyle era flancat de doi bărbați. Unul înalt de peste un metru nouăzeci, frumos, cu păr șaten, nu foarte scurt și o mustață atrăgătoare, care-i încadra frumos gura și se încheia pe linia maxilarului, dîndu-i un aer de băiat rău. Un băiat rău, dar foarte sexi.

Dar bărbatul mai înalt i-a atras de fapt atenția, fiind mai zvelt decât primul, șaten-închis, cu ochi negri și un chip care ar fi magnetizat privirile oricărei femei. Era tuns scurt și asta îi scotea și mai mult în evidență trăsăturile masculine. După cum se mula tricoul negru pe formele intens lucrate, era clar

că bărbatul cîntărea cam o sută de kilograme de mușchi-forță.

În clipa cînd privirea lui pătrunzătoare s-a îndreptat în direcția ei și a scrutat-o doar cîteva secunde, ea simți un fulger electric neașteptat prin tot corpul.

- Cine sînt cei doi? întrebă Val, pentru prima dată interesată. Era mult prea ocupată, ca să mai aibă timp pentru bărbați. Ca model al firmei *La Belle*, era mereu solicitată și muncea pînă tîrziu. În același timp, urma niște cursuri și avea de gînd să-și ia o slujbă cu jumătate de normă, după ce se va termina turneul, iar în toamnă intenționa să-și dea examenul de licență.

- Sînt agenți de securitate, angajați pentru pază dublă, spuse Megan. După ce am primit acele scrisori de amenințare, Matt a mai adus niște băieți. Megan oftă. Aceștia doi mi se par delicioși și numai buni de mîncat.

- Cunoști regulile. Nu avem voie să ne implicăm sentimental cu personalul.

- Știu. De obicei nu-mi pasă, dar în cazul acesta...

- Stai cuminte, fetiço, zîmbi Val. Să nu-ți prinzi degetele. Din punctul nostru de vedere, nu avem voie să-i atingem.

- Da, ce păcat.

Val rîse. Mai aruncă o privire spre cei doi bărbați, admirîndu-l îndelung pe cel mai înalt, care acum privea în altă direcție. Frumusețea pur masculină merita să fie apreciată.

Cînd auzi glasul lui Daniel Clemens, coreograful spectacolului, precum și chicotelile fetelor, își aminti unde

se află. Val îi ascunse pe cei doi într-un colțișor ascuns al minții, apoi se concentrează asupra baretelor sandalelor, după care merse să completeze șirul modelelor, fiindcă acum începeau repetițiile.

Capitolul 2

Carlyle merse împreună cu Ethan și Dirk într-un scurt tur prin teatrul unde fetele aveau repetiție, iar seara urma să se desfășoare prima prezentare a turneului estival. *Teatrul Paramount* din Seattle era exact în centru, iar clădirea, locație importantă a domeniului artistic, putea găzdui pînă la două mii opt sute de persoane. Construită în anii douăzeci, avea o structură cu numeroase decorațiuni exterioare, iar pe pereții interiori stilul baroc integrase frunze aurite și multe alte miniaturi din regnul vegetal.

Carlyle privi admirativ candelabrul uriaș, din cristal, care domina din tavan holul central. Apoi îi conduse pe cei doi spre un tip musculos, cu capul ras și cercei în urechi.

- Vreau să-l cunoașteți pe șeful echipei noastre de pază și protecție. El are oamenii lui și sper că nu vă veți ciocni unii cu alții prea des, numai că e necesar să știți cine cu cine lucrează.

Carlyle se opri în fața bărbatului masiv, cam de înălțimea lui Ethan, dar cu brațe, umeri și piept mult mai voluminoase. Parcă ar fi fost un Arnold Schwarzenegger care făcuse exces de zel, iar Ethan se întreba cam cîte ore își petrece tipul în sala de forță în fiecare zi.

- Beau Desmond, ți-l prezint pe Ethan Brodie, zise Carlyle. Mustăciosul este Dirk Reynolds.

Desmond dădu mîna pe rînd cu Ethan, apoi cu Dirk.

- Ethan ne ajută cu băieții lui pentru pază și protecție dublă. Este și el detectiv particular, așadar va încerca să afle într-un fel sau altul cine a trimis acele scrisori.

- Atîta timp cît nu-și bagă nasul în treburile mele, poate să facă orice vrea, spuse Desmond.

Ethan ridică o sprînceană, ușor iritat. În concluzie, va fi vorba de o competiție. Care dintre noi este mai tare și mai bun la ceea ce face. Cam de asta s-a temut și el din clipa cînd a zărit cerceii.

- Eu mă voi strădui să nu-ți stau în cale, spuse Ethan cu diplomație. Se afla acolo pentru o treabă. O va face cu sau fără Beau Desmond.

- Așa să faci, comentă Beau, hotărît să aibă el ultimul cuvînt.

Carlyle nu mai spuse nimic, însă era clar că remarcase și el atitudinea beligerantă a lui Desmond. Dirk zîmbea, pe măsură ce se depărtau de personajul negativ. Nimic nu-l încînta mai mult decît să-l lase pe acest maimuțoi să se facă de rîs singur.

- Beau știe foarte bine ce are de făcut, zise Carlyle. Prinde bine să ții minte acest aspect.

- Oh, sigur că-l voi reține, replică Ethan.

Dirk, mai înțelept, nu comentă deloc.

Carlyle îi conduse apoi într-o încăpere unde patru bărbați beau cafea. Purtau blugi și un tricou negru, pe care era imprimat logo-ul firmei *La Belle*: simbolul pentru masculin și feminin, adică un cerc cu o cruce în partea de jos și o săgeată îndreptată în sus.

Purtau tricourile pentru ca să poată fi identificați ca agenți de securitate ai companiei *La Belle*. Dimineata, la sosire Dirk și Ethan au primit și ei tricouri, iar acum fiecare îl purta pe al său.

Carlyle făcu prezentările:

- Băieți, aș vrea să mă ascultați. Tipul din dreapta mea este Ethan Brodie, care va dubla securitatea la prezentări. Cu ajutorul vostru. Cel de lângă el este Dirk Reynolds. Sînt amîndoi profesioniști; își cunosc foarte bine meseria, așa că vă rog ascultați și faceți ce vă vor spune ei.

După ce s-au prezentat pe rînd, concluzia a fost că aveau experiență ca agenți de pază, dar nu prea multă. Unul dintre ei, tipul blond, pe nume Sandowsky, în jur de treizeci de ani, lucrase într-o parcare. Tipul înalt și slab, care s-a prezentat Walt Wizzy, lucrase la *Walmart*. Cel de origine hispanică, Pete Hernandez, arăta ca un dulap, dar măsura doar un metru șaiszeci și șapte, iar după mutra bosumflată pe care o afișa avea clar complexul bărbatului mic de statură. Ethan estimează că, dacă din acest grup ar fi unul care să creeze probleme, acela era Hernandez.

Ultimul bărbat era de culoare și se numea Joe Posey; fost polițist, era mult mai în vîrstă și într-o formă necorespunzătoare. Nu se putea spune despre cei patru că erau agenți de primă clasă, însă Ethan se gîndi că vor face față, în caz că ar apărea ceva probleme.

El le spuse pe scurt ce le va cere să facă.

- Treaba voastră este să nu permiteți accesul în teatru celor care nu au treabă aici. Cu atîtea femei frumoase, mai mult ca sigur că vor apărea cîțiva isteți, care se cred aleșii

lui Dumnezeu. Ocupați-vă de ei politicos, dar ferm. Orice poveste siropoasă v-ar îndruga, nu-i lăsați să se apropie de modele. Dacă vreunul din voi nu face față singur, folosiți stația radio și cereți întăriri. Întrebări?

Nu vorbi nimeni.

- Partea a doua a activității voastre este să fiți cu ochii-n patru și să observați orice pare suspect. Un individ rău-intenționat, în orice mod. Dacă vi se pare ceva nefiresc, îmi raportați imediat mie sau lui Dirk, chiar dacă e vorba de ceva neînsemnat. Mai bine să te ferești, decât să-ți pară rău.

Joe Posey ridică brațul.

- Am auzit zvonuri că un anonim a trimis scrisori de amenințare câtorva modele. Este adevărat?

Era, însă Carlyle nu voia ca presa să afle această informație și să transforme în circ toată prezentarea.

- Fetele acestea poartă lenjerie intimă, zise Ethan. Ele primesc tot felul de scrisori, unele frumoase, altele urâte. Carlyle și-a pus proprii angajați să le ducă și să le aducă de la teatru, așa că nu voi vă veți ocupa de asta.

Ethan încheie cu informațiile pe care le primise de la Carlyle.

- În restul săptămânii vor fi doar repetiții. Încep la ora opt dimineața, iar voi stați cu ele pînă ce termină treaba. Vom veni aici înaintea lor și vom pleca după ce pleacă ele. Sîmbătă seara va avea loc prezentarea, apoi vom călători. Înțelegeți cu toții că vom petrece foarte mult timp pe drum, da?

Oamenii au mormăit ceva, semn că au înțeles.

- Și încă un lucru: nu vă atingeți de fete. Nu aveți voie

să vă implicați sentimental și nici să le dați bătăi de cap. Dacă respectați această regulă, ne vom înțelege foarte bine. Dacă o încălcați, veți fi concediați.

Toți au fost avertizați, dar nu strica să repete avertismentul.

- Acum aș vrea să vă faceți timp, ca să vă familiarizați cu interiorul teatrului. Ar fi bine să descoperiți toate cotloanele unde s-ar putea ascunde un posibil intrus. Nu vă grăbiți și căutați cu mare atenție.

De acest lucru se vor ocupa de asemenea el și Dirk, imediat ce Carlyle va termina să le ofere ultimele detalii. S-au îndreptat toți spre ușă.

Ethan îl întrebă pe Carlyle, care rămăsese retras într-o parte:

- Ce urmează acum?

- Acum vreau să vi le prezint pe fetele noastre. Sînt treizeci toate, dar eu vi le voi prezenta doar pe vedetele spectacolului, acelea care au primit scrisori ca aceea pe care v-am arătat-o. Aș vrea să fiți cu ochii pe ele în mod special.

Carlyle îi conduse în spatele scenei, unde cele treizeci de modele stăteau aliniate, pregătite să înceapă repetițiile.

- Prezentarea are cinci părți, începu Carlyle să-i explice. Țările Lumii, Nashville, Îngerul-Demon, Țara Minunilor Iarna și Jubileul de Diamant. Urmează ca toată distribuția să revină pe scenă, apoi finalul. Fiecare model schimbă cel puțin două costume. Acum se lucrează pentru partea cu Țările Lumii. Urmați-mă.

Ethan și Dirk au mers în spatele lui Carlyle spre grupul de fete care stăteau în semicerc și ascultau recomandările

coregrafului spectacolului, aflat în mijlocul lor.

- El este Daniel Clemens. Uneori este cam pisălog, dar își face treaba foarte bine. Fără el nu am fi putut să facem prezentarea.

La repetiție majoritatea fetelor purtau ciorapi negri pe sub niște fustițe scurte, sau jeanși scurți, tricouri lungi și cămăși de piele mulate pe corp.

- În următoarele câteva zile vor repeta pașii și ordinea ieșirilor. Repetiția cu ținutele de scenă este cu o zi înainte de prezentare. Atunci se vor face ultimele probe la rochii, cu orchestra live și tot tacîmul.

Ethan le cercetă pe fete. Măcar pentru moment toate erau îmbrăcate decent. Ținutele relaxate nu schimbau faptul că fiecare, în felul ei, era incredibil de frumoasă, așa cum sînt chipurile de pe copertile revistelor.

Carlyle strigă foarte repede zece nume și fetele făcură un pas în față. Două roșcate, cinci blonde, două brunete și o frumusețe cu piele ciocolatie, brunetă, cu părul foarte lung.

Ethan aruncă o privire spre Dirk, care se străduia să-și țină ochii doar în față.

- Doamnelor, acești domni vor asigura siguranța și paza noastră pe tot parcursul turneului. Ethan Brodie este tipul masiv, din dreapta. Dirk Reynolds este mustăciosul.

Carlyle surîse.

- V-aș ruga să o lăsați mai moale cu ei. Sînt aici să-și facă treaba, la fel ca voi. Ar fi mai ușor dacă nu i-ați copleși cu zîmbete obraznice și apropo-uri.

Tinerele au început să chicotească nonșalant.

- Vreau să vă prezentați. Numele mic va fi de ajuns.

Începem din partea dreaptă.

Prima era o roșcată, care făcu un pas înainte.

- Sînt Caralee, zise ea, cu accent sudist.

- Eu sînt Katerina, spuse o blondă zîmbitoare, cu accent rusesc.

Pe măsură ce fiecare și-a spus numele, Ethan a încercat să-l asocieze cu chipul, așa cum știa că va face și Dirk. Roșcatele erau Caralee și Megan. Blondele se numeau Heather; Katerina, rusoaica; Delilah, cea cu pomeți proeminenți; Ursula – nemțoaică sau austriacă; și Valentine.

Brunetele se numeau Isabel, o Sophia Loren mai tînără; și Carmen, o latino-americană drăguță, cu ochi negri. Cea cu pielea de abanos, avea un nume exotic: Amarika. Probabil era din Africa; greu de spus.

Se mai uită o dată la toate fetele și rămase cu ochii fixați asupra celei din urmă, Valentine. Îi plăceau blondele dintotdeauna. Toate cinci aveau părul blond lung, ușor ondulat sau drept. Valentine avea părul de culoarea mierii, ușor ondulat pe spate și foarte bogat.

Era cu cîțiva centimetri mai scundă decît roșcata Megan, cea de lîngă ea. Toate erau trecute de un metru șaptezeci și cinci, iar vreo două, inclusiv Amarika aveau aproape un metru optzeci. Purtau tocuri înalte, care le mai ofereau cîțiva centimetri avantaj.

Într-o încăpere cu femei frumoase, era foarte dificil să ieși în evidență. Se auzi un rîs gutural, care aparținea lui Megan, roșcata. Blonda de lîngă ea zîmbi cuceritor și în obraji i se văzură două gropițe sexi. Pe aceasta o va ține minte sigur: *Valentine*. Mai degrabă avea nume de

dansatoare la bară, decît de model pentru lenjerie intimă, dar ce știa el?

Chiar și în ținuta de repetiții, tot arătau senzațional. Alese pentru trupuri perfecte și chipuri impecabile. Prea perfecte, după părerea lui. Nu îl interesau femeile preocupate excesiv de propria lor persoană. Pe toți dracii, dacă nu ar fi vorba de sex, ar putea renunța complet la femei.

Din păcate avea nevoi, așa cum au toți bărbații virili. Doar cînd privea spre șirul de trupuri apetisante, simțea cum îl furnică sub șliț și se gîndea că ar fi timpul să-și programeze o întîlnire intimă cu una dintre iubitele lui.

Cunoștea cîteva femei de cîteva ani, iar acestea înțelegeau motivele vizitelor lui, nu îi cereau nimic, se distrau împreună și ele își satisfăceau propriile lor nevoi, la fel ca el.

Dar nu în această seară. Urma să ia cina cu vărul lui, Nick și soția lui, Samantha. Mîine seară, poate, dacă-și va face timp. O mai privi o dată pe Valentine și simți un imbold. Cu cît mai repede, cu atît mai bine.

- Ethan! Intră. Samantha Brodie zîmbi și făcu un pas înapoi, ca să-l primească pe Ethan în holul casei cu un singur nivel, într-o zonă împădurită și elegantă din Newcastle. Nu era departe de sediul companiei *Brodie Operations*, aflat în Bellevue și era aproape și de salonul de înfrumusețare canină, *Perfect Pup*, unde lucra Samantha.

Fiindcă Sam era mică de statură, Ethan se aplecă spre ea, zîmbitor:

- Bună, scumpo, cum te simți? spuse el, parcă stîngaci, fiindcă pentru moment nu era deloc impresionat de sexul

slab, doar că soția lui Nick îl fermecase complet chiar prin faptul că era minionă și părea firavă.

- Sînt bine, zise ea, zîmbind și îl îmbrățișă. Amîndoi sîntem bine. Samantha era însărcinată în patru luni și deja i se vedea puțin burta. Pistruiată și cîrnă, cu părul cîrlionțat și șaten, parcă era o fetișcană. Nick era îndrăgostit iremediabil de ea și extaziat fiindcă urma să aibă un copil. Am auzit că ai primit slujba aceea la *La Belle*, spuse ea după o scurtă pauză.

- Da, am primit-o. Nu sînt prea încîntat că vom călători, dar salariul este bunicele.

- E vorba de cîteva săptămîni doar, nu? Prezentarea începe aici, în Seattle, apoi se va ține în cinci orașe, după care vor reveni acasă.

- Exact. Nici nu o întrebă de unde știa atît de bine ce se petrecea la firma *La Belle*. Nu și-o putea imagina pe soția vărului său într-o pereche de bikini minusculi, din dantelă. Nici lui Nick nu i-ar fi plăcut asta.

- Nick este în curtea din spate. Cina este aproape gata. Vino și tu în spate.

El veni după ea, în bucătărie, unde domnea un aer plăcut, intim, mai ales datorită dulapurilor cu fronturi din lemn masiv, unele fixate pe pereții zugrăviți în culoarea galben, completat și de perdelele galben cu maron de la ferestre.

Cînd o văzu întoarsă ușor în profil, observă cît îi crescuse burtica. Ciudat. Trecuseră doar cîteva luni de cînd vărul lui a renunțat la slujba de detectiv la omucideri, la poliția din Anchorage, apoi s-a mutat în Seattle și a început

lucrul la *Brodie Operations BOSS, Inc.* Era clar că Nick nu a pierdut vremea degeaba, dacă soția lui era acum însărcinată.

Își aminti de propriul lui copil, Hannah, de trei ani, însă zîmbetul îi pieri de pe chip. De cîteva săptămîni nu și-a mai văzut copila – deși a încercat de cîteva ori. Acum ajunse într-o zonă unde aroma de usturoi și roșii i-a schimbat starea, făcîndu-l să saliveze abundant.

- Doamne, ce bine miroase.

Samantha surîse imediat. Cum era îmbrăcată într-o pereche de blugi și o cămașă cu mîneci scurte, care-i scotea în evidență burtica, Ethan se gîndea că totuși, o femeie gravidă poate să arate sexi, deși nu s-a gîndit la asta niciodată.

- Fac spaghetti. Sînt aproape gata.

Nick tocmai intra și el în bucătărie. Era aproape de înălțimea lui Ethan, brunet, cu părul ondulat și ochi albaștri.

- Ce zici, bem ceva? întrebă Nick. Am senzația că îți-ar prinde bine un pahar. Vin, bere sau ceva mai tare?

- Un deget de whisky ar fi mers, dar mai bine merg pe bere. Ethan trase un scaun și se așeză la masa din bucătărie.

Nick scoase din frigider o sticlă de *Budweiser*, i-o dădu, apoi își luă și el una.

- Care-i problema? Noua slujbă sau ceva legat de fetiță? Allison îți tot face probleme?

Ethan desfăcu sticla și luă o înghițitură consistentă.

- Amîndouă. Am sunat-o pe Ally cînd veneam spre voi. Ca de obicei, mi-a dat cu flit, inventînd iar un motiv tîmpit, pentru care nu pot vorbi cu Hannah. Fosta lui iubită dădea

vina numai pe el pentru relația lor eșuată, deși ea a fost cea care a pus capăt poveștii.

- Norocul tău că a refuzat să se mărite cu tine, zise Samantha. Știu că ai fi dorit ca fiica ta să-ți poarte numele, dar tot tu mi-ai spus că voi doi erați o combinație nereușită. Meriți pe cineva care să te iubească.

Ethan scoase un mormăit. După cîte probleme a avut în dragoste, nici nu-și mai dorea să se gîndească la asta.

Nick o trase pe soția lui pe genunchi și o sărută zgomotos pe buze.

- Ce vrei să mai fac pentru tine?

Samantha rîse și-l împinse în glumă.

- Salata este făcută. Ai pus masa. Ce-ar fi să stai jos și să te relaxezi împreună cu vărul tău?

Samantha gătea extraordinar, era gospodină perfectă și o femeie foarte sexi. Deșteaptă și muncitoare, se pricepea și la afaceri, ea deținînd jumătate din firma *Perfect Pup*, un lanț de saloane pentru tuns căței. Îl bătea la cap pe Nick să aducă acasă un pui de cățel, iar el insista să aștepte nașterea copilului. Totuși Ethan se gîndea că, pînă la sfîrșitul săptămîinii, cățelușul va avea deja un loc în casa lor.

- Am auzit că azi ați început treaba pentru *La Belle*, spuse Nick, apoi se așeză la masă, în fața lui. Mă bucur că te-au luat pe tine și nu pe mine. Ca și Dirk, Nick era fost șerif. Ca și Ethan, era și fost detectiv de poliție. Nick era capabil și dur, ca o gheată militară; dar era bărbat căsătorit și își lua rolul foarte în serios. Cred că este o misiune foarte interesantă.

- Mda, numai că, dacă puteam să mă eschivez, aș fi

făcut-o. Plata e foarte bună și programul nu e prea încărcat. Atîta timp cît femeile se poartă frumos, totul va fi bine.

Nick rîse cu sforăituri.

- Nu mulți bărbați și-ar dori ca femeile cele mai frumoase din lume să-i lase în pace.

- Da, zise Ethan, sorbind din bere, mulți bărbați sînt mai naivi decît mine. După mine, singurul loc al unei femei în viața bărbatului este în pat. Privi spre Samantha, care avea în mîină o lingură de lemn, cu care părea că se pregătește să-l lovească în cap. Ethan rîse. Persoanele de față se exclud, adăugă el grăbit.

Samantha îi zîmbi matern, apoi se concentără asupra cinei.

- Este vreo fată interesantă printre ele?

- Toate sînt frumoase. Sexi. Trupuri de milioane. Tot ce-și poate dori un bărbat – în pat. În afară de asta, nu știu. Cînd privi spre Samantha, o văzu fără lingură în mîină și se gîndi că este în siguranță.

- Apropo de prezentare, spuse ea. Aș vrea...să-ți cer o favoare.

- Spune, scumpo; orice, zise Ethan.

- Am o prietenă, care este model acolo. Se numește Valentine Hart. Poate ai cunoscut-o.

- Valentine. Da, cu un asemenea nume, cine ar putea să o uite? Cu gropițe în obraji, nu?

- Exact.

- Ce-i cu ea?

- Val a primit un bilet pe care erau scrise cuvinte oribile. Cred că și celelalte fete au primit la fel. Mi-a zis că a speriat-

o rău, fiindcă le numea pe fete tîrfe și depravate.

- Știi treaba cu scrisorile. Acesta este și motivul pentru care s-au decis să dubleze paza.

- Ei, bine, mă gîndeam că dacă...ai putea tu să fii cu ochii pe Val. Să știi că este o fată grozavă. Tu ești bodyguard. Ai putea să-i asiguri protecția.

- Dar acesta nu e un favor, Samantha. De asta m-au angajat, ca să fie fetele în siguranță. Asta va fi chiar treaba mea.

- Da, numai că Val nu este...

- Nu trebuie să-ți faci griji. Voi fi cu ochii pe ea. Acum Ethan nu mai voia să audă de femei și nici nu dorea să o cunoască personal pe vreuna dintre ele. Dacă este prietena ta, ea va fi în centrul ecranului radar, bine așa?

Era exact ce nu-i trebuia lui. Vreo implicare personală cu o fată. Numai că Samantha făcea parte din familie. Dacă Valentine Hart era prietena ei, atunci va fi cu ochii pe ea.

- Mulțumesc, zise ea calm.

- Miroase perfect, spuse el, în speranța că va schimba subiectul.

- Este aproape gata. Nick, zise ea, mă ajuți să aduc totul la masă?

Nick se ridică prompt.

- Sigur, scumpo. O prinse de talie, îi dădu părul de pe ceafă într-o parte și o sărută tandru. Samantha rîse.

Glasul ei plăcut îl făcu pe Ethan să-și spună că vărul lui era un norocos, pe cît de ghinionist era el, cînd venea vorba de femei.

Capitolul 3

Singurele lumini din apartamentul duplex al lui Val, aflat pe strada Montlake, erau cea a veiozei de pe noptieră și cea a ecranului laptopului. Învăța pînă tîrziu, ca să recupereze pentru cursurile pe care le urma.

Snoozie, motanul ei cenușiu, dormea pe biroul ei. Chiar și așa, adormit, era o companie grozavă.

Val oftă. Cu atîtea repetiții săptămîna aceasta, nici nu va avea mult timp pentru învățat. Va ajunge acasă tîrziu și va avea nevoie de somnul de frumusețe, ca să arate impecabil pentru repetiția în ținutele de la prezentarea de sîmbătă seara. Trebuia să arate bine, fiindcă datora asta oamenilor care contau pe ea.

În urmă cu șase luni cîștigase un loc printre modelele de top ale firmei *La Belle*; fusese aleasă din mii de fete, așadar era cîștigătoarea norocoasă.

Munca era istovitoare. Nu și-a dat seama pînă acum cît de grea este viața fetelor-model și cît de mult munceau ele. Deși la firma *La Belle* fetele nu erau obligate să se înfometeze și să aibă aspectul acela de femei anorexice, cu care era obișnuită lumea modei de elită, totuși se cerea o formă fizică desăvîrșită. Li se cerea doar să emane sexualitate prin toți porii. Fuseseră alese pentru sîinii plini, taliile subțiri și șoldurile unduioase. Modelele de la *La Belle*

prezentau lenjerie concepută să-i admenească pe bărbați – exact acesta fiind motivul pentru care femeile o și cumpără.

Se impunea un regim alimentar strict, dar și două-trei ore pe zi de pregătire cu un antrenor care le ajuta să aibă trupul tonifiat și în formă bună. Această nouă poziție a făcut-o să renunțe la studii, ca să se poată ocupa de publicitate pentru firmă. Cu banii suficienți pe care-i primea de la *La Belle* se gîndea că va reuși să-și termine cursurile la universitatea din Washington anul viitor, cînd va susține examenul de licență în medicină veterinară.

Val a iubit dintotdeauna animalele. Visul ei de demult era să devină veterinar, însă după ce a absolvit liceul și a dat examenul de bacalaureat bursa ei s-a epuizat rapid. Cu ajutorul părinților și avînd două slujbe part-time, a reușit să absolve primul an la facultatea de medicină veterinară. Dar taxa școlară era de o mie două sute de dolari, dacă socotea și cheltuielile de întreținere, mîncare și deplasările spre campus.

Pe loc s-a decis să aplice pentru concursul de modele și, surprinzător, a cîștigat.

Dumnezeu și genele moștenite au binecuvîntat-o cu o structură osoasă excelentă, dar și cu un trup perfect. Deși multe femei se gîndesc la cariera strălucitoare și bine-plătită de model ca la o slujbă pe viață, ei nu-i surîdea ideea să defileze nonșalant înveșmîntată doar în niște fulgi și paiete.

Avea grijă să se folosească de aceste calități fizice, pentru a-și atinge scopurile pe care și le-a stabilit încă din liceu.

Acum se uită la ceas, văzu că trecuse de miezul nopții

și închise laptop-ul. Mîine avea din nou repetiții. La finalul verii se va încheia și contractul ei cu *La Belle* și atunci va putea să urmeze ultimul semestru de studii. Atunci se va încheia și cariera ei de model, iar ea va putea să revină la o viață normală.

Val zîmbi. După turneul obositor și cele cincisprezece minute de faimă ale ei, îi va lua ceva timp ca să-și dea seama ce mai înseamnă normal pentru ea.

Bărbatul stătea așezat la birou, în fața laptop-ului, în dormitorul său și schimba fonturile literelor. Alese alt tip de scriere pentru următorul cuvînt, apoi îl modifică din nou pentru următorul, pînă ce termină de scris mesajul. Imprimanta începu să bîzîie și foaia albă, pe care se putea citi foarte bine, ieși.

PĂCĂTOASE, TÎRFE și DEPRAVATE – PĂZIȚI-VĂ.

CĂIȚI-VĂ sau VOI VEȚI URMA.

Era foarte mîndru de măiestria lui. Biletul era asemănător cu primul, doar că mesajul era mult mai clar. Cînd va fi găsit, nu va exista nici o îndoială în legătură cu cine era responsabil. El va avea grijă să nu lase nici o urmă prin care să se poată ajunge la el. Va trebui doar să calculeze bine momentul, după care să se asigure că totul mergea conform planului.

În timp ce recapitula mental toate pregătirile, deveni nerăbdător pentru această întîlnire, care-i producea mereu

o infuzie de adrenalină. Chiar îi lipsise în ultima vreme. Se relaxă pe scaun și studie biletul.

Curînd îl va expedia.

Zîmbi, anticipînd provocarea, apoi satisfacția unei lucrări bine făcută.

Cea de-a doua zi petrecută de Ethan la teatru a fost foarte agitată. Femeile erau ocupate cu repetițiile și pentru prima dată el realizează ce sarcină dificilă aveau. Nu era vorba doar să se plimbe pe podium, dîndu-și pletele pe spate și zîmbind cu fiecare pas făcut exact, sau să se miște în feluri care scoteau în evidență hainele vîndute. Trebuiau să învețe o mie de posturi diferite și de atitudini dictate de coregraful care făcea schimbări mai tot timpul și le ruga să-și însușească un lucru pe care de-abia l-au aflat.

În plus, munceau enorm pentru ca să aibă corpurile pe care le expuneau. Ethan trăgea de greutate în mod constant și făcea exerciții la sală, ori în apartamentul său. Făcea parte din slujba lui. Fetele lucrau cu antrenori, țineu diete drastice, își limitau consumul de alcool la zero și se culcau devreme. Oare cînd naiba se mai și distrau?

După ce le-a urmărit o vreme, o văzu pe blondina Heather cum se împiedică, fiindcă purta tocuri uriașe, pășește strîmb și cade brusc, iar el nu a fost surprins.

Fiind aproape de scenă, sări și se apropie de ea să o ajute să se ridice. Simți unghiile ei lungi înfigîndu-i-se în braț, pe cînd se chinuia să se ridice, apoi se strîmbă de durere.

- Ușurel, zise el, ghemuit lîngă ea. O sfătui să se întindă.

- Nu o mișca! zise Daniel Clemens, apropiindu-se de ei în fugă. Să-l cheme cineva pe doctorul Harrison!

- Sînt bine, zise blonda, doar că recunoștea îngrijorare în glasul ei. Te rog, lăsă-mă un minut, Daniel. Îmi voi reveni.

Clemens era înalt și subțire, șaten, cu părul aranjat cu spumă, într-un fel straniu. Ethan bănuia că este gay. Totuși, după cum a spus și Matt Carlyle, se pricepea bine la tot ce făcea.

Coregraful îngenunchie și el lîngă Ethan.

- Nu putem să oprim repetițiile. Trebuie să o scoatem de pe podium, fiindcă nu poate să meargă cu glezna așa. Crezi că poți să o duci tu în brațe pînă la cabine?

- Nici o problemă.

Ethan se aplecă și o ridică în brațe foarte ușor, apoi dispăru cu ea în culise. Heather îl cuprinse pe după gît.

- Uau. Dacă nu m-ar dura glezna așa de tare, aș fi impresionată.

- Nu ești grea deloc, zise el zîbind pieziș.

- Oh, îți place să măgulești. Heather zîmbi larg, deși pe fața ei se citea durerea, apoi Clemens apăru în spatele lor. Daniel, voi fi bine, sincer. Mă doare puțin. Pînă mîine îmi va trece.

- Îmi pare rău, fată dragă. Știi care e politica firmei. Va trebui să vedem ce spune doctorul. Merg să văd dacă l-au chemat.

Daniel plecă grăbit, iar Ethan o aduse pe Heather în cabina de probă. Încercă să nu se uite la teancurile de chiloți dantelați, în culori tari, nici la sutienele care le completau,

sau la aripile decorate cu paiete strălucitoare și pene. O lăasă pe Heather pe o canapea și chiar atunci o zări pe tînăra care tocmai intra să se schimbe. Cu toate că acum nu i se vedeau gropițele, o recunosc pe blondă. *Valentine*.

Ea se apropie de amica ei accidentată și o luă de mînă.

- Cum te simți, Heather?

Aceasta se străduia să nu izbucnească în plîns.

- Doamne, Val, nu-mi vine să cred.

- Lasă, te vei face bine. Stai puțin întinsă și lasă-mă să mă uit puțin, bine? Valentine îngenunchie lîngă blonda platinată. Cineva să-mi aducă o pungă cu gheață. Trebuie să ajutăm să se dezumfle.

Se uită în jurul ei și, cum îl văzu pe Ethan la ușă, parcă își aminti de el.

- Ethan, poți să găsești pe cineva care să facă rost de niște gheață, te rog?

- Imediat mă ocup, zise el, privind cum Valentine îi mișca ușor glezna lui Heather. Aceasta strigă de durere, apoi începu să plîngă, iar el se depărtă.

- Vine gheața imediat, îi spuse Daniel cînd îl zări în culise. Avem cîțiva medici pe care-i sunăm în cazuri de urgență, cum este acesta. Imediat va ajunge și doctorul Harrison.

- Ea o să poată să participe la prezentare? întrebă Ethan. Daniel dădu din cap negativ.

- După cum pare, și-a scrîntit glezna, așadar e puțin probabil. *La Belle* are niște prevederi clare cînd apar accidentări în timpul muncii. Oricum, nu cred că va mai putea să defileze în sandale cu tocuri stiletto.

Ethan era de aceeași părere. Totuși, nu putea să înțeleagă cum reușesc modelele să meargă pe așa ceva, chiar și când nu aveau probleme de acest gen.

Daniel aruncă o privire spre cabina de probă și oftă.

- Heather va fi devastată. Fetele acestea se pregătesc pentru spectacol un an întreg.

Exact la asta se gîndea și el, fapt pentru care începu să le respecte pe modele, așa cum nici nu-și închipuise vreodată. I-a plăcut felul în care Valentine a venit să-i stea alături prietenei ei. Între ele exista o competiție acerbă. Sînt, totuși, femei.

Îl zări pe Dirk venind spre el.

- Avem vreo problemă? întrebă Dirk.

- Da, numai că nu din acelea pentru care am fost angajați. Una dintre fete și-a scrîntit glezna și probabil că va fi scoasă din program. Vor trebui să refacă producția fără un model.

- Care din ele este?

- Heather.

- Blonda platinată. Îmi amintesc de ea. Mi-a zis că este din Los Angeles. Cred că o așteaptă drumul spre casă.

Ethan zîmbi trist, fără să mai adauge: *cu mîinile goale*.

- Știu, știu. Nu a fost chiar așa. I s-a întîmplat în timpul schimbărilor de decor. Continuă să zîmbească. Oricum, eu prefer roșcatele. Acea, Megan, cu ochi albaștri, este exact pe gustul meu.

- Păcat că există regula de ne-implicare. Aici fiecare și-ar găsi ceea ce dorește.

- Aștept nerăbdător repetiția cu costume, zise Dirk.

- Sau, mai bine zis, fără costume.
- Da, chiar mai bine așa.
- Ține minte doar să-ți ții șlițul închis.
- Cu tine prin preajmă, Balaurul Care-Urăște-Femei,

cum aș putea să uit?

- Eu nu urăsc femeile, zise Ethan zîmbind. La naiba, doar am și eu o fată, ai uitat? Doar că pentru moment nu-mi doresc să am bătăi de cap, asta-i tot.

Dirk îi aruncă o privire misterioasă, apoi plecă. I se văzu tatuajul de pe gât, acela cu dragonul. Ethan remarcă faptul că două dintre fete l-au urmărit cu privirea, șoptind și chicotind. Părea că doamnele îl plac pe Dirk la fel de mult pe cât le plăcea el.

Două ore mai târziu Ethan o văzu pe Heather, care se odihnea pe canapea, în culise, tăcută, cu piciorul ridicat și glezna bandajată, iar deasupra avea o pungă cu gheață.

Între timp el mai discutase cu fetele, foarte discret, ca să afle cine a primit scrisoarea de amenințare și poate, să-și dea seama cine le-ar fi putut trimite. A vorbit și cu vreo doi mașiniști, ca să știe clar cum se vor desfășura activitățile, de fapt ca să afle dacă vreunul din ei era foarte interesat de fete. Pînă acum nu părea nimic dubios.

Merse la Heather.

- Credeam că ai plecat acasă deja, ca să ai grijă de gleznă.

- Acasa la mine este în LA. Cele care nu sîntem din oraș sîntem cazate la *Fairmont*.

- Am auzit.

- Daniel m-a rugat să rămîn și să o pregătesc pe

Carmen, dar și pe alte fete care-mi vor prelua segmentele din spectacol. După ce spuse asta, ochii i se umeziră, așa că privi în jos.

- Heather, îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat. Ai avut ghinion, pur și simplu.

Ea își șterse o lacrimă și zise:

- Da, însă lucruri ca acesta se mai întâmplă. Când mă voi face bine voi reveni. Mulțumesc, apropo, pentru că m-ai ajutat pe podium.

- Nici o problemă. Poate îmi întorci favorul și-mi răspunzi la câteva întrebări despre scrisoarea pe care ai primit-o.

- Sigur. Mă bucur să răspund, doar că nu știu mai nimic.

- Din câte mi s-au spus, scrisorile au fost expediate la sediul companiei aici, în Seattle.

- Exact. Se obișnuiește ca scrisorile de la fani să fie deschise, citite, apoi retrimise către adresa personală. În acest caz, noi, cele zece, eram toate în Seattle și ne pregăteam pentru spectacol, când au sosit scrisorile.

- Presupun că oamenii companiei le citesc pentru a verifica posibilul conținut neadecvat.

- Da, scopul este protecția noastră. Dacă sînt prea explicite, sau conțin obscenități, sînt aruncate. Cum păreau amenințătoare, domnul Carlyle ne-a luat de-o parte după prima întîlnire de grup și ni le-a arătat fiecareia, apoi ne-a întrebat dacă știm cine ar putea fi autorul.

- Dar voi nu știați.

- Nu. Ca mine au gîndit toate. Eu mi-am zis că or fi de la vreun țacănit. Cîteva fete erau îngrijorate, dar eu sînt din

LA, tărîmul celor o mie de trăsniți.

- Timbrele proveneau din șase locații diferite din Seattle. De cînd ești în oraș?

- Am stat la niște prieteni vreo cîteva zile, înainte să mă mut la hotel.

- Nu ai remarcat pe nimeni care te-a urmărit înainte sau după ce te-ai cazat la *Fairmont*? Cineva care s-a făcut cumva remarcat?

- Nu-mi amintesc, zise ea după cîteva clipe de gîndire. Îmi pare rău că nu te pot ajuta mai mult.

- Mulțumesc pentru că ai încercat, spuse el amabil.

- Doar nu-ți faci griji pentru acel țăcănit?

- Dacă pui problema așa, nu, zise el zîbind. Doar că meseria mea este să asigur protecția oamenilor. Și asta include să-i găsesc pe acești săriți de pe fix.

Ea îi aruncă o privire languroasă și surîse.

- Știi, acum nu mai fac parte din spectacol. Așa că nu se mai aplică regula ne-implicării personale.

- Din păcate, atîta timp cît lucrez pentru *La Belle*, regula se aplică pentru mine. Să ai grijă de tine, Heather. Și mulțumesc încă o dată.

Remarcă grimasa de pe chipul lui Dirk, care-l auzise, iar acum îl privea cum se depărtează.

Val îl zări pe Ethan Brodie în fața ușii de la cabina de probă. Cu brațele puternice încrucișate la piept, cu bicepșii la vedere, el stătea și o privea cum se apropie, foarte alert, însă rezervat.

Ea știa că prin căsătorie este înrudit cu buna ei prietenă, Samantha Brodie. Soțul lui Sam, Nick și Ethan erau veri.

Nick era uimitor de chipeș, iar Ethan era la fel, ceea ce făcea clară asemănarea în familie. Nick era trăsnet. Așa era și Ethan.

Mai presus de aspectul fizic copleșitor, mai era ceva la el: o aură de tărie fizică, poate, sau încredere, de fapt un amestec din ambele. Orice ar fi fost, ori de câte ori ochii ei îi întâlneau pe ai lui, se simțea copleșită de un fior pătrunzător.

El își lăsă brațele în jos și se îndepărtă de ușă.

- Valentine, ai un minut liber?

Inima ei tresări și începu să bată mai puternic. Nu era încântată de reacție, dar nu se putea opune.

- Sigur. Cu ce pot să te ajut?

- Speram că poți să-mi răspunzi la câteva întrebări despre scrisorile de amenințare pe care le-ați primit tu și celelalte fete.

- De acord.

El îi făcu semn discret spre o zonă mai retrasă, iar Val îl urmă. Era uimită de înălțimea lui.

- Locuiești în Seattle, nu-i așa?

- Da. În zona Montlake.

- Ai observat pe cineva ciudat dînd tîrcoale casei tale, sau pe cineva necunoscut? Sau ai remarcat pe cineva care apare ca din senin acolo unde mergi tu?

- Nu îmi dau seama. Petrec timpul cu un instructor la o sală aproape de casa mea. Uneori colegii lui devin cam insistenți, însă Mark – antrenorul meu – îi pune la punct imediat.

- Cum se numește sala?

- *Ajax Fitness*. Este pe Twenty-Fourth Avenue East.

- Care este numele de familie al lui Mark?

- Dargan, dar nu cred că el...

- Cînd pot să-l gădesc la sală?

- Lucrează dimineța și seara. Nu știu exact programul lui de săptămîna aceasta, fiindcă nu voi lucra cu el.

- Să știi că tipul care a scris acea le cuvinte poate fi oricine. Uneori poate fi un vecin, sau cineva care a făcut o fixație doar privindu-te cum intri și ieși din casă.

- Eu locuiesc într-un duplex. Vecina mea, doamna Oakley, are șaptezeci și cinci de ani. Ea îmi hrănește pisica atunci cînd sînt plecată din oraș.

- Obișnuiești să mergi la biserică?

Ea înțelese imediat unde bate el.

- Crezi că există vreo legătură religioasă, fiindcă ne numește păcătoase? Dacă este așa, cred că e vorba de un văr de-al meu. Văzîndu-l că devine interesat, rîse și adăugă: glumeam. Nu l-am mai văzut de cînd aveam doisprezece ani.

- Să înțeleg că nu mergi la biserică, spuse el.

- Ba da, merg uneori, dar nu prea des. Mai mult la nunți și înmormîntări. Pe vremuri mergeam cu familia mea. Nu-i mărturisii că aceea nu era familia ei naturală. Avea părinți adoptivi, dar îi iubea ca și cînd ar fi fost sînge din sîngele lor. Se uită spre sala de relaxare, simțind nevoia de o cafea. Dacă nu mai ai nimic altceva, ar trebui să plec. Chiar cînd ea voia să plece, el o prinse de braț, iar gestul lui o făcu să resimtă un fulger. Surprinzător, și el simți la fel.

- Mai este ceva. Samantha Brodie este soția vărului

meu, Nick. Cred că sînteți prietene.

- Exact. Sam este o fată grozavă.

- Așa este, însă este foarte îngrijorată pentru siguranța ta. Adică, dacă o să ai vreo problemă, te rog să apelezi la mine. Voi fi acolo, dacă ai nevoie. Mă înțelegeți?

Ea nu prea înțelegea. De ce să aibă vreo problemă? Iar dacă avea, ultima persoană la care ar fi apelat era un mascul cu aer de macho, așa ca Ethan Brodie.

- Bine.

- Mulțumesc pentru ajutor, zise el surîzînd.

- Cu plăcere, deși sînt sigură că nu ți-am fost de ajutor.

Val se îndreaptă spre cabina de relaxare. Privi ceasul și realizează că foarte curînd vor reîncepe repetițiile pentru segmentul ei de spectacol. Oftă. Mulțumită lui Ethan Brodie, acum nu va mai apuca să bea mult-rîvnita cafea.

Capitolul 4

Repetițiile au ținut pînă tîrziu. Ethan nu s-a dus acasă, ci la sala de gimnastică de pe strada 24 East, în Montlake. Mai era puțin pînă se întuneca. În iulie zilele sînt lungi și, după cum i-a spus Valentine, Dargan lucra serile.

Cerul era încărcat și deasupra orașului plutea un nor plumburiu, iar pentru a doua zi se prognoza o zi senină.

După ce a vorbit cu Heather și cu alte fete despre mesajele de amenințare primite, Ethan a decis să se concentreze pe cele patru femei care locuiau în Seattle, fiindcă scrisorile proveneau de la cineva din această vecinătate. Era vorba de Valentine, Megan, Delilah și Isabel. Pînă acum a vorbit cu toate, în afară de Isabel și nu a obținut nimic.

Își zise că merită să discute cu Mark Dargan, antrenorul Valentinei. De cum intră pe ușile din sticlă ale sălii, începură să se audă clinchetele metalice ale greutăților. În interior era o răcoare plăcută, asigurată de aerul condiționat; era mediul perfect, în care îi plăcea și lui să lucreze.

Întrebă de Dargan și îl găsi ușor. Era un tînăr înalt, blond, cu alură athletică și cu zîmbetul pe buze atunci cînd le vorbea celor care exersau la aparate. Lucra cu un client care, probabil, se străduia să piardă din greutate, după cum se vedea. Din fericire, tocmai se încheia ora lui de

antrenament. Clientul își luă la revedere de la Dargan, își puse prosopul pe după gât și merse la dușuri.

- Ești Mark?

- Exact.

- Ethan Brodie. Sînt agent de securitate pentru firma *La Belle*. Știi de ea, nu?

- Da. Una dintre clientele mele este model acolo.

- Valentine Hart.

- Așa este. Cu ce pot să te ajut?

- Știi că fetele se pregătesc pentru un spectacol important, iar Valentine mi-a zis că de cîteva ori a avut ceva probleme cu tipi care s-au luat de ea în sala de antrenament. Spunea că tu te-ai ocupat de ei.

Dargan ridică din umeri și musculatura bine-definită i se văzu atunci. Tipul era într-o formă perfectă. Doar pentru asta era plătit, la fel ca Ethan.

- Nu a fost mare scofală, zise Dargan. Odată unul a încercat să flirteze cu ea și a invitat-o să iasă cu el. Altul a fost destul de insistent și atunci eu am intervenit și i-am zis că Val este iubita mea și să-și vadă de treburile lui.

- Și chiar este?

- Aș vrea eu, zise Mark, apoi dădu din cap. Este prea ocupată, ca să mai aibă timp pentru bărbați. Cel puțin mie așa mi-a spus. Oricum, niciodată nu am fost decît buni prieteni, iar acum mă văd cu cineva.

- Foarte bine pentru tine.

- Val este o tipă de milioane, zise Mark. Este o femeie frumoasă, cu un corp superb, nu prea musculos, știi? Are trupul zvelt și tonifiat și arată mereu în formă. Asta și cere

firma *La Belle* de la un model. Treaba mea este să o ajut să se mențină așa.

Ethan încerca să și-o imagineze îmbrăcată în colanți negri, cu un top decoltat, suficient cât să-i scoată în evidență decolteul și sînii generoși. Minteia lui avea acum fantezii cu ea, purtînd doar lenjerie intimă, sumară și instantaneu simți erecția.

- Ți s-a părut cumva că tipul care s-a luat de ea ar fi genul care să le trimită bilete de amenințare lui Val sau altor modele?

- Nu cred. Individul nici nu a mai băgat-o în seamă după aceea, iar apoi a mai venit doar de cîteva ori aici. Cei mai mulți încep să lucreze, dar se lasă după cîteva luni. Mark îl studie atent pe Ethan și adăugă: tu nu pari genul acesta. Văd că lucrezi ca să fii în formă.

- Face parte din fișa postului ca și la tine.

- Ești bodyguard, nu-i așa? Poate că nu ar strica să fii cu ochii pe Val. Cum spuneam, este o tipă grozavă.

- Cred că nu ești singurul care crede asta.

Mark se uită peste umărul lui Ethan și zări următorul client, care venise și-i făcea semn cu mîna.

- Altceva?

- Nu, doar dacă ți-ai mai aminti ceva, zise Ethan și-i dădu cartea lui de vizită.

Mark o luă și plecă, iar Ethan ieși. În parcare se uită la ceas. Tot nu era tîrziu. Nori negri planau deasupra orașului și soarele îi mai străpungea pe ici, pe colo.

Nu era ora la care se culca Hannah. Dorea să-și vadă fiica. Cum va pleca din oraș curînd, era decis să treacă la

fapte și acum Ally nu avea cum să-l împiedice.

Cînd ajunsese în fața casei cu două etaje, văzu lumină pe verandă și parcă Wrangler-ul lui negru pe străduța adiacentă. Se vedea lumină prin ferestre, în sufragerie. Tocmai ajunsese la ușa de la intrare, cînd auzi glasul lui Allison, care rîdea în curtea din spate. Ethan se îndreptă într-acolo. Se opri la porțița din metal, trase zăvorul și păși pe alee.

Allison Winfield stătea pe balansoarul albastru, alături de un tip șaten, într-o cămașă galbenă cu mîneci scurte și blugi.

Hannah stătea pe iarbă, cu picioarele încrucișate și se juca liniștită cu păpușa dăruită de el. Avea părul mătăsos, blond, strîns într-o coadă de cal la spate, iar ochii ei erau jucăuși și veseli, radiind bucurie cînd vorbea cu păpușa botezată Martha.

I se strîngea inima. Fetița din fața lui nu se putea schimba atît de mult în cele cîteva săptămîni, de cînd nu a mai văzut-o. Părea mai mare. Desigur că mai crescuse puțin.

Merse hotărît spre ea și o văzu cum sare în sus și strigă de bucurie că-l vede, iar în piept simți ca o sabie.

- Tati! striga ea și o rupse la fugă în brațele lui. Tati!

Ethan o ridică în brațe și se roti cu ea. Mirosea a scorțișoară amestecată cu dulceața pielii de copil. O strîngea în brațe și îl dorea inima.

- Salut, gogoșica mea. Ce mai face fetița dulce a lui tati?

Ea începu să rîdă și-l strînse cu mînuțele ei firave, încolăcite de gîtul lui.

- Eu sînt fetița dulce a lui tati.

Vocea ascuțită și revolta din tonul lui Ally îl preveneau.

- Etan, ce cauți aici? Știi că nu ești binevenit. Allison Winfield era o roșcată frumoasă, de înălțime medie. Avea un corp plăcut și provenea dintr-o familie cu foarte mulți bani.

Era răsfățată și prefăcută. Când a cunoscut-o, a fost atît de atras fizic de ea, încît nu a fost capabil să-i vadă defectele. Când a rămas însărcinată cu Hannah, era deja mult prea tîrziu.

- Am o misiune și voi pleca din oraș o vreme, spuse el. Voiam să o văd pe Hannah înainte de plecare. O sărută pe obraz pe micuță, iar ea chicoti. Hannah compensa pentru toate necazurile provocate de Ally.

- Măcar puteai și tu să suni, înainte să apari neinvitat.

- De fiecare dată cînd sun, tu spui că ești pe picior de plecare. Niciodată pentru tine nu este un moment potrivit. Este și fiica mea, Ally. Dacă nu accepți să o văd și eu cînd se poate, voi apela iar la tribunal.

Ethan a trebuit să angajeze un avocat și să facă testul ADN, pentru a dovedi că este tatăl Hannei. A cheltuit o mică avere pe taxe judecătorești, ca să-și stabilească drepturile. Dacă Allison avea de gînd să-i tot pună bețe în roate cînd voia să o viziteze, intenționa să apeleze iar la instanță.

- Poți să faci ce vrei, zise zîmbitoare Allison. Întrucît era și acum dependentă de conturile tatălui său, pentru ea taxele juridice și onorariile avocaților nu reprezentau o problemă. Ar fi trebuit să te gîndești la Hannah înainte să mă părăsești.

- Tu ai pus punct relației noastre, Ally. Eu m-aș fi

căsătorit cu tine și tu știi asta foarte bine.

- Apoi ai fi divorțat. Nu ai ascuns acest lucru. Ai zis de la început că nu crezi că va merge.

- Eu nu te puteam face fericit. Amîndoi știam asta. Aruncă o privire scrutătoare către bărbatul care se depărtase puțin și asculta răbdător. Subțire, cu alură athletică și drăguț, arăta ca un jucător de tenis sau golf. Nu era genul de dur, însă părea oricînd pregătit să-și apere domnișoara, dacă ar fi avut probleme. Cine este prietenul tău? o întrebă Ethan.

- El este Arthur, zise ea sfidător. Deși nu cred că este treaba ta.

Ethan îl ignoră pe individ.

- Ally, voiam doar să o văd pe Hannah. Credeam că asta te va bucura. Probabil că ți-ar prinde bine și ție puțin timp pentru tine.

Arthur veni lîngă ea și o cuprinse de talie, cu un aer posesiv.

- Allison, dacă vrei să-l conving eu să plece, o voi face.

- Ia-o ușor, zise prompt Ethan. Am venit să-mi văd copilul. Se întoarse către Ally și-i spuse: dă-mi cinci minute, apoi plec.

- De ce aș face asta? întrebă ea provocator.

- Fiindcă, dacă nu faci asta, vei avea necazuri și amicul tău va fi nevoit să intervină. Nu va fi bine nici pentru el. Cinci minute, atîta vreau.

Ea se uită la Arthur, care părea pregătit să ia atitudine. Ally știa probabil ce poate urma, dacă va continua să-l întărîte.

- Bine. Cinci minute, apoi pleci.

- Ieșim pe veranda din față, spuse el, iar Hannah se agăță de gîtul lui și el se îndreptă spre locul menționat, cu un aer triumfător.

- Mi-a fost dor de tine, tati.

- Și mie mi-a fost dor de tine, suflețel, zise el și o strînse cu mult drag. Va trebui să plec din oraș o vreme, dar cînd mă întorc, vom face în așa fel încît tati să te poată vedea mai des, de acord?

Ea zîmbi și dădu din cap afirmativ, iar părul strîns în coadă îi flutură în ritmul mișcării.

- Reușești să te întorci la timp, pentru ziua mea?

Turneul se va încheia pînă atunci, iar el își făcuse deja planuri pentru această ocazie.

- Sigur că da. Promit că atunci o să facem ceva deosebit.

- Mă duci să călăresc poneii?

- Te duc, dacă tu asta vei dori să facem și dacă mami va fi de acord. Cu toate că erau șanse mari ca Ally să refuze, doar ca să creeze probleme.

Ethan s-a așezat pe verandă, cu Hannah pe genunchi. După vreo șapte minute se deschise ușa.

- Gata, ajunge. Spune-i tatălui tău noapte bună, Hannah.

- Mami, nu poate să mai stea puțin?

- Nu. Trebuie să plece. În plus, este timpul să te culci.

Ethan o mai îmbrățișă o dată emoționat, o sărută și o ridică în picioare.

- Noapte bună, tati, zise micuța, făcîndu-i cu mîna.

- Somn ușor, gogoșica mea.

Allison o luă de mână pe micuță și o trase în casă, se mai uită o dată urît la el și trînti ușa.

Ethan trase aer în piept, expiră prelung și se îndreptă spre Jeep-ul lui.

Vineri seara bărbatul se hotărî. Așteptase deja prea mult. Curînd modelele vor pleca în turneu.

Apucă biletul cu un șervețel Kleenex, ca să nu lase amprente, îl scoase din sertar și mai citi o dată mesajul, ca să fie sigur că este corect. Era exact cum și-l concepuse: hîrtia albă, pe care se puteau citi cuvintele inegale. Zîmbi și își dorea să fie o muscă pe perete, atunci cînd vor găsi biletul. *Și pe ea.* Se întrebă cît de mult îi va da ea de furcă, înainte să moară. Nu prea mult, era aproape sigur. Femeile îl plăceau dintotdeauna. Pînă la urmă, nici nu conta. Rezultatul va fi același.

Puse din nou biletul în sertar. Planificarea este totul, iar el era pregătît. Odată ce misiunea era îndeplinită, o să se poată relaxa, bucurîndu-se de fructele muncii lui. Se gîndi la noaptea care va urma și o anticipare rece începu să-i accelereze sîngele.

Sosi ziua repetiției cu costume, iar vineri seara teatrul începu să se umple cu o armată de oameni, toți ocupați cu o mulțime de activități. Scenografi, decoratori, mașiniști și electricieni care verificau reflectoarele. Se pregătea sonorizarea, se ajustau volumul și egalizarea, microfoanele și difuzoarele.

Orchestra începuse să capete formă, iar instrumentiștii își făceau ultimele acordări. Băieții de la pază și securitate

erau și ei prezenți peste tot, făcându-și treaba în tăcere. Apăruseră și camerele de filmat, care vor surprinde febra repetiției cu costume, de la care vor fi postate pe internet câteva fragmente.

Val devenise nervoasă cu o zi înaintea prezentării, fiindcă era prima dată când făcea prezentări de modă și apărea la TV, spre deosebire de celelalte fete, care aveau suficientă experiență în domeniu. Nu se simțea în largul ei și cu greu făcea față presiunii.

Poate ar ajuta-o un păhărel de vodcă, dar asta nu se va întâmpla. Miza era prea mare. Și-a promis să depună toate eforturile pentru această slujbă și exact așa intenționa să facă.

- Valentine! zise Rosa, o femeie corpolentă, care o întâmpină. Iată-te. Sîntem gata pentru probă. Fiecare model avea o croitoreasă care să ajusteze costumele pentru repetiția finală.

Val dădu din cap, urmînd-o pe femeia cu șolduri late spre una dintre cabinele de probă. În drum îl zări pe bodyguardul cu spatele masiv, Ethan, cel care o ajutase pe Heather atunci cînd a căzut. Se strădui să nu-l privească prea insistent, dar, la naiba, era un exemplar extraordinar.

Se întrebă dacă nu cumva era gay, fiindcă niciodată nu se uita lung după fete. Totuși, nu i s-a părut nimic gay la el atunci cînd a stat de vorbă cu ea – ci exact opusul – așa că probabil el își vedea de treabă, exact cum i s-a cerut.

Val rememorează scurt-circuitul pe care l-au resimțit amîndoi ceva mai devreme; cu siguranță nu era homosexual, ci mai degrabă genul de macho, care crede că femeile există

exclusiv pentru plăcerea proprie.

Intră cu Rosa în cabina de probă, iar aici se mai aflau două modele: Isabel și Delilah. Delilah nu era chiar pe placul ei. Era prea plină de sine, îi plăcea să bîrfească și să întoarcă vorbele în avantajul ei. Altminteri, era o fată în regulă.

Brunetă și fierbinte, Isabel Rafaeli era o tipă veselă. Venea dintr-o familie numeroasă de italieni, unde toată lumea se mîndrea cu ea. Izzy i-a povestit cum toată familia Rafaeli a zburat cu avionul din Brooklyn, pentru spectacol: mama, tata, doi frați cu iubitele lor, sora ei mai mare, Maria, toți veneau la spectacolul companiei *La Belle*.

Val se simțea tristă, fiindcă ar fi dorit să aibă și ea o familie mare, cu frați și surori. Mama și tatăl ei au murit într-un accident de mașină, cînd ea avea doar zece ani. Singura ei familie mai erau o verișoară îndepărtată cu soțul ei netrebnic, care locuiau în Seattle și se oferiseră să o crească.

Perioada în care a locuit cu ei a fost un infern, cu totul diferită de viața de familie plină de iubire, pe care a avut-o înainte. Cînd a împlinit doisprezece ani, a fugit de la ei, apoi a ajuns, prin mijlocirea sistemului, într-o familie adoptivă. La șaisprezece ani avea deja pe umăr un cip de mărimea bobului de fasole și mereu avea tot felul de necazuri. Dacă nu ar fi fost soții Hartman, un cuplu de oameni în vîrstă, care locuiau la o fermă din Bellingham...

Tresări, speriată de o palmă ușoară, primită pe posterior.

- Fii atentă, domnișoară. În afară de tine, trebuie să mai

am grijă de o mulțime de alte fete.

- Scuze, Rosa. De la bun început a știut că va trebui să se dezbrace în fața unor femei pe care nici nu le cunoștea. Așa că învățase să se detașeze, pînă ce se termina proba, exact cum făcuse acum.

La primul segment, Nashville, purta o pereche de chiloți cu bretele laterale fine, din dantelă roșie, foarte decoltați la spate, astfel că i se vedeau perfect fesele. Sutienul push-up era tot roșu. Veșminte frumoase pentru budoarul oricărei femei.

După ce îmbracă acest set de lenjerie, Rosa îi legă în jurul gâtului o bandană roșie.

- Așează-te și încălță cizmele, îi ordonă femeia.

Val se supuse, fiindcă tonul femeii nu accepta contraziceri, așa că încălță o pereche de cizme roșii, înalte, cu tocuri gigantice și un vultur auriu brodat pe partea din față. Ținuta de cowboy se asorta perfect cu buclele ei blonde.

- Ia mergi puțin prin cameră, întoarce-te și vino înapoi.

Ea făcu întocmai cum i s-a cerut. De sub borul pălăriei de cowboy se vedeau cerceii strălucitori, cu pietre roșii, balansîndu-se în ritmul pașilor.

- Acum stai liniștită, zise Rosa încruntată. Nu-mi place cum se vede șiretul pe șoldul drept. Fiecare articol de îmbrăcăminte trebuia să cadă perfect pe trupul modelului. Nu era permis nici un pliu în plus, ori nasture lipsă, nici măcar tivul cusut inegal. Totul trebuia să fie perfect ajustat.

Rosa luă foarfeca, scurtă șiretul de la bikini, îl cusu la loc și defectul dispăru.

- Gata. Asta a fost. Poți să mergi acum. Te așteaptă pe tine.

- Mersi, Rosa.

Femeia îi făcu semn să se grăbească, iar Val ieși în grabă tocmai când Caralee Peterson intra în cabina de probă.

- Este un mic tiran, îi zise Val rîzînd. Succes.

- Știu că Rosa o să-mi ajusteze pe sîni bustiera, ca să-mi vină mînușă. Bărbații o vor privi și vor înnebuni.

Amîndouă au început să rîdă, iar Val trase aer în piept, apoi ieși, ca să-și ia locul în șirul de fete în așteptare. Îl zări pe Ethan, cu bicepsii lui voluminoși, care întindeau amenințător cusăturile tricoului negru. Simți din nou o ușoară emoție în stomac, dar încercă să păstreze privirea dreaptă, hotărîtă să-l ignore. Totuși, se tot întreba dacă el aproba ținuta aceasta provocatoare, în lenjerie roșie, sexi.

Capitolul 5

- Nu știi cum te descurci tu, dar eu unul nu cred că voi mai rezista mult, îi zise Dirk absolut disperat. Mă tot plimb cu ea sculată de vreo două ore.

Ethan rîse înfundat. Cînd a văzut-o pe Valentine Hart ieșind din cabina de probă în minusculul ei set de lenjerie din dantelă roșie, cu bikini sumari și sutienul decoltat, care lăsa la vedere o pereche de sîni glorioși, care ar fi delectat și un rege, atunci a făcut eforturi supraomenești să-și păstreze controlul(cu care se lăudase el dintotdeauna). *Supraomenești eforturi*. Îi veni și lui să rîdă.

- Îți place de tipa aceea, nu? îl provocă Dirk. *Valentine*. Cred că-ți place numele.

- Pare nume de stripteuză și nu îmi place de ea – nici măcar nu o cunosc. Este prietena Samanthei. Ea m-a rugat să stau cu ochii pe tipă.

- Nici nu cred că ți-a fost greu să faci asta, comentă Dirk rînjind.

- Iar în mintea ta încețoșată de testosteron, presupun că ai reținut condiția că nu avem voie să ne amestecăm sentimental cu fetele?

Dirk nu reuși să răspundă, fiindcă tocmai atunci prin fața lui trecu o tînără care purta un slip argintiu și un sutien

fără bretele, din același material. Aruncă spre Dirk un zîmbet răvășitor, iar el scoase un geamăt înfundat.

- Oh, da, cum aș putea să uit? Mi se amintește asta din cinci în cinci minute.

Ethan schiță și el un zîmbet. Nu-l putea condamna pe amicul său. În viața lui pînă acum nu mai văzuse o asemenea desfășurare de chipuri frumoase și trupuri fermecătoare, care te lasă fără cuvinte.

O zări pe Valentine și brusc mușchii i se încordară, iar nările i se dilatară de excitare. Părul acela în valuri aurii pe spate, sîinii plini, rotunzi și expuși la maxim, apoi fesele obraznice și picioarele interminabile, care completau tabloul...

La naiba, se gîdea Ethan. Nu-i mai trebuiau femei. Doar pentru faptul că aceasta era prietenă cu Samantha, Valentine îl interesa. Se întrebă oare ce aveau în comun cele două femei: o gospodină desăvîrșită ca Sam și un model de lenjerie intimă, care-și afișa voluptatea, mai mult goală decît îmbrăcată, prin fața atîtor milioane de bărbați.

- Va trebui să facem o rocadă, zise el gîtuit de patimă. Eu merg pe stînga, iar tu ia-o pe partea dreaptă.

Dirk înțelese și au schimbat pozițiile într-o clipă. Dinspre orchestră se auzea o melodie din repertoriul Shaniei Twain, iar repetiția continua. Ethan căută din priviri toți băieții care i se subordonau.

- Totul în regulă? îl întrebă pe Joe Posey, care era amplasat în apropierea cabinelor de probă. Fostul polițist de culoare dădu din cap afirmativ, vrăjit și el de frumusețea mulatrei Amarika, aflată chiar în stînga lui, de vorbă cu o

colegă de podium.

- Diseară, cînd o să ajung acasă, nevastă-mea o să aibă noroc.

- Măcar tu ai o nevastă, zise Ethan mormăit.

- E drăguță, spuse Posey. Și sexi. Oricum, nu trebuie să mă gîndesc la vreuna din fetele de aici.

- Crudă e viața uneori, zise Ethan.

- Cum? rîse Posey. Un tip musculos, cu spatele lat, ca tine? Îmi imaginez că ai pe cine să suni.

- Și eu îmi imaginez. Gîndul că ar putea să se culce alături de o fostă iubire îl făcea să-și piardă interesul.

Cînd își aminti imaginea Valentinei Hart, imediat simți erecția. *Drace*. Se revolta cînd se întîmpla asta, adică atunci cînd se concentra asupra unei anumite femei. La fel s-a întîmplat și cu Allison și uite ce rău au evoluat lucrurile.

- Bine că totul merge fără probleme, spuse Joe, privind de jur împrejurul său. Eu merg jos, să mai verific o dată subsolul.

Ethan încuviință. *La Belle* avea proprii oameni postați la fiecare intrare, în interior și la exterior. Ethan l-a zărit pe Beau Desmond de cîteva ori, însoțit de amicul lui, Bick Gallagher, cu aer de surfer, mai degrabă decît de detectiv particular.

Oamenii lui Ethan nu rămîneau într-un singur loc, se mișcau rapid, în liniște și erau foarte vigilenți. Aveau aparate de emisie-recepție și comunicau frecvent, dacă apărea vreo problemă, iar la brîu țineau bastoane pentru apărare. Nu erau înarmați – deși Ethan și Dirk vor avea arme asupra lor mîne seară, în timpul spectacolului.

Îl văzu la un moment dat pe Pete Hernandez, musculosul scund, latino, cu care se opri să vorbească, aproape de intrare.

- Nu s-au întâmplat prea multe. Am văzut câțiva tipi care credeau că astăzi este prezentarea și voiau să intre, dar le-am spus să vină mâine seară, au înțeles și au plecat fără proteste.

- Foarte bine ați făcut. Ideea este să prevenim situațiile dificile înainte ca ele să creeze probleme adevărate. Cel mai bine este să vă folosiți întâi mintea, apoi pumnii sau bastoanele din dotare.

Pete dădu din cap. Ethan își zise că astfel Pete a trecut de primul test, nu s-a pierdut cu firea și a procedat exact cum trebuie.

- Stai cu ochii în patru, zise Ethan, apoi plecă.

Repetiția s-a desfășurat în condiții optime, iar Ethan a aflat cu mirare că fetele vor purta bijuterii cu diamante reale, care valorează chiar milioane de dolari. Ele erau furnizate de firma *David Klein Jewelers*, un lanț celebru internațional, care le va expedia cu un transport securizat, *Seattle Armored*, păzit de patru ofițeri de securitate înarmați.

- Nu-mi plac surprizele, îi zise Ethan lui Carlyle, când află acest lucru. Mai ales surprize care implică asemenea sume de bani.

- Scuze. Cred că trebuia să-ți fi spus mai devreme. Din punctul nostru de vedere, bijuteriile fac parte din costumație. Compania *Klein* are sarcina să aducă și să preia marfa în condiții de maximă siguranță.

- Totuși, ceva atât de valoros poate atrage necazuri.

Reprezintă un risc pentru toată lumea.

- Ai dreptate. Scuze din nou. De vreo doi ani se poartă aceste bijuterii la spectacole și nu au fost probleme. Vestea bună este că azi nu le vor aduce. Vor sosi abia mâine seară, înainte de spectacol.

- Le voi comunica și oamenilor mei despre bijuterii, zise Ethan, apoi porni să facă anunțul, gândind că asta mai adăuga un pericol potențial la cele existente.

Repetiția a mers bine și a durat mai puțin decît se estimase. Vineri seara, la ora șase Carlyle le spuse tuturor să plece acasă și să doarmă bine. Voia ca echipa să fie în forță, iar modelele odihnite, ca să arate perfect a doua zi seara, la marea prezentare.

Ethan nici nu-și imagina cum ar putea să arate mai bine de atît cele douăzeci și nouă de femei superbe.

- Vom sărbători după terminarea spectacolului, le promise Carlyle fetelor adunate ciorchine în culise, la finalul zilei. Pînă acum ați făcut toți o treabă grozavă. Mîine seară lumea va vedea cît de frumoase sînteți. Și cît de sexi poate fi și se poate simți orice femeie care poartă lenjerie *La Belle*.

Cei din grup au început să aplaude și apoi modelele au fost escortate la casele lor sau la hotelul *Fairmont Olympic*. Ethan așteptă ca întreaga echipă artistică să părăsească teatrul, apoi împreună cu băieții lui au dat o raită prin interior, să fie siguri că nu s-a ascuns nimeni pe nicăieri.

Mulțumit că totul era în ordine, i-a lăsat pe Beau Desmond împreună cu oamenii lui să încuie porțile pe dinafară și s-a urcat la volanul Jeep-ului său, îndreptîndu-se către apartamentul din Belltown.

Chiar cînd trecuse de primele străzi, îi sună telefonul. Nu recunosc numărul, dar tastă butonul hands-free, ca să răspundă.

- Brodie.

- Bună, Ethan, sînt Debbie Bryant.

Se întîlnise de cîteva ori, anul trecut, cu această femeie.

- Salut, Deb. Ce mai faci?

Debbie conducea departamentul de marketing al unei companii naționale, care comercializa decorațiuni interioare. Avea sediul în Los Angeles, dar la fiecare patru luni venea în Seattle cu afaceri. Deb era inteligentă, sexi și interesantă, în plus ea nu spera la nimic mai mult decît o invitație în oraș și o companie plăcută în pat.

- Astăzi sînt în oraș, zise ea. Mă gîndeam că poate... dacă nu ești ocupat... am putea să ne întîlnim să bem ceva, după orele de program.

El știa unde puteau ajunge după ce vor bea ceva, așa că se autosugestionă să accepte. Poate o noapte cu Debbie îi va mai elibera din frustrarea sexuală pe care o resimțea acut.

- Mulțumesc pentru că m-ai sunat, Deb. Mă bucur să-ți aud glasul. Din păcate...sînt...ocupat cu serviciul. Poate ne vedem data viitoare cînd vei veni.

- Sigur. Este valabil și pentru tine, în caz că ajungi în L.A. Ai numărul meu. Pe curînd, Ethan.

- Mai vorbim, Deb. Ethan încheie apelul. Nu-i venea să creadă că a refuzat oferta lui Deb. Probabil faptul că s-a tot holbat la femeile pe jumătate dezbrăcate i-a întunecat mintea. Oricare ar fi fost motivul, era clar că în seara aceasta

va ajunge acasă singur. Își aminti că voia să se lase de femei. Se gândea că pentru o vreme i-ar face bine celibatul.

Ethan își încleștă dinții, spunându-și că este un mare prost.

Capitolul 6

Era sîmbătă, o dimineață însorită de iulie, cu cerul senin, după trei zile mohorîte. După cum anunțau buletinele meteo, nu se aștepta ploaie în următoarele zile.

Val stătea la măsuta ei din lemn de stejar, din bucătăria apartamentului duplex și sorbea cafea, în timp ce citea din *Seattle Times* pe iPad-ul ei. Snoozie se ghemuise în poala ei și torcea.

Cînd din mobil se auziră tonalități de jazz, pentru apeluri de intrare, pisica sări pe podea și plecă spre sufragerie, ofensată de deranj.

- Bună dimineața, Samantha, zise Val surîzătoare.

- Bună, Val, scuze pentru deranj. Știu că ești ocupată cu pregătirile pentru spectacol, dar...

- Ce s-a întîmplat?

- Am o problemă cu unul dintre câini și speram că mă poți ajuta.

- Sigur. Nu plec la teatru decît după-amiază și oricum stăteam ca pe ace, așteptînd să treacă timpul mai repede. Săptămîna asta am fost la manichiură, la pedichiură, la cosmetică, la masaj și am ajuns și la coafor de două ori. Am chef să mai fac și altceva, decît să mă tot admir în oglindă.

- Grozav. Știi, pudelul doamnei Murphy are o problemă la lăbuță și mă întrebam dacă ești dispusă să-l examinezi.

Femeia are aproape optzeci de ani și nu poate plăti un veterinar din pensia socială.

- Nu e nici o problemă. Așteaptă-mă, că ajung imediat. Val închise, apoi îmbracă o pereche de blugi, un tricou și încălță balerinii comozi, luă cheile mașinii și poșeta, apoi ieși.

Făcea economii serioase pentru terminarea studiilor, din salariul de model, însă tot își cumpăraseră un Nissan 370Z sport, roșu. Cu kilometraj redus, ușor de condus și avînd un consum redus de carburant, era foarte mulțumită de modelul achiziționat la mîna a doua.

Traversă Lake Washington și, după alte zece mile, ajunse în Bellevue, pe aleea din fața salonului de tuns căței al Samanthei.

Cum era destul de tensionată, din pricina emoțiilor pentru spectacolul de seara, nici nu se gîndea la un mod mai plăcut de a se calma, mai ales că era în compania unei bune prietene.

Ethan primi un apel la ora zece dimineța. Cum pînă la prînz nu avea altă treabă, stătea și căuta pe computer date despre fiecare dintre fetele care au primit scrisori de amenințare. Tocmai terminase căutările pentru cinci dintre ele și acum privea pe fereastră.

Apartamentul lui aflat la etajul al doisprezecelea oferea o panoramă auperbă a orașului. Cu două dormitoare și baie, plus toaletă suplimentară, avea spațiu suficient și agreea ideea de a locui în Belltown, locul din Seattle unde au loc toate evenimentele. Probabil că era o reminiscență a interesului de fost polițist în Dallas.

Sună mobilul, iar el răspunse.

- Brodie.

- Ethan, avem o problemă. Era vocea lui Matthew Carlyle, vibrînd de tensiune.

- Ce s-a întîmplat?

- Acum o oră Delilah Larsen a fost găsită moartă în apartamentul ei. A fost strangulată.

- Isuse.

- Da.

- Cum s-a întîmplat?

- Se pare că a fost forțată ușa de la intrare. Polițiștii cred că hoțul a fost surprins.

- Sau nu, zise el, gîndindu-se instantaneu la biletul pe care l-au primit și celelalte nouă fete, rămase în viață.

- Da, exact asta este problema.

- Ați spus poliției despre biletul de amenințare?

- Azi dimineață m-am întîlnit cu detectivul care a preluat cazul, un tip Bruce Hoover. Nu părea bucuros că nimeni nu a reclamat primirea scrisorilor de amenințare.

- Sînt convins. Dar celelalte fete? Au fost contactate toate?

- Acum facem asta. Am trimis pe cineva la fiecare fată din Seattle, care a primit biletul, iar la *Fairmont* am lăsat oameni de pază pe fiecare etaj.

Ethan se gîndi imediat la Valentine Hart și la promisiunea făcută Samanthei. Era extrem de îngrijorat.

- Știți ceva de Valentine? Este o prietenă de familie. Ați trimis pe cineva la ea?

- Nu am dat de ea încă. O tot sunăm la telefon.

- O voi găsi eu. Te anunț imediat ce dau de ea.

- De acord.

- Vreau să arunc și eu o privire la locul crimei. A doua prioritate a lui era să adune informații – iar prima era siguranța Valentinei. Care este adresa fetei?

- Lakeside Avenue 342. Un apartament de lux, pe malul apei.

Ethan se gîndea că Delilah Larsen și-l permitea. Una dintre fete i-a suflat că onorariul ei era de cinci mii de dolari pe oră.

- Nu cred că polițiștii te vor lăsa să intri, zise Carlyle.

- Mă vor lăsa. Ethan îl cunoștea pe Hoover din cîteva misiuni pe care le avusese în colaborare cu poliția din Seattle, pe vremea cînd era și el în forțele active. Știa că omul are anumite orgolii profesionale, dar exista un respect mutual între polițiști actuali și foști. O să merg la apartament să arunc o privire, apoi te sun.

Ethan își luă un Glock de nouă milimetri. În Dallas de obicei avea un Sig P226, dar prefera Glock-ul. Își luă o geacă de piele, ca să nu se vadă că este înarmat, apoi porni.

În drum spre lift simți o oarecare teamă, pentru faptul că nu memorase numărul de mobil al Valentinei. I se părea încă straniu să i-l dea ei pe al lui. Dacă i s-a întîmplat ceva? se gîndea cu spaimă.

Cînd urcă la volan, apelă numărul lui Sam, prin hands-free, iar ea răspunse, veselă ca de obicei.

- Bună, Ethan. Ce faci?

- Am nevoie de numărul Valentinei. Îl ai?

- Numărul Valentinei? Da, îl am, dar dacă vrei să vorbești, ea este chiar aici.

Ethan răsuflă ușurat.

- Este acasă la tine?

- Nu, la salon. Ea...

- Este singură?

- Da, dar...

- Spune-i să nu plece de acolo. Vin imediat și eu. Ethan închise. Nu intenționa să-i dea vestea oribilei crime la telefon. Îl sună pe Carlyle, să-i spună că a găsit-o pe Valentine la cineva din familie și că va fi el cel care o va proteja.

Trebuia să vadă locul crimei, dar Valentine Hart era mai importantă acum. Nu era de glumit cu biletul de amenințare pe care-l primise și ea. Orice ar fi crezut poliția, moartea lui Delilah nu era rezultatul unui jaf nereușit – aici era vorba de un criminal. Iar Valentine Hart era și ea pe lista criminalului. Era prietenă cu Sam, iar Ethan i-a promis acesteia că o s-o protejeze. Acceleră, iar în câteva minute ajunse pe Bellevue Bay, unde se afla salonul *Perfect Pup*.

Val a fost la Perfect Pup de câteva ori în ultimii doi ani. O cunoscuse pe Samantha printr-o acțiune caritabilă organizată de *Humane Society*. Deși Samantha era minionă și cu vreo două capete mai scundă, era măritată și însărcinată pe deasupra, cele două aveau multe în comun.

În primul rînd, dragostea pentru animale. Val se pregătea să devină medic veterinar. Cîndva Samantha și-a dorit să fie și ea veterinar, dar nu i-a ieșit, așa că lucrul cel mai potrivit de făcut i s-a părut că este să deschidă un salon pentru toaletat animale.

Val se uita la micuțul pudel alb, care tremura pe masa din inox, unde era îngrijit. După ce dezinfectă rana de la lăbuța din spate a bietului cățel, îl bandajă, apoi fixă cu plasture bandajul.

- Cred că pe Missy nu o deranjează bandajul, zise Samantha, mîngîindu-o pe cap, ca să-o liniștească.

Cățelușa ridică privirea spre Val, părînd că-i mulțumește, apoi îi adulmecă degetele.

- Mîine doamna Murphy va putea să-i scoată bandajul, spuse Val, apoi o mai mîngîie o dată pe cățelușă. Nu-mi vine să cred că un om poate să-i facă așa ceva unui animal neajutorat.

Cineva îi legase strîns pe lăbuța din spate o fișie elastică, iar blana deasă ascundea acest lucru. Constricția provocată de acea fișie a tăiat destul de adînc în carne, pînă a început să sîngereze. Dacă ar mai fi trecut mult timp, bietul animal ar fi putut să-și piardă cu totul partea inferioară a lăbuței.

- Unii oameni sînt foarte cruzi, asta e sigur, zise Val.

Se auzi un lătrat gros, iar asta aminti de celălalt client care aștepta la rînd, ca să fie îmbăiat în camera 2.

- Mă cheamă Harry, zise Samantha rîzînd. Cred că e pregătit pentru baie. Harry era exact opusul pudelului, doar că avea și el blana tot albă, fiind un reprezentant lătos și reușit al rasei ciobănesc englezesc, parcă acum coborît dintr-o ecranizare Disney. Trebuie să mă ocup de el acum, zise Sam, făcînd semn cu capul spre zona de așteptare. Ethan o să ajungă imediat. Nu vrei să-l aștepți în față? Îți mulțumesc din suflet că ai venit, Val.

- Mă bucur că te-am putut ajuta, dar acum să știi că nu pot să stau degeaba, în timp ce tu te vei lupta cu monstrul acela lăptos și alb. De parcă ar fi auzit-o, Harry a început să latre insistent. Haide, vin cu tine să te ajut.

- Diseară ai un spectacol important. Ar trebui să-ți faci somnul de frumusețe la prânz, nu să stai cu mine să speli o potaie supradimensionată.

- Oricum, nu o să plec pînă nu ajunge Ethan aici, iar la patru mîini treaba va merge mult mai repede. Se gîndi la bărbatul care se îndrepta spre salon, un bodyguard profesionist, a cărui înfățișare nu lăsa nici o îndoială că se va achita perfect de misiune. Acum nu știa de ce vine, dar anticipînd că-l va revedea, simți o tresărire stranie.

Era ridicol. Ce dacă tipul este beton? Peste tot, la sală, dar și pe podium vedea tot timpul tipi șarmanți. Habar nu avea de ce se simte atît de atrasă de acesta. Samantha o conduse în camera de șamponare, unde mirosea a parfum și cîine ud.

- Gata, Harry, știi ce să faci. Haide, sus, băiete.

Sam îl eliberă din lesa care-l imobiliza undeva la perete, iar masivul animal sări în cada plină cu apă și spumă, împrôșcînd peste tot vălătuci de spumă și apă din abundență. Sam zîmbi, la fel și Val, apoi amîndouă s-au apucat să-l frece pe Harry, care părea extrem de încîntat de tratamentul primit.

Capitolul șapte

Ethan conducea grăbit, fiindcă îngrijorarea pusese stăpînire pe el. Dacă femeia ucisă ar fi fost Valentine? Dacă ea va fi următoarea țintă a criminalului? Îl ardea stomacul doar la gândul că ar fi văzut-o moartă pe frumoasa amică a Samanthei. A promis că o va proteja. Dacă i s-ar întîmpla ceva, ce i-ar spune Samanthei?

Era în toane sumbre cînd coborî din Jeep și intră la *Perfect Pup*. Oare ce putea să facă o femeie dichisită ca Valentine într-un salon de înfrumusețat animale, chiar în ziua spectacolului?

La recepție nu era nimeni, însă se auzeau perfect rîsetele celor două femei, chiar din spatele salonului. Ethan se îndreptă într-acolo. Printr-o ușă întredeschisă o văzu pe Samantha frecînd cu șampon un cîine uriaș, alb. O blondă stătea chiar lîngă ea, cu brațele în spumă pînă la coate.

Ethan tresări cînd îl văzu pe uriaș sărind din cadă, împruscînd toată camera cu clăbuci și apă înspumată, apoi dînd-o pe spate pe blondă cu labele lui mari, proptite chiar în pieptul ei, după care uriașul ud-leoarcă ateriză deasupra ei.

Ea începu să țipe și să rîdă, la unison cu Samantha, care se amuza pe cîinste. Ethan se uita siderat. Sfinte Doamne, era chiar Valentine Hart.

- Dă-te jos de pe mine, taur obraznic ce ești! îl împinse Valentine, doar că animalul nu se clintea. Ethan interveni, apropiindu-se de câine, iar acesta simți că nu poate glumi cu bărbatul în cauză, așa că se retrase timid, eliberînd-o pe victimă.

- Bună, Ethan, zise Samantha radiind de veselie. El este Harry. Chiar atunci numitul se scutură de cîteva ori și împrășcă totul în jurul lui.

Sam și Valentine au izbucnit iar în hohote de rîs. Ethan remarcă imediat gropițele din obrajii Valentinei, dar privea fix, fiindcă tricoul pe care-l purta ea era acum ud și se mula ademenitor pe sîinii perfecți. Cel mai atrăgător la ea acum era veselia din ochii albaștri, frumoși, iar combinația l-a dat gata. Întinse mîna spre ea, să o ajute să se ridice, apoi o trase dintr-o mișcare și străfulgerarea bruscă îl luă prin surprindere.

- Mersi, spuse ea la fel de veselă.

Ethan răspunse tot cu un zîmbet.

- Ești plină de surprize, domnișoară Hart. Complimentul veni la pachet cu o scurtă examinare: de la părul strîns în vârful capului, spre picioarele lungi, perfecte și încheind cu tenișii uzați.

Samantha îi puse lesa lui Harry, iar marele alb se așeză imediat în poziția de ascultare.

- Cred că ar fi timpul să vă fac prezentările, spuse Sam. Ethan, ea este Valerie Hartman. Valentine Hart e doar numele de scenă și nu este model de meserie. Adică, este doar temporar. Val este studentă la universitate. A venit să mă ajute cu un cățel care avea o rană urîță la lăbuță. Studiază

ca să devină medic veterinar.

- Medic veterinar, repetă el uluit, în timp ce se străduia să proceseze ultimele noutăți aflate.

- Am încercat să-ți spun, zise Samantha, dar...Ridică din umeri și lăsă fraza în aer.

Ethan se întoarse spre blonda frumoasă și-i zise calm:

- Cred că ar fi mai bine să o luăm de la început...dacă ești de acord.

- Bine, zise ea surîzînd încîntată.

- Sînt Ethan Brodie, spuse și întinse mîna. Mă bucur să te cunosc, Valerie.

- Valerie Hartman, spuse ea și-i strînse mîna. Îmi face plăcere, Ethan. Zîmbi larg, iar el simți deja un declic. Cred că Val mi se potrivește cel mai bine.

Ea roși, probabil fiindcă a remarcat privirile lui insistente asupra părții centrale a tricoului, care scotea în relief sfîrcurile perfecte, în toată splendoarea lor. Își încrucișă brațele la piept, iar el își aminti cum i-a asociat numele cu acela al unei stripteuze și se simți ca un prost.

- Tu ai...venit...aici ca să-mi spui ceva, îi aminti ea. Despre ce este vorba?

Gata cu momentul de visare. Se afla acolo, ca să o protejeze.

- Presupun că nu ai primit încă un telefon de la Matthew Carlyle, sau de la compania *La Belle*.

- Am mobilul în poșetă. De cele mai multe ori nici nu-l aud cînd sună.

- Val, mă tem că este vorba de vești proaste. Azi dimineață Delilah Larsen a fost găsită moartă în

apartamentul ei. A fost asasinată.

- Cum?

- Cineva a omorât-o noaptea trecută.

Val simți o ușoară amețală și se clătină, însă Ethan o susținu de braț.

- Ușurel. Poate ar fi bine să te așezi.

- În birou este o canapea, spuse Samantha și o luă înaintea, să le arate drumul.

Val nu protestă, ci merse tăcută, apoi se așeză pe canapea. Era palidă și își cuprinse capul între mâini, cu coatele sprijinite pe genunchi.

- Stai puțin și liniștește-te. Vei fi bine.

- Dar sînt bine. Eu nu leșin. Doar studiez să devin medic. Își ridică încet capul după cîteva minute.

- Să-ți aduc puțină apă. Samantha se grăbi după paharul cu apă.

În timp ce Val bea din pahar, sună clopoțelul de la intrare, anunțînd un alt client sosit la salon.

Ethan se ridică și făcu doi pași spre sala de așteptare.

- Stați puțin.

După ce văzu o doamnă cu părul alb, care ținea în lesă un ogar afgan, cu părul lung, se întoarse în birou, la cele două.

- Este în regulă, Sam. Ai un client care te așteaptă.

Samantha a ieșit, iar Val s-a rezemat de spătar; era la fel de palidă, dar încet, încet, căpătă puțină culoare în obraji. Îi spuse lui Ethan:

- Eu și Delilah nu eram chiar prietene, dar lucram împreună. Nu merita să moară. Cum s-a întîmplat?

- A fost strangulată.

Val înghiți în sec. Făcu ochii mari, fiindcă realiză gravitatea situației.

- Doamne, doar nu a fost nebunul care a scris acele amenințări?

- Nu știm încă. Acum vreau să plec la apartamentul ei. Voi ști mai multe, odată ce o să văd cu ochii mei locul crimei.

- Dar celelalte fete? Sînt bine? Doamne, dar Megan? Megan O'Brien? Și ea a primit scrisoarea de amenințare.

- Carlyle se asigură că toate modelele vor fi protejate. Știa că eu vin la tine. Va trebui să-l suni, ca să-i spui că ești bine.

- Să-mi iau mobilul, zise ea și dădu fuga să-l aducă. Văd că m-a sunat Matt.

- Da. Sună-l și spune-i că sînt cu tine și că te voi aduce eu la teatru diseară, la spectacol.

- Bine. Se vedea clar că este încă tulburată de vestea cumplită, însă încerca să proceseze informațiile. Îl sună pe Carlyle și-i spuse că era în siguranță. Ethan Brodie este cu mine acum, îl informă ea. Carlyle îi spuse ceva, apoi ea continuă: da, sigur că nu m-am gîndit că vei contramanda spectacolul. Voi fi acolo la timp. Val închise și răsufală precipitat.

- Ce număr de mobil ai? zise Ethan, scoțîndu-și iPhone-ul. Ea îi dictă numărul și Ethan îl salvă în memorie. Acum memorează-l și tu pe al meu, îi spuse el.

Ea îi memoră numărul.

- Crezi că poți să conduci?

- Sînt bine. A fost un șoc și atît.

- Unde locuiești?

- Pe Montlake, aproape de universitate.

El calculă rapid în minte traseul cel mai bun de urmat.

- Te urmez în mașină pînă acasă, apoi vin mai tîrziu să te conduc la teatru. Înțeleg că prezentarea nu a fost contramandată.

- Nici nu mă gîndeam că vor face asta. S-au cheltuit prea mulți bani. Vor pregăti altă fată, ca să o înlocuiască pe Delilah. După ce spuse asta, privi în jos, tristă.

- Ești gata? Ar trebui să pornim.

Val se concentrează și se ridică de pe canapea, apoi merse să-și ia la revedere de la Sam. Apoi au ieșit amîndoi și s-au îndreptat spre mașinuța ei sport.

- Drăguță mașină, zise Ethan. Val apăsă butonul de închidere centralizată, apoi Ethan îi deschise portiera.

- Mersi. A meritat, deși am luat-o la mîna a doua. Se urcă la volan. Nu trebuie să mergi în spatele meu. Sînt bine, sincer. Ne vedem la teatru, mai tîrziu.

- Nu cred că ai înțeles, Val. Voi fi în spatele tău pînă ce îmi voi da seama ce se întîmplă. Care este adresa ta, în caz că ne pierdem în trafic?

- Eu chiar nu cred că...

- Am nevoie de adresa ta.

Ea se încruntă, dar îi dădu adresa completă, de pe East Calhoun.

- Trebuie să mă pregătesc. Am nevoie de...

- Vin în spatele tău. Ethan merse spre Jeep-ul lui. Imediat introduse adresa ei pe GPS-ul de la bord. A făcut

tot ce a putut ca să evite puternica senzație de atracție pentru Valentine Hart – Valerie, se corectă el. Iată că acum o crimă i-a apropiat.

Val porni prin traficul din Bellevue, iar Ethan o urma și el pe femeia pe care o judecase greșit. Își aminti de ea și Samantha, amîndouă ude-leoarcă, în timp ce spălau cîinele mare și blănos. Îi reveniră în memorie și gropițele care-l atrăgeau la Val.

În ultimii trei ani reușise să-și înăbușe mînia, deși nu putea să alunge cu totul disprețul față de femei; nu doar față de fosta lui, ci față de femei în general.

Privind-o pe Samantha – cel mai bun eveniment din viața lui Nick, apoi văzînd-o pe Valerie într-o zi foarte importantă pentru ea, cum își ajuta prietena cu un cîine rănit – i se părea foarte dificil să mai păstreze acel sentiment de mînie.

Venise timpul să-l uite și știa asta foarte bine.

Ethan își trecu palma peste față. Nu era acum momentul cel mai bun să-și examineze viața, ori să afle exact ce-și dorește, ci trebuia să se concentreze pe ceea ce are de făcut. Îl aștepta un teatru plin cu femei care trebuiau apărute și avea de soluționat o crimă, ceea ce însemna că va trebui să fie și mai atent, adică va trebui să stea cît mai departe de Valentine Hart.

Val opri și deschise ușa garajului, în timp ce Ethan parcă în fața casei și coborî din Jeep, apoi veni spre ea.

Oare de ce arată omul acesta din ce în ce mai bine de fiecare dată cînd îl vede? Cînd zîmbea, deși asta nu se

întîmpla foarte des, era pur și simplu răvășitor.

- Așteaptă puțin, spuse el și veni în garaj, lîngă ea. Deschise ușa spre bucătărie, intră să verifice, apoi reveni în cîteva minute și o invită și pe ea să intre. Trebuie să ajung și eu la locul crimei, îi spuse el. Asta înseamnă că trebuie să vii cu mine. Ia pe tine un tricou uscat și hai să mergem. Te voi aduce acasă imediat ce termin acolo.

De data asta ea protestă.

- Dar eu nu pot să mă țin după tine, Ethan. Trebuie să mă pregătesc pentru spectacol.

- Credeam că vă aranjează părul și machiajul la teatru.

- Așa este, dar trebuie să-mi fac un duș și să-mi iau cîteva obiecte personale într-o geantă. Aveam de gînd să fac puțină meditație, ca să mă relaxez înainte de prezentare.

- Dar ai destul timp pentru toate. Tricou uscat, sau te iau pe sus așa cum ești.

Nu-i venea să creadă ce aude. Oricît era de frumos, se purta ca un macho arogant.

- Glumești, nu-i așa? Acum mă ameninți că mă iei pe sus?

Ethan zîmbi, extrem de amuzat, iar chipul i se mai îmblînzi.

- Scuze. Am cam uitat cum trebuie să mă port cu femeile. Val, trebuie să am grijă de siguranța ta. Habar nu am unde ar putea apărea nebunul care a ucis-o pe Delilah. Pînă cînd vom ști mai multe, trebuie să fii într-un loc unde să te pot proteja.

Avea dreptate. O femeie murise. Val primise și ea un mesaj identic. Suspină.

- Bine. Înțeleg ce spui. Totuși, trebuie să mă aduci acasă la timp, ca să mă pregătesc.

- Nici o problemă.

Val merse în dormitor, scoase din dulap un tricou curat, pe pieptul căruia scria *Iubesc Seattle*, apoi reveni în sufragerie.

Ethan arunca o privire prin apartamentul ei.

- E frumos la tine, zise el, după ce examinează rafturile bibliotecii, confecționate din lemn antichizat, admirase canapeaua de culoarea coniacului și fotoliul asortat cu nuanțele de maro ale covorului. Pe pereți erau expuse niște miniaturi cu pisici și câini. Este foarte plăcut, zise el. Val observă că Snoozie intrase și acum se freca de picioarele lui Ethan, care nu părea deranjat deloc.

- Încă o surpriză?

- M-aș fi gândit mai degrabă la ceva modern și scump.

- De ce?

- Fiindcă nu pari genul de femeie atrasă de confortabil, spuse el, apoi ridică în brațe motanul cenușiu și începu să-l mîngîie. Val parcă simțea direct pe piele atingerea degetelor lui, mai degrabă decît pisica.

- Fac economii, ca să termin facultatea de medicină veterinară, spuse ea, alungînd acest gând senzorial. Doar țî-a spus și Sam. Locul acesta este deocamdată tot ce-mi pot permite, cel puțin pînă la absolvire. În plus, adevărul este că mie chiar îmi place aici.

Ethan zîmbi și avea un aer fermecător. Doamne, ce gură frumoasă are bărbatul acesta. Imaginea buzelor acelora unduindu-se într-un surîs îi trimise vibrații în stomac.

- Locuiești singură?

- Doar cu Snoozie.

- Ne-am cunoscut. Ethan începu să scarpine motanul sub bărbie, apoi îl lăsă jos, pe covor. Să înțeleg că nu există nici un iubit. Sam nu mi-a spus, dar nu văd nici urmă de el.

- Cum adică, ți-ai băgat nasul prin casa mea în timp ce eu m-am schimbat?

- Sînt detectiv. Treaba mea este să-mi bag nasul.

- Nu am iubit, fiindcă nu am timp.

Mai mult de atît nu i-a spus, fiindcă Ethan aștepta deja cu ușa deschisă, iar ea ieși, apoi amîndoi s-au îndreptat spre Jeep-ul lui Wrangler, negru, care arăta ca o versiune mai mică de Hummer și deborda de *prea mult testosteron*. Val trebuia să recunoască: mașina i se potrivea perfect.

Ethan deschise portiera din dreapta, iar Val urcă. Urcă și el la volan, apoi porni motorul.

- Și cît mai ai de mers la colegiu? întrebă el.

- Încă un an. Pentru mine a durat ceva mai mult decît pentru alți studenți. Am douăzeci și șase de ani, aproape douăzeci și șapte. Eu...am avut niște probleme în liceu și din cauza asta nu am absolvit la timp. Părinții mei...mi-au angajat un meditator și așa am început să obțin note bune. Acum, chiar dacă primesc o bursă, nu e suficient și trebuie să mai muncesc. Chiar am primit o ofertă pentru un post la o clinică locală pentru animale, de îndată ce-mi voi obține licența.

- Nu-ți va fi dor de viața de model? întrebă el. Cele mai multe femei ar muri de fericire, ca să poată lucra pentru *La Belle*.

- Eu nu sînt cele mai multe femei, zise Val.

Privirea intensă a lui Ethan îi provoca fluturi în stomac.

- Da, acum încep și eu să înțeleg asta.

Cînd au virat pe Lakeside Avenue, exact pe linia coastei apărură grupuri de case elegante și scumpe, cu vedere la lac.

- Modern și opulent, comentă Val, pe același ton folosit de Ethan mai devreme. Foarte potrivit pentru gustul lui Delilah.

- Dar nu și pentru al tău, zise el, privind-o timid. Acum, după ce am fost la tine acasă, trebuie să mă corectez. Nicidecum pentru gustul tău.

Ea nu știa dacă a fost un compliment sau o insultă. Gîndul zbură cu totul, cînd observă cîteva mașini de poliție înșiruite pe ambele părți ale străzii, chiar în fața complexului rezidențial. Aproape că-i venea rău de la stomac. Își aminti de ce Ethan a insistat să meargă cu el și nu să rămîna acasă singură.

Delilah era moartă. A fost tînără și frumoasă și avea toată viața în fața ei. Ethan coborî din mașină, iar Val închise ochii și se rugă un minut pentru femeia care a murit inutil și pentru familia ei în suferință. Cînd redeschise ochii, îl văzu pe Ethan pe partea ei, iar el deschise portiera și-i spuse:

- Nu voi sta mult. Să încui toate portierele. Pînă mă voi întoarce, am să rog un ofițer să stea cu ochii pe tine.

- Dar nu cred că e nevoie...

- Stai acolo liniștită.

Îl văzu că se depărtează, cu pași hotărîți, grăbiți. Se opri lîngă un polițist căruia îi spuse ceva scurt, omul încuviință și privi spre ea, apoi Ethan intră în clădire. Se relaxă pe

spătarul banchetei. Cel puțin deocamdată nu putea să facă nimic altceva, decât să se conformeze ordinelor lui.

Își aminti de anii în care a fost plimbată dintr-o casă adoptivă în alta, de atitudinea negativă, pe care o avusese atunci și care a protejat-o mereu, însă i-a provocat doar suferință. Acum era matură și înțeleaptă.

Totuși, nici acum nu se putea conforma atât de ușor.

Capitolul 8

Apartamentul de pe malul lacului, deținut de Delilah Larsen, era o proprietate care pe piața imobiliară valora un milion de dolari, sau poate chiar două, fiindcă inflația ridicase prețurile. Un perete întreg al sufrageriei era din sticlă, oferind o panoramă spectaculoasă spre lacul Washington. Pe jos covoarele albe dădeau eleganță spațiului, iar mobilierul, format dintr-o canapea de colț, cu fotolii, tapițate într-o mătase alb-ivoriu completat de culoarea închisă a lemnului masiv dădea accente clasice interiorului.

Era o atmosferă unde ar fi putut locui un star de cinema și ar fi fost fericit. Acesta era avantajul carierei de model internațional, totuși Delilah plătise un preț teribil pentru avere și faimă.

Ethan decise că nici una dintre celelalte fete nu va mai plăti astfel, în special nu Valentine Hart.

La ușă își trase peste ghete o pereche de botoși din plastic, după cum se obișnuia la locul crimei. Apoi scoase din cutia de la intrare o pereche de mănuși chirurgicale, și le puse, apoi merse direct la detectivul Bruce Hoover. Bărbatul era trecut de cincizeci de ani, chelios și avea o trăsătură pe care puteai conta mereu: era permanent

morocănos. Îl privi de sus pe Ethan.

- Brodie. Am auzit că ești și tu implicat în asta.

- Matt Carlyle m-a rugat să dau o mână de ajutor pentru asigurarea securității fetelor de la *La Belle*. A dublat paza după ce anumite modele au primit scrisori de amenințare. Presupun că știi de ele.

- Am primit informația dimineață. Cam târziu pentru domnișoara Larsen. Da, știam și noi despre scrisori.

- Carlyle m-a sunat. Fetele sînt modele pentru lenjerie. Zilnic au de-a face cu scrîntiți. Nimeni nu s-a așteptat ca nemernicul să meargă atît de departe.

- Poate că nu a fost el. Hoover privi ușa de la sufragerie. Pare mai degrabă o intrare forțată. A deconectat alarma. A descuiat ușa din spate, ca să intre pe la spălătorie. Cutia cu bijuterii este goală. Poșeta a fost golită. Probabil că ea l-a surprins pe tip, iar el a doborât-o.

Ethan se apropie de cadavrul femeii. Era acoperit cu un cearșaf alb. O lampă spartă pe jos, în rest nu multe semne de luptă. Dădu la o parte cearșaful și văzu semne pe gîtul victimei, iar capul ei era înclinat într-o poziție stranie. Părul blond forma parcă o aură de jur împrejurul feței.

Ethan înghiți cu greu. Ieri Delilah era o femeie frumoasă, plină de nerv. Astăzi era un cadavru. Descoperi mai mult, ca să-i studieze și corpul.

- Poartă cămașa de noapte încă, comentă el. Era o piesă de culoarea lavandei, din mătase cu broderie dantelată. Nici măcar nu a apucat să se schimbe, cînd s-a întîmplat. Care ar fi ora estimată a morții?

- Între trei și patru dimineața. Oricum, era întuneric,

înainte de răsărit.

- Nu pare să o fi violat, zise el, studiind modul în care cădea materialul peste formele ei sinuoase.

- Așa zic și eu la prima vedere. Dar vom ști mai multe după autopsie.

Ethan trase la loc cearșaful peste ea, cu intenția de a-și șterge din minte acea imagine oribilă.

- Cauza presupusă a morții?

- Strangulare. Are și gâtul rupt.

Totuși, după semnele de pe corp s-ar putea spune că victima respira încă, în timp ce ucigașul o asfixia.

- Masiv, zise Ethan. Destul de puternic încât să-i frângă gâtul fără prea mult efort.

- Dacă acesta e tipul care a scris biletele, atunci el știa ce face. Nu i-a luat mult să o omoare. Eu unul, cred că a fost vorba de un spărgător, care a fost surprins. Am înțeles că în zonă au fost mai multe infracțiuni. Până acum nimeni nu a fost acasă când a avut loc spargerea.

- Oare de ce ar fi crezut că ea nu este acasă?

- Poate fiindcă își petrecea nopțile cu iubitul, zise Hoover. Vom analiza și acest aspect.

- Foarte bine. Aș aprecia, dacă m-ai ține la curent cu concluziile.

- Da, bine, aș aprecia dacă nu te-ai amesteca în treburile poliției. Te afli aici, acum doar fiindcă Paul Boudreau este prieten cu primarul. Boudreau, proprietarul firmei *La Belle*, era putred de bogat și recunoscut ca mare filantrop în Seattle. Carlyle este omul de bază al lui Boudreau și te-a vrut alături de el. Ai grijă doar să nu-ți forțezi norocul.

Ethan încercă să nu zîmbească. Oricît de morocănos era din fire detectivul, știa să-și facă treaba bine. Lucraseră împreună cîndva și se respectau mult. Ethan se bucura că Hoover se ocupa de acest caz.

- Mai dau o raită să arunc o privire, apoi am plecat.

Hoover scoase un mormăit.

Așadar, știind că timpul nu era de partea lui și că trebuia să o ducă acasă pe Val, ca să-și facă duș și să se schimbe, Ethan trecu rapid prin apartament, întîi în dormitor, unde observă că patul era răvășit, de parcă Delilah s-ar fi ridicat, trezită de un zgomot, pe care a vrut să-l verifice.

În baia decorată toată în marmură nu văzu nimic neobișnuit. Haine – foarte multe – aranjate pe umerase în dulapul ultra-încăpător. Unele aveau încă eticheta pe ele. Citi rapid prețurile și făcu o socoteală, ajungînd la cîteva mii de dolari, cheltuiți pe haine de firmă.

Merse în bucătărie, unde era instalată alarma fără fir, probabil acționată prin telecomandă. Merse și în spălătorie, unde examină ușa din spate. O deschise și ieși. Se vedea o mică zgîrietură la încuietoare, semn că tipul era priceput la deschis uși.

A intrat curat și liniștit. Probabil că lanțul de siguranță fusese tăiat cu un clește special. Apoi merse în sufragerie.

- Ceva amprente? îl întrebă pe Hoover.

- Totul a fost curățat. Cel mai sigur a fost vorba de o spargere. Totuși, nu putem să ignorăm obsedatul și biletele lui. Oamenii noștri studiază atent împrejurimile. Poate găsim ceva.

Ethan se descotorosi de botoșii de plastic și de mănuși, pe care le aruncă într-un coș, la ușă.

- Te rog să mă informezi. Voi face la fel și eu.

- Brodie, ești o belea pe capul meu.

Ethan ar fi zîmbit, dacă ar fi fost vorba de circumstanțe diferite.

Val ridică privirea, cînd îl văzu pe Ethan venind spre mașină. Urcă la volan, iar ea trase cu ochiul spre tricoul negru, mulat pe mușchii proeminenți.

- Ce ai aflat? îl întrebă ea.

- Mai puțin decît mă interesa. Porni motorul. Polițiștii cred că a fost vorba de o spargere și hoțul a fost surprins.

- Dar tu nu ești de aceeași părere.

- Totul are logică. Tipul știa ce face. Nici o amprentă. A intrat și a ieșit ușor. A luat bijuteriile și banii, plus ce nu știm noi. Măcar deocamdată.

- Delilah avea bijuterii scumpe. Avea relații cu mulți bărbați.

- Avea un iubit? întrebă el, cînd remarcă din partea ei o privire acuzatoare.

- Am auzit și eu niște bîrfe, dar prefer să nu le repet.

- O femeie a fost omorîță.

- Ai dreptate, zise ea și oftă. Scuze. Se zvonea că în ultimii doi ani a avut cîțiva prieteni bogați. Delilah era mare iubitoare de bijuterii. Bărbații...mă rog...îi cîștigau favorurile făcîndu-i cadouri scumpe.

- Iar ea le ținea pe toate în apartament?

- Nu știu.

- Știi cum se numeau acei bărbați?

- Nu eram prietene atît de apropiate, zise ea.

Mobilul lui Ethan sună, iar el răspunse pe hands-free.

- Brodie.

- Hoover, se auzi vocea detectivului. Omul nostru i-a golit seiful. Era ascuns în spatele dulapului și noi nu l-am văzut la început. Ucigașul a luat tot ce era înăuntru.

- Avea iubiți care-i dăruiau bijuterii, îl informă Ethan.

- Probabil că erau în seif. Știi ce, Brodie, cutia este goală, însă am găsit un bilet acolo. Cam aceleași cuvinte ca data trecută. "Păcătoase, tîrfe și depravate. Căiți-vă sau va fi rîndul vostru".

- Drace.

- Da, sînt de acord cu tine.

- Cum a accesat seiful?

- Fie a știut combinația codului, fie omul este chiar un artist. Mă gîndesc poate că a forțat-o să-i spună numerele, înainte să o ucidă.

- De unde a știut el de seif?

- Habar nu am. Poate că ea i-a oferit bijuterii, ca să-l mituiască, sperînd că o va lăsa în pace și va pleca.

- Dar în schimb, el a aflat combinația și a ucis-o oricum.

- Mai degrabă așa a fost. După ce scrie pe biletul lăsat, totul se leagă.

- Altceva?

- Deocamdată atît.

- Locotenente, mulțumesc pentru informație. Te anunț la rîndul meu, dacă descopăr ceva.

Ethan încheie apelul și-i zise lui Val:

- Era detectivul Hoover. El se ocupă de caz.
- Așadar, nu a fost o spargere, conchise Val.
- Nu.
- Nici tu nu ai crezut că ar fi fost, nu-i așa?
- Nu, spuse el.

Val îl privi cu mult respect pe Ethan. Omul știa ce face. Era bucuroasă că bărbatul acesta are grijă ca ea să fie în siguranță.

Ethan o privea mirat pe blonda superbă din dreapta lui, care acum stătea crispată. Era palidă, mai ales fiindcă înțelegea mai bine mesajul biletului găsit în seiful victimei.

- Acum înțelegi de ce voiam să te știu mai aproape de mine.

- Da, zise ea, plecându-și privirea. Îmi pare rău.

Stătea cu mâinile în poală, iar el se simți dator să le atingă, apoi să le strângă ușor.

- Îl vom prinde pe nemernicul acela, Val. Înainte să mai facă vreun rău cuiva. Poliția lucrează intens la caz. Carlyle mi-a spus să ajut și eu. Îl vom găsi, bine?

- Așadar, ești detectiv. Credeam că ești bodyguard.

- Protecția persoanelor este specialitatea mea. Înainte să mă mut în Seattle, am fost detectiv la omucideri în Dallas. Acum colaborez ca detectiv particular atunci când dau de un caz serios. Hoover e bun. Eu sînt la fel de bun, sau mai bun. Îl vom găsi, bine?

Val îl privi și dădu din cap, deși nu părea convinsă.

- Trebuie să o sun pe Megan. A primit și ea un mesaj și

este una dintre bunele mele prietene. Vreau să mă asigur că este bine.

- Te rog. Ar fi bine să nu-i dai prea multe informații, totuși. Este o investigație a poliției și pentru moment văd că sînt foarte cooperanți. Ar schimba foaia, dacă ar ști că ne dau detalii, iar noi le împrăștiem.

- Înțeleg.

O sună pe prietena ei. Ethan știa despre cine era vorba: era roșcata cu ochi mari, albaștri, cea pe care a pus ochii Dirk.

Din fericire, amicul lui avea de gînd să aștepte pînă la finalul turneului, după care intenționa să abordeze ținta.

- Meg, sînt Val. Știi cumva ce s-a întîmplat? Ești bine?

Ethan nu auzea ce spune femeia, dar Val dădea din cap și asculta.

- Eu sînt bine, spuse ea. Sînt cu Ethan Brodie. El o să mă ducă la spectacol. Dar tu? Ascultă, dădu iar din cap, apoi continuă: atunci tipul acela, Dirk, este acasă la tine acum? Se uita spre Ethan și vorbea cu prietena ei: te aduce el la teatru. Foarte bine așa. Ne vedem acolo.

Ethan înjură în gînd. Se pare că Dirk nu stătea degeaba. Cum nici el, Ethan nu a așteptat și a convins-o pe Val. Cu toate scuzele pe care le-ar fi inventat, adevărul era că voia să o știe în siguranță.

- Megan este acasă la ea cu prietenul tău, Dirk, zise Val. Lucrați împreună, nu?

- Așa este. Lucrăm la *Brodie Operations*. Ian, vărul meu, este proprietarul companiei. Dirk este un om bun. Prietena ta este pe mîini bune.

Ea nu răspunse, ci se lăsă confortabil pe spate. În câteva minute au ajuns în fața apartamentul lui ei, el a intrat, să verifice dacă nu era nimeni înăuntru, apoi a condus-o în sufragerie.

- A rămas puțin timp pînă ce va trebui să ajungi la teatru. Ai putea să faci un duș, poate să tragi un pui de somn, ce zici? Te așteaptă o noapte lungă.

Cînd o văzu cu ochii în lacrimi, o atinse ușor pe bărbie.

- Val, nu trebuie să-ți faci griji. Eu o să fiu aici. Nu o să las pe nimeni să-ți facă vreun rău.

Ea se întoarse cu spatele și merse să privească pe fereastră.

- Nu-i vorba de asta...eu...mă tot gîndesc la ea. Oare s-a luptat? Cît timp i-a luat să o ucidă? A suferit? Pur și simplu nu-mi ies din cap toate astea.

Ethan veni în spatele ei și-i puse o mîină pe umăr.

- Era un om puternic și cred că s-a sfîrșit totul foarte repede. Nu a violat-o. Cam asta știu. Sper că așa îți va fi mai ușor.

Cînd Val se întoarse cu fața spre el, ochii îi înotau în lacrimi.

- Cum poate cineva să-i facă așa ceva unei femei fără apărare?

- În stradă sînt o mulțime de nebuni, Val.

Ea își șterse ochii.

- Mulțumesc pentru că ai venit să mă iei și pentru că datorită ție mă simt în siguranță.

- Asta mi-e meseria.

- Ai fi putut să trimiți pe altcineva. Ai făcut asta pentru

că sînt prietenă cu Sam, nu?

În următorul moment privirile lor s-au întîlnit: căprui intens și albastru îngrijorat.

- În mare parte, da, zise el.

În următoarele ore, în timp ce Ethan aștepta să o conducă pe Val la teatru, lucră prin telefon. Vorbi cu Matt Carlyle, apoi cu Hoover. Îl rugă pe Carlyle să afle ce poate despre bărbații prieteni cu Delilah. Mai ales după biletul găsit în seif, nu-și permiteau să facă presupuneri. Viețile fetelor erau în pericol. Aveau nevoie de cît mai multe informații, ca să-l găsească pe ucigașul lui Delilah și să le protejeze pe celelalte modele.

Îl sună pe Dirk:

- Înțeleg că ești cu roșcata, zise el scrișnind din dinți.

- Megan. Exact. Au vrut să trimită un băiat de la ei, dar m-am oferit voluntar. E o fată drăguță. Nu voiam să pătească și ea ceva.

- Mda, știu că e și prietenă bună cu Valerie. Val e prietenă bună cu Samantha. Asta înseamnă că face parte din familie, așadar ia mîna de pe Megan, Înțelegi ce-ți spun?

- Eu îmi fac doar meseria – la fel ca tine. Și cine-i Valerie?

- Acesta e numele real al Valentinei. Studiază și va deveni medic veterinar. Poveste lungă. Vreau doar să îți minte de ce ești acolo; nu ca să te culci cu ea.

Dirk îl ognoră.

- Ai reușit să vezi locul crimei?

- Da.

- El a fost făptașul – adică nebunul cu amenințările?

- Așa se pare. A furat seiful, a făcut să pară un jaf, însă a lăsat un bilet identic cu primul, în care scria că ”dacă nu vă căiți, veți fi următoarele”.

- La naiba.

- Exact.

- Și tu ce părere ai?

- Tipul nu este amator. A intrat și a ieșit fără urmă, a omorât-o rapid, i-a spart seiful, a furat de acolo banii și bijuteriile – piese foarte scumpe. Nu mi se pare treabă de amator, însă...

- Însă nu sînt motive să nu credem că a mai învățat cîte ceva, după fapta asta oribilă. Poate chiar a hotărît că ar fi bine să cîștige ceva bani, în timp ce-și face treaba murdară.

- Posibil. Posibil și ca această crimă să nu fie prima pentru el.

- Doar nu bănuiești că este un criminal în serie? zise Dirk după o pauză..

- Ce-mi spune instinctul? Nu. Polițiștii vor examina și această variantă, adică vor căuta semne care să sugereze un model comportamental.

- Sper din inimă ca polițiștii să nu facă multe valuri. Dacă lasă să transpire ceva, va trebui să ne facem griji nu doar pentru criminal. Vom avea atunci cel puțin alți șase criminali la indigo, care vor trimite bilete de amenințare fetelor peste tot, unde va merge turneul.

- Ai prins ideea. Stai cu ochii pe roșcată, spuse Ethan. Doar că nu te apropia prea mult.

- E valabil și pentru blonda ta, zise Dirk, apoi închise.

Capitolul 9

Val și-a făcut duș, s-a spălat pe cap, și-a uscat părul, s-a parfumat și și-a aplicat loțiune pe corp, l-a hrănit pe Snoozie, apoi s-a pregătit psihic pentru seara importantă care o aștepta.

În cele din urmă a fost gata de plecare și a decis chiar să ajungă puțin mai devreme la teatru, ca să-i ofere lui Ethan timp să se pregătească, fiindcă și el avea o seară tensionată la *Paramount*, cu asigurarea securității. Știa că oriunde se afla Ethan, ea era pe mâini bune, iar el va face tot posibilul să-l prindă pe criminal.

Se îmbracă într-o fustiță neagră, scurtă, largă și o bluză cu umerii goi, iar în picioare încălță niște sandale cu toc cui, decorate cu pietre semiprețioase; era pregătită să dea ochii cu presa și fotografiile adunați la ușa din spate, înaintea spectacolului.

Val era aproape sigură că petrecerea de după prezentare va fi contramandată, fiindcă nu putea fi vorba ca firma *La Belle* să mai sărbătorească, după ce un model de top al său a fost ucis. Simți un fior rece pe spate. Putea să fie ea victima. Ori putea fi următoarea. Criminalul putea acum să pună ochii pe Megan, sau pe oricare dintre fetele care au primit biletul de amenințare.

- Ești gata? întrebă Ethan, întrerupându-i șirul gândurilor.

Val își zise că trebuie să fie tare, fiindcă are o treabă de făcut. Își luă poșeta și spuse zîmbind:

- Cît se poate.

Ethan parcă la intrarea din spatele teatrului *Paramount*, apoi coborî și veni să-i deschidă portiera, apoi o conduse spre ușă.

- Dirk este deja aici, zise el. SUV-ul acela negru este al firmei *BOSS Inc.* De obicei Dirk conduce un Viper sau merge cu Harley-ul său.

- Un Viper sau un Harley. Dar știi că are gusturi bune.

- Și eu aveam un 750 pînă ce mi s-a născut copilul. M-am gândit că nu puteam risca să mor și să o las fără tată.

- Ai un copil? întrebă ea interesată.

- Da, o fetiță: Hannah. Va împlini patru ani curînd. Este cel mai drăgălaș copil din lume.

- Așadar...ești căsătorit? întrebă Val cu inima cît un purice.

- Nu. M-am oferit, dar mama ei a refuzat. Se poate spune că nu eram chiar cea mai potrivită pereche.

Val nu mai putea de bucurie. Oricum, privirea aceea intensă, cu care o cerceta uneori, nu putea să fie a unui bărbat însurat. La fel cum nici dorința care i se citea în ochi, cînd ai lui se intersectau cu ai ei.

- De ce nu v-ați înțeles? întrebă ea.

- Cum nu sînt genul căruia să-i placă vorbele grele, ai putea să o întrebi pe ea.

Au ajuns la ușa din spate și paznicul de serviciu o

deschise imediat.

- Ceva probleme? întrebă Ethan.

- Nimic pînă acum, zise paznicul. Toată lumea a auzit de crimă. Îmi pare foarte rău pentru ce i s-a întîmplat prietenei tale, îi zise paznicul direct lui Val.

- Și mie. După ce intră, văzu încă un paznic.

Înăuntru forfota era deja în toi. Cînd ajunse cu Ethan într-o sală mare, deja mesele de machiaj fuseseră pregătite, fiecare din ele cu cîte o oglindă luminată puternic. Fiecare fată stătea la o masă, unde era machiată și coafată.

- De-acum încolo mă descurc, îi spuse ea bărbatului puternic care o însoțea. Mulțumesc mult că m-ai adus.

- Te voi aștepta pînă ce se termină spectacolul.

- Oh...foarte bine. Oricum nu am mașină, așa că voi avea nevoie de escortă.

Ceva se întîmplase cu el, iar ea îi citi asta în ochi.

- Voi avea grijă de tine, Val. Pentru moment nu trebuie să-ți mai faci griji cu asta.

Ea zîmbi și dădu din cap relaxată.

- Mersi. Se întoarse și porni spre o cabină, unde o aștepta o lume cu totul diferită de aceea în care trăia ea de fapt. O lume exclusivă a frumuseții, strălucirii și modei.

Își aminti de Delilah și realitatea căpăta noi dimensiuni. Apoi își aminti că Ethan o va aștepta și o va duce acasă în siguranță. Își zise că va putea să facă treaba pentru care era plătită atît de bine. Se îndreptă spre o masă de machiaj.

Ethan îl zări pe Dirk alături de Megan, roșcata. Ca și celelalte modele, Megan O'Brien era o femeie superbă.

Părea și mai abordabilă decît altele și avea un aer de iubită liceană, mai degrabă decît de model de top. Poate că asta îi plăcea lui Dirk la ea.

Chiar acum el o privea și-i șoptea ceva zîbind. Meg zîmbi și ea, apoi dispăru într-o cabină de probă.

- Totul este în regulă? îl întrebă Dirk pe Ethan, venind aproape.

- Da. La tine?

- Meg părea destul de afectată. Cred că s-a simțit mai bine după ce a sunat-o Val. Bănuiesc că sînt prietene bune.

- Așa cred și eu. Te porți cuviincios?

- Meg a contribuit foarte mult. Are vreo zece tipi care tot încearcă să-i intre pe sub fustă, așa că este foarte precaută în privința bărbaților. Dar tu și Miss Gropițe?

Ethan răsufală prelung.

- Nu este așa cum mă așteptam. Este deșteaptă, face economii ca să-și termine facultatea și să devină medic veterinar. O ajuta pe Sam să spele un cîine păros uriaș, cînd am dat de ea.

- Deșteaptă, muncitoare și deloc sclifosită, dar extrem de sexi. Presupun că nu mai ești împotriva femeilor.

- Sînt împotriva lor pînă ce se va termina această misiune, zise Ethan morocănos. Deocamdată trebuie să-mi păstrez mintea limpede, la fel ca și tine. Trebuie să-l găsim pe tipul acela înainte să mai omoare pe cineva.

- Unde mergem acum?

- Dacă poți să te descurci singur, eu aș avea cîteva treburi de făcut. Vreau să merg cu Val în tot turneul, așa că am nevoie de laptop-ul meu și de cîteva lucruri de acasă.

Trebuie să ajung și la birou, să discut cu Sadie; poate a aflat ea ceva care mi-ar fi de folos. BOSS

Sadie Gunderson era o femeie de vîrstă mijlocie, care lucra pentru *Boss Inc*, cu jumătate de normă. Avea doi copii mari și cîțiva nepoți, iar în materie de computere era expertă și foarte eficientă.

- Voi fi cu ochii în patru. Crezi că te întorci pînă începe spectacolul?

Ethan zîmbi și spuse preocupat:

- Ce? Să pierd atîtea frumuseți pe jumătate dezbrăcate? Am trecut eu de treizeci, dar încă nu am murit.

Dirk începu să rîdă. Adevărul era că pe Ethan îl interesa să vadă în mod special o anumită frumusețe pe jumătate dezbrăcată și, fiindcă nu-i plăcea să împartă, ar fi preferat ca ea să se dezbrace numai pentru el. În afară de asta, temerile lui pentru siguranța ei acopereau exact perioada absenței lui. Așa că se grăbi să plece.

Ajunse în fața clădirii pe ale cărei geamuri mari, din sticlă specială, cu efect-oglină scria cu litere aurii: "*Brodie Operations Security Services Inc.*" Clădirea era din cărămidă, cu două etaje, foarte bine poziționată, în Bellevue. La parter se afla o zonă de recepție, o sală de conferințe, sala de relaxare pentru angajați și o zonă deschisă, unde stăteau aliniate șiruri de birouri, fiecare cu un computer.

La etaj era biroul lui Ian și o cameră cu cîteva paturi, unde băieții se puteau odihni, dacă-i prindea seara la birou, apoi era și biroul lui Sadie, unde ea făcea minuni pe computerul ei.

Ethan trecu prin zona de recepție, elegant mobilată cu canapele confortabile și fotolii din piele neagră, iar încă de aici se simțea aerul masculin, scump, dar primitor.

Îl văzu pe fratele său, Luke, așezat la biroul lui.

- Salut, frate, strigă Luke. Și el avea cam un metru optzeci și cinci, o alură athletică, de sportiv. Era cu un an mai mic decât Ethan, șaten, tuns scurt pe laterale, cu ochi albaștri. Luke era, fără îndoială, un răsfățat al femeilor și nu intenționa să se schimbe foarte curînd.

- Auzi, spuse el, cînd îl văzu pe Ethan apropiindu-se de el, se întîmplă cumva să ai un card de acces în culise, pentru spectacolul acela de striptease?

- Nu este deloc un spectacol de striptease, zise Ethan iritat. Fetele sînt modele de top. Muncesc douăsprezece ore pe zi, ca să iasă bine treaba.

- Nu mai spune? zise ironic Luke. Mai degrabă mi se pare că tu bombăneai ceva mai devreme că nu-ți convine să faci pe bona pentru o adunătură de fete cu capul în nori.

- Mă rog, m-am înșelat. Nu sînt deloc așa cum mi le-am închipuit. Cel puțin unele dintre ele. Vestea proastă este că aseară una a fost omorîtă.

Luke deveni serios, iar surîsul insinuant îi dispăru imediat de pe chipul angelic.

- Să nu-mi spui că a fost nemernicul acela, care a trimis scrisorile de amenințare.

Fratele lui știa de ce firma *La Belle* completase rezerva de oameni implicați în protecția fetelor. Luke era maestru în găsirea delicvenților eliberați pe cauțiune. Veniturile lui proveneau mai mult din recompense pe aceeași temă, dar

putea să rezolve aproape orice infracțiune.

- Tipul a mai lăsat un bilet, zise Ethan. A amenințat că mai ucide un model, dacă fetele nu se vor căi.

- Ai nevoie de ajutor? zise Luke prompt.

- Apreciez oferta, dar nu mai avem nevoie de oameni; mai degrabă căutăm un fir care să ne ducă spre acest nemernic.

Deși fratele lui Ethan era puțin sărit de pe fix, el se schimbase total după ce a primit un glonte chiar lângă inimă, într-o misiune secretă, de care nu avea voie să vorbească. Era un bărbat competent, demn de încredere și tare ca oțelul. În spatele platoșei lui strălucitoare, Luke era genul de bărbat care credea că o femeie trebuie protejată cu orice preț.

- Trebuie să-mi verific mesajele, îl informă Ethan. Apoi merg să vorbesc cu Sadie. Sper ca ea să mă ajute.

- Bună idee. Știi...îmi cer scuze pentru comentariul de mai devreme, despre fete. Încercam să te pun pe jăratic puțin. Cu atâtea necazuri pe care le-ai avut cu Ally și Hannah, mi s-a părut că ești cu moralul la pământ. Am vorbit serios, totuși: dacă ai nevoie de ajutor, cheamă-mă.

- Mersi. Așa voi face. Mai presus de faptul că era fretele său, Luke era un om pe care Ethan se putea baza. Evident că nu va ezita să-i ceară ajutorul.

Merse la biroul lui și își verifică mesajele vocale de pe telefon, lucru pe care-l făcea de regulă de pe mobilul lui. Foarte puține persoane aveau numărul lui de mobil, fiindcă prefera să-și păstreze pentru el viața privată.

Primise două mesaje și două apeluri legate de misiunea de acum. Sună persoanele, apoi merse la Ian. Biroul lui era

la etaj și de regulă ușa era mereu deschisă. Ian îl auzi când a intrat și ridică privirea de pe ecranul laptop-ului.

- Cum merge cu spectacolul? întrebă șeful lui. Era înalt, ca toți bărbații din familia Brodie, cu o statură athletică și un chip frumos.

- Totul mergea strună, pînă ce una dintre modele a fost ucisă aseară.

Ian se ridică brusc de pe scaun.

- Nenorocitul. Cum naiba s-a întîmplat? Vai de mine, să nu-mi spui că a fost nebunul ăla care a trimis amenințările.

- Așa se pare. Victima a fost strangulată. Numele ei era Delilah Larsen. Poliția nu are nici o pistă. Am venit să vorbesc cu Sadie, ca să văd dacă ea poate găsi ceva.

- Bună idee. Ai ajuns la locul crimei?

- Da. Practic părea o spargere surprinsă în desfășurare, apoi au găsit un al doilea bilet în seiful victimei. Era tot o amenințare. Ar fi fost mai bine dacă spectacolul era contramandat, dar nu se poate. Chiar trebuie să-l găsim pe nenorocit.

- Da, iar turneul începe marți, când se pleacă spre Dallas. Va fi o mare problemă asigurarea securității.

- Exact. De obicei Sadie vine la birou sîmbăta. Azi a venit?

- Da, este aici.

- Merg la ea. Trebuie să mă întorc la teatru, înainte să înceapă spectacolul.

- Voi face și eu ceva investigații, zise Ian. Dacă aflu ceva, te anunț.

- Mersi.

Ethan merse spre biroul lui Sadie Gunderson și o găsi acolo, în fața calculatorului, specialitatea ei . Era o femeie trecută de cincizeci de ani, corpulentă și cu un păr blond, cârlionțat, lung pînă la umeri. Pe biroul ei avea fotografiile cu fiul ei și familia lui, cu fiica ei și cei doi puști. Ethan își aminti de Hannah și simți un ghimpe în piept.

Fiica lui locuia în Seattle, doar că el o vedea foarte rar. În afară de Nick Luke și Ian, care trăiau în Seattle, restul familiei lui se împrăștiase prin toată țara.

El și Luke erau născuți și crescuți în Texas. Mama lor murise în urmă cu cinci ani. Peste doi ani tatăl lor s-a recăsătorit și s-a mutat în Carolina de Nord. Jim Brodie era din nou fericit, fiindcă i-a adoptat pe cei doi copii ai mai tinerei sale soții. Ethan și Luke se bucurau pentru el.

Cu pași mărunți și multă precauție, așa cum te apropii de obicei de un Doberman care roade un os, Ethan veni lîngă scaunul ei.

- Sadie?

Ea ridică privirea, ușor încruntată.

- Îmi pare rău că te deranjez, dar am o problemă și speram că tu mă poți ajuta.

O pereche de ochi verzi îl priveau, în timp ce răspunsul veni rapid:

- Toată lumea are o problemă, șmecherule. Va trebui să stai la rînd.

Ethan nu s-a dat înapoi. Era obișnuit cu Sadie, care mai mult lătra, decît să muște. De cele mai multe ori.

- Problema mea este legată de o crimă, Sadie. Dacă nu

descoperim ceva foarte curînd, s-ar putea întîmpla din nou.

Femeia păru dintr-o dată impresionată.

- Atunci ia loc și spune-mi despre ce e vorba.

Ethan se așeză pe un scaun, lîngă biroul ei și îi spuse despre biletele pe care le-au primit cele zece modele, despre cum a fost ucisă Delilah Larsen și despre cel de-al doilea bilet găsit în seiful ei.

- Așadar, cu ce vrei să încep? întrebă ea.

- Mă gîndeam să începem cu femeile care au primit biletele de amenințare. Să aflăm detalii din trecutul fiecăreia, unde poate găsim pe cineva care le poartă pică, sau vreun tip care vrea să se răzbune pe ele, omorîndu-le.

- Dacă persoana este supărată pe una dintre ele, de ce le-ar trimite amenințări doar respectivelor zece?

- Nu știu. Poate că nu-i pasă cine plătește. Poate că la Delilah a putut să ajungă mai ușor. Vreau să le afli trecutul, religia, fiindcă individul le numește păcătoase. Aș vrea să știu cu cine s-au întîlnit, sau orice ne poate orienta spre făptaș.

- Dă-mi numele lor și mă apuc de treabă.

- Ți-am trimis un e-mail cu numele lor deja, zise Ethan surîzător. Ai acolo toate datele despre ele: nume, adrese, locul nașterii. Ce am eu sînt doar detalii de bază; informații personale, chestii pe care doar o profesionistă ca tine le poate scoate la lumină.

- Dragule, ar trebui să știi deja că la mine nu merge cu laude, zise femeia dojenitor.

- Dar ce-ai zice dacă-ți fac rost de bilete pentru un meci al echipei Seahawk?

- Așa mai merge, zîmbi ea. Îți voi trimite informațiile prin e-mail, de îndată ce le voi avea pe toate.

Ethan se aplecă și o sărută pe frunte.

- Mulțumesc, Sadie. Ești o scumpă.

- Mda, bine, doar să nu uiți de biletele alea.

- Nici vorbă, zise Ethan entuziasmat. Ieși din biroul ei, sperînd că informațiile procurate de ea îi vor fi de folos.

Totuși, două bilete sînt foarte prețioase.

Plecă din clădire, dar nu mai era la fel de vesel, fiindcă era nerăbdător să ajungă la teatru, înainte să se întîmple altceva grav.

Capitolul 10

În culisele teatrului *Paramount* toată lumea era în efervescență. Cele doar douăzeci și nouă de modele rămase se pregăteau acum într-o uriașă cabină de probă. Lîngă ele costumierele alergau înoace și încolo, coafezele și make-up artiștii le aranjau părul și le fardau pentru spectacol.

În aer plutea miros de fixativ de păr și parfum.

Val era deja machiată și coafată, iar acum se ridica din scaunul pliabil și se privea în oglinda iluminată puternic, cînd Meg se apropie de ea. Era aproape gata, doar că nu se îmbrăcase încă. Părul ei roșcat, lung, a fost aranjat într-un coc aerodinamic, menit să-i scoată în evidență fața frumoasă.

- Te simți bine? o întrebă ea pe Val, după ce o trase într-un loc mai izolat. Fiindcă eu nu sînt bine deloc.

Val privi de jur împrejurul ei, apoi zise:

- Sînt bine – să zicem. Dimineată i-am sunat pe părinții mei. Știam că vor fi îngrijorați, după ce au aflat de crimă. Le-am spus că totul este sub control și că fiecare avem cu noi un bodyguard permanent, iar asta i-a mai liniștit puțin.

- Și eu am vorbit cu ai mei, zise Meg. M-a contactat un detectiv, Hoover. Mi-a pus o sută de întrebări, dar nu cred că l-au ajutat prea mult răspunsurile mele. Nu o cunoșteam atît de bine pe Delilah.

- Da, a vorbit și cu mine, dar nici eu nu știu prea multe. Val oftă. Nici acum nu-mi vine să cred. Crima asta oribilă nu mi se pare ceva real.

- Toată chestia asta m-a dărîmat rău. Adică zece fete să primim mesajul de amenințare. Puteam să fiu eu sau tu în locul ei, știi?

Pe Val o cuprinse un fior rece, deși în încăpere era cald. Meg avea dreptate. Putea să fi fost oricare dintre ele.

- Tipul acela înalt, Ethan. Este văr cu soțul Samanthei, Nick. Cred că beneficiez de un tratament special. A venit să mă ia imediat după ce a aflat de crimă. Voia să fie sigur că sînt bine.

- Norocoaso.

- În alte condiții, poate. Tipul arată beton. Totuși, eu trebuie să mă concentrez pe treaba mea și știi care sînt regulile privind relațiile cu personalul. Am nevoie de slujba asta și, chiar dacă Ethan ar fi interesat, lucru de care nu sînt sigură, nici el nu pare genul de om care să încalce regulile.

- Păcat. Poate după ce revenim acasă.

- Poate, zise ea și ridică din umeri. Se gîndi că va fi prea ocupată cu cursurile, iar el o să aibă deja o altă misiune.

- Eu m-am ales cu celălalt tip tare, zise Megan zîmbind cu subînțeleș. Și nici măcar nu sînt rudă cu prietenii lui.

- Dirk. Am văzut cum te soarbe din ochi. Voia să fie sigur că ești bine.

- Chiar îmi place, doar că un tip care arată ca Dirk este probabil ca un cîine. Am avut parte de prea mulți pînă acum. Iar eu trebuie să mă gîndesc la fiul meu. Dacă vreodată mă voi mai îndrăgosti – Doamne ferește – mi-aș dori pe cineva

care să fie un tată bun. Un tip ca Dirk Reynolds...Meg se opri și dădu doar din cap. Cred că ultimul lucru pe care și l-ar dori ar fi să se implice într-o relație cu o tipă care are un copil.

- Probabil. Val se gîndi la Ethan și la fiica lui, amintindu-și cum îi scînteiau ochii cînd i-a vorbit despre ea. Pe de altă parte, Charlie este un băiat drăgălaș și irezistibil, să știi.

- Oricum, deocamdată la cei doi ani ai lui, face prostii, zise Megan. Nu ai mai spune același lucru, dacă ai sta cu el măcar o zi.

- Iubesc copiii, spuse Val, dar pentru moment cred că mai bine mă mulțumesc cu animalele.

- Bine spus, confirmă Meg.

Se uitau spre ieșire, unde deja reporteri și cameramani vîneau orice model care ieșea spre podium, sau revenea de pe podium. Acum, după crima oribilă, presa era și mai avidă de senzații, iar reporterii parcă erau niște lei la vînătoare.

- Dirk spunea că presa nu trebuie să afle nimic de amenințări, zise Megan. Oficial, crima este încă în curs de investigare. Polițiștii cred că a fost vorba de o spargere surprinsă. Se tem ca biletele să nu apară în presă, fiindcă asta ar înfierbînta mințile multor psihopați.

Val se simțea tulburată. Știa că nu trebuia să scoată un cuvînt despre bilete și asta era încă valabil.

- Dirk spune că toate modelele care locuiesc în Seattle au cu ele un bodyguard, din ordinul lui Carlyle. Cele din afară, care stau la *Fairmont*, au și ele parte de pază dublă, cum spunea Dirk.

- Dar ce vor face atunci cînd va începe turneul? întrebă Val.

- Poate că-l vor prinde pe criminal înainte să plecăm.

- Orice s-ar întîmpla, bine măcar că vom fi toate cazate în același loc. Astfel le va fi mai ușor să ne asigure securitatea.

- Da, iar Dirk și Ethan vin cu noi. Chiar și numai asta mă face să mă simt mult mai bine.

- Oamenii mi se par profesioniști, zise Val, care simțea și o oarecare nerăbdare.

- Da, niște profesioniști și fierbinți. Un tip cu corpul lui Dirk Reynolds te face să-ți curgă balele, mai ales cînd știi că el te protejează. Automat devine o tentație căreia cu greu îi poți rezista.

La același lucru se gîndea și Val, referitor la Ethan.

- Trebuie să-i lăsăm să-și facă treaba, iar noi să ne-o facem pe a noastră.

- Știu. În plus, nu mai vreau să am inima zdrobită.

- Exact. Dacă te gîndești și la complicații. Am destule pe cap. Dacă mă gîndesc bine, cred că Ethan are și el multe neazuri pe cap.

- Atunci nu trebuie să ne facem griji, bine?

- Cel puțin în privința bărbaților, zise Val și oftă. Să avem grijă să nu fim omorîte.

În momentul cînd spectacolul era pe ultima sută de metri, presa și televiziunile aflaseră deja despre crima oribilă. Reprezentanții lor se îmbulzeau care mai de care la intrarea principală a teatrului, în tot felul de dube ale posturilor locale, mașini cu echipe de filmare și reporteri.

În culise cele nouă modele rămase în viață au fost deja intervievate de presă, iar toate erau fotografiate din diverse unghiuri.

Ethan puse la punct ultimele detalii cu oamenii săi, avertizându-i să fie cu ochii în patru, ca să nu mai aibă loc încă o nenorocire.

- Am văzut că poliția a stat de vorbă cu câteva modele, zise Ted Sandowski. Era un tip cumsecade, cu fața rotundă, ușor supraponderal, dar agreabil, pe care fetele l-au poreclit Sandy, probabil din pricina nuanței părului. Carlyle nu părea prea încântat că fetele au fost interogate. L-a apostrofat pe un detectiv, spunându-i că nu vrea ca fetele să se obosească înainte de a intra pe podium.

- Dar polițiștii își fac doar treaba, zise Ethan. Sînt aici de dimineață, încercînd să afle dacă dintre modele sau dintre membrii echipei, există cineva care să știe un lucru relevant pentru rezolvarea cazului. Cu cît o să treacă mai mult timp pînă la găsirea criminalului, cu atît mai mari sînt șansele ca el să scape nepedepsit.

- Aș fi vrut ca evenimentul să nu se fi petrecut în tura mea, zise Sandy.

Ethan înțelese. Nu era vina lui Sandowski. În afară de ticălosul care a ucis-o pe Delilah, nu era nimeni de vină.

- Să fii pe atenție tot timpul, îi zise el. Nu te lăsa furat de tot ce se întîmplă în jurul vostru.

Ethan își continuă rondul, ajungînd la Beau Desmond, cu care schimbă câteva cuvinte, deși firea lui imposibilă îi făcea sarcina foarte grea.

- Brodie, credeam că ești detectiv. Dacă ți-ai fi făcut

treaba, l-ai fi găsit pe nenorocitul care a scris biletele, înainte să o omoare pe Delilah.

Ethan simți cum se înfierbîntă. Cu fiecare zi care trecea, îl detesta din ce în ce mai mult pe Beau.

- Din păcate, nu este întotdeauna ușor. Dacă ar fi, chiar și tu te-ai putea ocupa de asta.

Ethan știa că nu trebuie să-l zgîndărească pe Desmond, însă era greu să-i reziste.

Beau rămase cu un mîrîit și cu o remarcă pe care Ethan nu o mai auzi, însă companionul lui, Bick Gallagher încercă să rămînă serios.

Pe la opt treizeci spectacolul feminității scilpitoare era în desfășurare. În culise încă nu se declanșase haosul, iar Ethan stătea mereu cu ochii pe Val. Acum ea era în cabina de probă, pregătindu-se pentru segmentul cu Nashville Country, iar Ethan și-o imagina în slipul roșu minuscul, plus sutienul sumar, care-i acoperea sîinii doar pe jumătate; simțea cum mintea i se aprinde pe loc.

O privi cum merge cu pași de profesionistă spre un fotograf aflat la marginea podiumului, apoi îi făcu acestuia cu ochiul, iar Ethan și-ar fi dorit să fie el în locul bărbatului la care tocmai se uita languros.

Își aminti că la fel i s-au aprins călcîiele și după Allison și uite ce dezastru s-a dovedit a fi relația lor; totuși, a avut o erecție completă cînd Val a trecut prin dreptul lui și i-a zîmbit drăgălaș, arătîndu-și gropițele din obraji: privirea aceea fusese numai pentru el.

Ce diferență era între Val, cea de pe podium, femeia fatală, cu mișcări lascive, care putea să facă orice bărbat să

aibă fantezii săptămîni la rînd; apoi Val, cea din viața reală.

Ethan privi spre spectatori și o văzu pe Samantha alături de Nick, care fără să stea pe gînduri, și-a strecurat două degete în gură și a început să fluiera golănește. Ethan rîse. După ce Val dispăru în spatele cortinei, el merse după ea. Femeia Valentine, cea care captase atenția tuturor prin mersul ei sigur și insinuant, va deveni acum Valerie, cea pe care el a văzut-o în salonul Samanthei.

Poate că s-a înșelat în privința ei; poate că aceasta era adevărata Valerie, nu cea pe care a văzut-o azi, mai devreme. O zări chiar în fața ușii cabinei de probă, cu capul plecat, ghemuită, cu mîinile sprijinite pe genunchi. Cînd se apropie de ea, o văzu că tremură.

Se uită de jur împrejur, curios, căutînd semne care ar indica problema și o întrebă:

- Ce s-a întîmplat? Ești bine?

Cînd Val ridică privirea, păru că se mai liniștește, acum că vedea o figură cunoscută.

- Sînt bine. Doar că...atunci cînd urc pe podium și-mi fac rolul...îmi vine foarte greu. Trebuie să mă concentrez și să mă transform în Valentine. Cînd cobor de acolo, fluxul de adrenalină se domolește și mă simt cumplit. În cîteva minute o să-mi revin.

Ethan se relaxă de-a binelea și simți asta ca o greutate care coboară de pe umerii săi. Era Valerie Hartman, iubitoare de animale și prietena Samanthei. Nu Valentine Hart, felina sexi, cu trup de zeiță. Nu trebuia să conteze, dar conta.

Val intră în cabină, iar Ethan urmări intrările modelelor, pînă ce o văzu pe Megan urcînd, iar Dirk rămase într-un loc

de unde o putea supraveghea. Megan intra în segmentul cu Țara Minunilor Iarna. Purta doar un sutien din material alb, sclipitor și niște chiloți cu volănașe subțiri. Pe cap purta o coroniță, care ieșea în evidență datorită contrastului cu podoaba capilară roșcată.

Chiar de la distanța care-l despărțea de Dirk, pur și simplu îl vedea cum salivează.

Drace. Știa că va fi un job dur, dar l-a acceptat. Mai rău de atât, la noapte va dormi în locul unde locuia Valerie. Nu i-a spus de asta încă, iar ea nu anticipa nimic. Pînă la plecarea spre Dallas, zece bărbați erau cantonați la hotelul *Fairmont*, unde dormeau fetele din alte localități, iar pe cele din Seattle le veghea cîte un detectiv.

Vorbise cu Carlyle, amintindu-i că Val era prietenă de familie, așadar el o va proteja. Nici nu i-a cerut acordul, dar Carlyle a priceput oricum.

- Cineva trebuie să o facă și pe asta, i-a spus Matt. Cred că tu te descurci foarte bine. Doar ai grijă să păstrezi distanța, ca să nu avem probleme.

- Se înțelege de la sine.

Carlyle și-a dat încuviințarea, iar Ethan a rămas să se ocupe de securitatea lui Val, pînă la finalul turneului. Va veghea și asupra celorlalte modele, desigur. Dirk va proceda la fel, cu mențiunea că Megan era prima lui grijă. Cum se va descurca amicul lui să facă doar asta, Ethan nici nu voia să știe.

O văzu pe Megan făcîndu-i cu mîna mulțimii care aplauda, apoi ea se retrase în spatele cortinei. Un lucru era sigur; nici el, nici Dirk nu vor dormi prea mult la noapte.

Capitolul 11

Val era epuizată. Spectacolul se terminase; a fost un succes total, televiziunile și presa prezentându-l ca pe un mare eveniment umbrit de drama unei crime brutale și pierderea unei cunoscute model de top.

Deocamdată nici Carlyle, nici poliția nu vor dezvălui existența biletelor de amenințare. Fetele nu trebuiau expuse unor pericole mai mari.

După prezentare Val s-a schimbat în ținuta de mai devreme, apoi a venit să stea de vorbă cu Samantha și Nick, singurii ei prieteni care au venit să o vadă.

Se folosea de un alt nume de scenă fiindcă la vară voia să continue ca studentă, fără ca nimeni să știe de activitățile ei anterioare. Se pregătea intens pentru la toamnă. O sărută pe Samantha, Nick o sărută pe ea pe obraz și a felicitat-o pentru treaba bine făcută pe podium. Val le-a mulțumit pentru prezență și i-a informat că Ethan va avea grijă de siguranța ei, fiind un bărbat capabil.

- Poți să ai încredere în el, zise Nick. Ethan nu va permite nimănui să-ți facă rău, Val.

Ea se uită în direcția unde-l văzuse ceva mai devreme, doar că el dispăruse momentan.

- Chiar mă liniștește că stă mereu cu ochii pe mine. Mă simt mai bine doar știindu-l aproape. Am auzit că vine în turneu cu noi.

- Exact, zise Nick. Ethan, Dirk și cei pe care Matt Carlyle i-a angajat suplimentar, pentru pază și protecție.

- După...ce s-a întîmplat, mă bucur că vin și ei.

În cele din urmă personalul care făcea parte din spectacol s-a retras în spatele culiselor, unde se țineau cîteva momente de reculegere în memoria răposatei Delilah Larsen. Acest spectacol fusese dedicat ei, prin cuvintele rostite de Matt Carlyle la începutul seriei. Acum el ținea să amintească detalii din scurta ei traiectorie de stea pe acest pămînt, adăugînd că lumina vieții ei s-a stins prea curînd, într-un mod oribil. Vorbele lui au impresionat-o mult pe Val.

Daniel Clemens a elogiat-o pe Delilah pentru activitatea ei, remarcînd că îi va fi dor de ea, cum le va fi tuturor, iar atmosfera se încărcase foarte mult de emoții negative, pînă ce a venit timpul să plece toți acasă, pentru un somn binemeritat.

Val merse să-și ia geanta și rucsacul, iar cînd ieși, îl văzu pe Ethan la cîteva pași de ea. Se simți mult mai liniștită. De-abia acum cînd l-a zărit, și-a dat seama cît de obosită este. Ethan o va duce acasă și o va veghea. Cînd se apropie de ea, i se desfăcu geaca și ea zări port-arma de pe umăr. Val remarcase același detaliu cînd Ethan a venit la *Perfect Pup* și ar fi trebuit să se simtă deranjată, fiindcă pe vremea cînd a fost dată în plasament, a văzut cîtă nenorocire poate provoca un pistol; a văzut puști răpuși de împușcături între bande de stradă. Ba chiar a avut un prieten adolescent, ucis

chiar în fața ei. Amintirea acelor clipe o mai bîntuiau și acum.

În fine, Ethan era profesionist, iar ea nu punea la îndoială competența lui de a folosi arma la nevoie. Dimpotrivă, se simțea și mai sigură în compania lui.

- Ești gata să mergem? întrebă el.

- Sînt gata de cîteva ore, dar mai aveam ceva de făcut. Acum am terminat, zise ea și zîmbi. Două zile nu mai sînt cu gîndul la spectacol. Măcar pînă ajungem la Dallas.

Ethan îi făcu semn spre ieșire, iar ea porni, însă brațul lui ferm o strînse atît cît să o facă să se oprească. Val îl privi și simți un val de emoție în stomac.

- Ce este? îl întrebă, ca să alunge tentația gîndurilor.

- Paparazzi. Sînt pretutindeni, în față și în spate. Greu scăpăm de ei.

- Ce să fac? întrebă ea îngrijorată.

- Nimic. Îi luă rucsacul de pe umăr și se îndreptă spre unul din băieții care se ocupau de ordine la intrări.

- Treaba mea este să vă scot de aici în siguranță, zise bărbatul masiv. Urmați-mă.

- Bine, spuse Ethan. Părea ușor, dar cînd omul deschise ușa din spate, tot felul de microfoane și aparate foto începură să fie îndreptate asupra ei de reporterii insistenți. Domnilor, vă rog să le lăsați pe doamne să iasă. În timp ce mai arunca o rugăminte pe ton de comandă, Ethan o conducea spre Jeep-ul lui parcat în apropiere.

Cînd una dintre reporterițe îi puse în față un microfon lui Valerie, Ethan a fost prompt și a vorbit înainte să audă întrebarea.

- Domnișoara Hart nu face nici un comentariu.

Un tînăr slab și firav se apropie și el, zîmbind și strigîndu-i insistent:

- Valentine, te iubesc! Vrei să te măriți cu mine?

- Ia-o ușurel, amice, îi tăie avîntul Ethan. Doamna nu este interesată. O proteja cu propriul lui corp și astfel înaintau destul de anevoios prin marea de trupuri.

- Valentine! Valentine! Te iubim! strigau cîteva fete de liceu, cel mai probabil. Val le trimise o beza și rîse binevoitor, dar continuă să meargă, împinsă ușor de Ethan.

- Unde naiba o fi Jeep-ul? se înfurie el, deși știa că șoferul se îndrepta deja spre ei.

Apăru încă o domnișoară îndrăzneată, care i se adresă întîi lui, deși cu Val avea treabă.

- Hei, Ethan! Vrei să ne lași puțin? Vrem cîteva cuvinte de la Valentine, spuse bruneta.

- Valentine a avut o zi grea, Sheryl. Sună la biroul de presă al firmei *La Belle* și vezi dacă scoți ceva de la ei.

Cînd femeia insistă și protestă pentru atitudinea lui protectivă, Ethan o ignoră și văzu imediat Jeep-ul. Deschise rapid portiera din spate, aruncă rucsacul pe banchetă, apoi o ajută pe Val să urce, sări din mers și el, apoi mașina demară. Val își încheie centura de siguranță și își văzu deja rucsacul în portbagaj. Bărbatul de lîngă ea era foarte eficient.

Tipul de pe scaunul șoferului era un negru între două vîrste, zîmbitor și foarte priceput în manevrarea mașinii.

- Val, el este Joe Posey, îl prezentă Ethan, mai relaxat acum. El ne va scoate de aici.

- Salut, Joe, zise Val. Mulțumesc pentru ajutor.

- Plăcerea este de partea mea, miss Valentine. Joe verifică oglinda retrovizoare, iar Ethan se întoarce să vadă cum stau lucrurile în urma lor.

- Doamne ferește, nenorociții vin după noi, zise Ethan.

- Doamna este o celebritate, șefule. După ce s-a întâmplat, o vor urmări și pe ea, la fel ca pe celelalte modele, pînă ce vor scoate cîteva vorbe pentru articolele lor.

- Ce-ar fi să-i pierzi? zise Ethan. Ți-ai pus centura? o întrebă pe Val. Joe a fost polițist și o să ne scoată din ghearele lor.

Motorul se auzea turat la maxim, iar Jeep-ul țîșni brusc. Ethan avea dreptate: Joe știa exact ce să facă; mai trecea pe galben; mai accelera, făcînd slalom printre mașini.

Val zîmbi nostalgică. În copilărie fusese o rebelă. I-au plăcut motocicletele și mașinile rapide, adorînd vîntul prin plete și adrenalina prin vene. Nici acum nu se schimbase.

- Să înțeleg că-ți place viteza? zise el amuzat.

- Atîta timp cît nu mă omoară, răspunse ea.

- Bună treabă, Joe, zise Ethan, după alte cîteva artificii de șofer cu experiență. Cînd ajunsese în fața unui hotel, Joe trase pe dreapta.

- Aici precis găsesc un taxi, spuse el. Mașina mea este parcată la cîteva străzi de aici.

- Sigur că da. Vezi să treci nota de plată plus un bonus pentru cum te-ai descurcat în seara aceasta. Ne vedem marți la aeroport.

- La zece dimineața fix voi fi acolo. Joe coborî, le făcu semn cu mîna și plecă. Ethan se urcă la volan. Val urcă imediat lîngă el.

- Nu am nevoie de șofer, spuse ea zîbind. Doar de cineva care să mă ducă acasă.

Ethan demară și se înscrise pe banda care-i ducea spre Montlake. Val era deja toropită de oboseală, așadar închise ochii, sigură că Ethan o va conduce acasă în cele mai bune condiții.

Ethan ajunse în fața apartamentului duplex, unde locuia Val. Adormise pe drum, iar cînd el deschise portiera, ea privi, clipind de cîteva ori, pînă ce își dădu seama cu cine este.

- Ai ajuns acasă. Crezi că poți să ajungi pe picioare?

Ea căscă lung, apoi zîmbi:

- Dacă spun nu, mă vei duce în brațe? Ajung acasă singură în fiecare seară.

Cum Val porni spre ușa de la intrare, Ethan mergea aproape de ea, iar la un moment dat luă cheia din mîna ei, descuie și intră încet. Auzi pisica mieunînd, aprinse luminile și spuse:

- Așteaptă aici. Scoase pistolul, intră în apartament și verifică toate camerele. Habar nu avea cine era următoarea pe lista criminalului, dar dacă era vorba de un nebun, așa cum reieșea din bilet, atunci acesta o să facă tot posibilul să mai omoare o victimă.

Valerie intră încet și mîngîie motanul somnoros. Ethan puse pistolul în toc.

- Și eu, care credeam că îți plac cîinii.

Ea rîse, amintindu-și de episodul cu ciobănescul englezesc.

- Ador cîinii, pisicile, caii, păsările, peștii. De aceea vreau să devin veterinar. Îmi plac mai mult animalele, decît oamenii.

- Da, te înțeleg. Ethan se referea la ticălosul care a ucis-o pe Delilah Larsen. Oare să fie un nebun, sau un criminal cu sînge rece? Oricum ar fi el, femeia rămînea tot moartă. Să știi că mai sînt și oameni buni în jurul tău, dacă te uiți bine.

- Știu. Cum sînt Nick și Samantha. Doar ei au venit la spectacol, pentru mine. A fost frumos din partea lor că au apărut.

- Fiindcă te plac foarte mult. Deja și el începuse să înțeleagă de ce. Fapt care, date fiind circumstanțele, nu era un lucru prea bun. Dar familia ta? întrebă el. Am văzut-o pe Isabel vorbind cu mama și tatăl ei, apoi cu vreo șase frați și surori. Mă gîndeam că poate vine cineva și din familia ta.

- Nu am frați, zise ea simplu. Mama și tata sînt bătrîni. Locuiesc în Bellingham, iar tata nu se simte bine. În plus... Val lăsă fraza neterminată.

- În plus ce?

- Sînt oameni de modă veche. Știu tot ce fac și de ce o fac, s-au împăcat cu ideea, dar să mă vadă aici, aproape dezbrăcată...mai bine nu.

- Știi, Valerie, spectacolul nu a fost așa cum mă așteptam eu, îi zise el. Nu a fost nimic provocator, ci mai degrabă antrenant. Te-ai descurcat foarte bine.

- Probabil, spuse ea. Pe de altă parte, tu cum te-ai simți, dacă iubita ta ar fi acolo și s-ar plimba îmbrăcată doar în lenjerie sumară?

Nu avea rost să mintă. Era așa cum era.

- Vrei adevărul? Nu mi-aș dori ca femeia mea să facă asta. Sînt un egoist nenorocit cînd vine vorba de femeia cu care am o relație. Mi-aș dori-o doar pentru mine.

Ea îl studie cu atenție.

- Să înțeleg că și tu ești un tip de modă veche.

- Probabil...mda, în unele privințe, recunosc, sînt.

Val merse la ușă, o deschise, iar apartamentul se umplu de aerul proaspăt al nopții.

- Mersi, Ethan. Sincer, apreciez tot ce ai făcut azi. Ne vedem marți, la aeroport.

Ethan amînase foarte mult acest moment. Avea senzația că nu va merge bine așa. Merse să închidă ușa.

- E clar, tot nu înțelegi. Nu plec nicăieri. Cel puțin pînă nu va fi găsit nenorocitul care a ucis-o pe Delilah Larsen.

- Ce tot spui acolo? Sînt epuizată, spuse ea. Trebuie să mă culc. Ai verificat casa. Nu e nimeni aici. E timpul să pleci acum.

- Voi dormi pe canapea, o informă el. Dacă te simți mai bine, află că mai sînt cinci fete, care au asigurată paza personală în seara asta, inclusiv prietena ta, Megan.

- Megan?

- Exact. Nu mă deranjează canapeaua, doar că mi-ar prinde bine o pernă.

Ea se uită strîmb la el, apoi întrebă suspicioasă:

- Cine stă cu Megan?

- Dirk Reynolds. Este pe mîini bune, să știi.

- Pe "*mîini bune*"? Val se uită cu atenție la mîna puternică a lui Ethan, aflată acum în buzunarul de la blugi,

iar el nu se gîndea decît că i-ar face foarte bine lui Val, dacă l-ar lăsa să o atingă. Văzîndu-l cum surîde insinuant, ea se încordă toată. Vrei să spui că eu nu am nimic de spus în legătură cu asta?

- Nu, dacă vrei să păstrezi slujba asta.
- Am nevoie de slujba asta și o știi prea bine.
- Mi-ar prinde bine și o pătură subțire, mulțumesc.

Val pufni agasată, apoi dispăru, iar Ethan nu mai rezistă să nu zîmbească. Știa că o va face și mai nefericită, cînd îi va spune că trebuie să lase deschisă ușa dormitorului. Cum el avea somnul ușor, știa că ar auzi orice sunet și s-ar trezi.

Dacă se gîndea și la modul ingenios în care criminalul a intrat în apartamentul lui Delilah Larsen, Ethan se considera chiar generos, fiindcă nu insistă să doarmă în cameră cu ea.

Val reveni cu pernă și o pătură, le azvîrli pe canapeaua care părea confortabilă, doar că era cu vreo șase centimetri prea scurtă pentru el. Se întoarse brusc și plecă. Ethan auzi cum se trînti ușa dormitorului și începu să zîmbească anticipativ, pentru următoarea confruntare. Nici nu-și mai amintea ultima dată cînd o femeie l-a făcut să zîmbească.

Capitolul 12

Val dormi pînă tîrziu duminică dimineața. Fie din cauza serii prelungite din ajun, fie din cauza presiunii primului ei spectacol de modă, difuzat la TV în toată țara. Poate din cauză că poliția i-a pus întrebări legate de o crimă.

Se dădu jos din pat la zece și un sfert, cu aceeași senzație de oboseală pe care a resimțit-o cînd a pus capul pe pernă să doarmă. Își îmbracă halatul și ajunse în hol, unde își aminti că Ethan Brodie a petrecut noaptea pe canapea.

Cînd îl văzu stînd în picioare în bucătărie, cu telefonul la ureche, la bustul gol, desculț, îmbrăcat doar cu blugii, șocul o lovi ca un fulger.

Doamne! Știa că nu trebuie să se uite lung la mușchii aceia superbi, la pieptul parcă sculptat în granit și nici la bicepsii proeminenți care o făceau să saliveze, doar că nu-și putea dezlipi ochii de la el.

- Te-ai trezit mai repede decît m-am așteptat, spuse el și luă cafetiera, apoi turnă cafea într-o cană aflată pe blatul de bucătărie. Văzînd că ea nu vine să o ia, i-o duse în sufragerie și i-o predă calm în mîină.

Fascinată, Val se întoarse, cînd el trecu pe lîngă ea, iar din spate, spectacolul oferit era și mai amețitor; spatele lat,

șoldurile înguste, pulpele solide ascunse sub pantaloni și picioarele mari, bărbătești. Nu se feri să-l studieze nici când scoase din geanta de voiaj un tricou curat, bleumarin, pe care și-l trase peste cap, momente în care musculatura aceea lucrată îndelung se încordă, odată cu mișcările făcute.

Doar după ce îl văzu îmbrăcat, Val păru că-și revine în simțiri, suficient cât să soarbă din cafeaua fierbinte.

- Ai dormit bine? întrebă Ethan, mergînd în bucătărie, aparent netulburat de starea ei aproape catatonică de mai devreme.

- Da, mulțumesc. Dormise bine, știindu-l aproape; s-a simțit protejată și a adormit instantaneu, trezindu-se abia dimineața. Doar că lui nu i-a spus asta; și așa îi invadase prea mult spațiul.

El împături pătura și o puse pe canapea, așezînd perna deasupra. Apoi trase fermoarul genții de voiaj, lăsînd-o la piciorul canapelei. Val îl urmărea.

- Văd că ai venit pregătit, observă ea, oarecum iritată. Nu-i plăcea să primească ordine, oricare ar fi fost motivul.

- În mașină am mereu o valijoară pregătită – cîteva tricouri, o lamă de ras, deodorant și lenjerie pentru cîteva zile. Ieri am trecut pe acasă în timpul repetițiilor voastre și mi-am luat cîteva lucruri de care voi avea nevoie în Dallas. Am valiza în dulapul din holul tău.

- Dacă tot aveai de gînd să stai aici atît de mult, înseamnă că nu crezi că-l vor prinde pe criminal prea curînd.

- Ba sper să-l prindă. Am vorbit la telefon cu locotenentul Hoover chiar cînd ai intrat tu. Speram ca poliția să găsească amprente, urme de pași, ADN – ceva folositor

de la locul crimei, dar locul a fost curățat. Tipul știa ce face și de aceea este și mai greu de găsit.

Val se uită lung spre laptopul de pe masa ei de mahon.

- Văd că ai lucrat, spuse ea. Computerul lui, Apple era deschis.

- Adun informații din trecut, ca să aflu dacă nu cumva vreuna dintre fete s-a intersectat cu agresorul la un moment dat din viață. Poate o fi vreun tip pe care cineva l-a supărat cu ceva, iar el vrea răzbunare.

- Locotenentul Hoover m-a întrebat despre asta când am discutat. Voia să știe dacă există vreun cunoscut de-al meu care ar dori să-și ia revanșa.

- Și există?

- Nu cunosc pe nimeni, zise ea nonșalant. Când privi spre ecran și văzu niște notițe aparținând lui Carmen Marquez din perioada liceului, simți o oarecare neliniște. Carmen era și ea printre modelele care au primit amenințare. De unde ai aceste informații? întrebă ea, arătând spre ecran.

- Multe sînt publice. Nu trebuie decît să cauți.

- Deci despre asta e vorba? Cauți ce se găsește în registrele publice?

Văzîndu-l cum se încruntă ușor, Val își dori să nu fi abordat subiectul.

- Contează de unde vin informațiile? Încercăm să prindem un criminal înainte ca el să mai omoare pe cineva.

Avea dreptate. Acum cel mai important era să găsească ucigașul. *El nu are cum să afle*, își spunea ea. Dosarele poliției cu fapte din adolescența ei erau clasate. Ethan nu avea cum să ajungă la niște dosare închise.

- Ce este, Val? o întrebă el calm. Dacă există ceva în trecutul tău, o să aflu . Dacă este important, ar fi mai ușor să-mi spui acum.

Val trecu de la neliniște la îngrijorare, iar inima începu să-i bată mai tare. Nu era treaba lui, ci doar a ei.

- Nu este important. Pe vremea aceea eram un copil.

El o privi cu compasiune, iar Val simți cum i se împăienjesc ochii.

- Este mult timp de atunci, zise ea, deloc panicată. Dosarul a fost închis. Ți-am spus, eram un copil.

Ethan se apropie de ea și-i ridică bărbia, ca să-l privească în ochi.

- Noi toți facem greșeli, Valerie. Orice ai făcut atunci, nu mai este important, decît dacă ar exista o cît de neînsemnată legătură cu crima. Pot să aflu și singur, dar prefer să-mi spui tu.

- Nu poți afla nimic.

- Pot, scumpa mea. Dacă-mi spui, tot ce voi afla nu va ieși din camera asta.

Ea se îndepărtă și merse la fereastră, privi afară și văzu niște copii care tundeau iarba. Ce mai conta? Era de domeniul trecutului. Ce dacă Ethan Brodie o va considera nedemnă, dacă va afla?

- Părinții mei au fost uciși cînd eu aveam zece ani, spuse ea încet. Accident de mașină în Michigan.

- Îmi pare rău, Val.

Ea îl ignoră și continuă să-i povestească.

- Cum nu mai aveam familie, ci doar cîteva rude îndepărtate, am fost luată de una dintre verișoarele mele mai

mari, Alice. Ea și soțul ei, Ray locuiau în Seattle. Din clipa cînd am ajuns la ei, mi-au spus clar că nu mă vor. Mă tratau ca pe o servitoare, mă puneau să fac curățenie și alte lucruri murdare de dimineața pînă seara. Nu mă deranja munca. Atitudinea însă, faptul că îmi dădeau să înțeleg că îmi fac o favoare, doar pentru că-mi permit să stau în casa lor, asta mă deranja. Abuzurile au fost mai mult verbale, zise ea, trăgînd aer în piept, parcă pentru a pregăti ce va urma. Am luat cîteva palme pe nemeritate și am început să-i port pică vărului Ray. Într-o noapte a intrat în camera mea și a stat să se uite la mine, pe întuneric. A doua zi am fugit.

Ethan venise lîngă ea și a întors-o cu fața spre el.

- Cîți ani aveai?

- Cincisprezece.

- Și ai stat pe străzi? întrebă el privind-o scrutător.

- O vreme...două săptămîni. Polițiștii m-au ridicat și am fost dată în plasament. În ochii lui Val se citea o tristețe fără margini, pentru fata care a fost cîndva. Eram ca un demon. Nu i-am plăcut pe părinții mei adoptivi, cum nici ei nu mă plăceau. Am fost plimbată dintr-o casă în alta, dar nicăieri nu mi-am găsit locul. Cînd am împlinit șaisprezece ani, într-o noapte m-am strecurat afară, cu doi băieți mai mari ai familiei adoptive. Unul dintre ei avea un prieten cu o mașină.

Cînd o văzu cum privește departe, parcă încercînd să alunge amintirea oribilă, el spuse:

- Continuă, Val. Spune totul.

- Tipul cu mașina făcea parte dintr-o bandă, zise ea. S-a luat la bătaie cu alt golan și la un moment dat toți au

început să tragă. Bobby Rodriguez – acesta era băiatul din casa unde locuiam – Bobby a fost împușcat în piept. El a...a murit în brațele mele.

Val nici nu și-a dat seama că plînge, însă Ethan i-a dat un șervețel. Cum îl privea ea, ar fi zis că se reține să o strîngă în brațe, să o liniștească. Poate că era doar dezgustat.

- Nu-mi place să vorbesc despre asta, zise Val. Nu sînt mîndră de ce s-a întîmplat.

- Ți-ai schimbat viața, Val. Nu mai ești fetișcana aceea. Acum ești femeie în toată firea; o femeie frumoasă, care a ajuns cineva.

Cuvintele lui au avut darul să-i aline cumva durerea. Nu o condamna. Ea de ce și-a închipuit că o va face?

- Atunci Mama și Tata Hartman m-au luat la ei. M-au luat de umeri și m-au scos din secția de poliție și jur că în clipa aceea le-am simțit dragostea. Locuiau la o fermă, în Bellingham. Creșteau păsări, aveau cîteva vaci cu lapte. Din clipa cînd am coborît din mașină, acolo m-am simțit ca acasă. M-am schimbat datorită lor, fiindcă voiam ca ei să fie mîndri de mine. Și acum vreau asta.

Val își suflă nasul, apoi își șterse ultimele lacrimi de pe obraji. Ethan zîmbea.

- Știu că sînt mîndri de tine, Val și mă bucur că mi-ai spus. Nu cred că este important pentru caz, dar nu se știe niciodată.

Ea îl asculta și văzu că a înțeles. Se simțea mult mai relaxată.

- Trebuie să-mi fac duș și să mă pregătesc. Mulțumesc pentru cafea.

- Mulțumesc pentru încrederea acordată, zise el imediat.

Nici ea, nici Ethan nu au mai scos un cuvânt, dar ea îi simțea ochii urmărind-o pînă la baie.

Ethan a mai stat două ore pe computer, dar nu a aflat nimic promițător. Se simțea frustrat și agitat. Val reveni în cameră.

- Cred că înnebunesc dacă voi sta în casă toată ziua, spuse ea. Crezi că pot să te conving să mă conduci la sala de antrenamente? De obicei în weekend nu e prea aglomerat, dacă afară e frumos. Ce zici?

- Da, și eu mă simt cam prea încorsetat acasă. Să le dau un telefon, să văd dacă-i conving să ne ofere două ore doar pentru noi.

- Serios? Crezi că vor accepta?

- Mda. Dacă le ofer un argument convingător.

Surprinzător, cei de la sala de antrenamente de pe strada 24 au acceptat. Urmău să trimită nota de plată la firma *La Belle*, dar prețul nu era foarte mare, însă beneficiile meritau oricum.

Cînd au revenit acasă, amîndoi se simțeau mult mai relaxați. El nu mai simțea nici strop de tensiune, deși o acumulasă. Slavă cerului că Val purta pantaloni lungi, mulați pe corp și un tricou, nu genul acela de costumație sumară, pe care o poartă fetele, cînd merg să exerseze.

Cu toate că Ethan s-a străduit să-și sublimeze erecția de nenumărate ori, cînd o urmărea cum lucrează, părea că femeia îl excită fără voia ei.

După ce au ajuns acasă, a căutat să stea mai departe de ea. Val și-a scos niște cursuri de pe Internet, a comandat pizza, pe care au mâncat-o în timp ce urmăreau un film vechi la televizor. Se simțea foarte confortabil așa, stînd alături de ea, pe canapea.

După ce Val s-a culcat, Ethan a verificat din nou casa și exteriorul, apoi s-a chinuit să-și găsească locul pe canapeaua mult prea scurtă pentru el.

Luni dimineața, devreme, în ziua înmormîntării, Ethan lucra deja pe laptop, trecînd în revistă ultimele informații trimise de Sadie despre toate modelele. Toate aveau povești interesante: unele călătoriseră prin lume, unele erau măritate, altele aveau și copii. Greu de crezut, cu siluetele acelea perfecte, dar adevărat.

Doar un fanatic s-ar gîndi că o mamă este mai păcătoasă decît restul. Își notă undeva că va trebui să discute cu Caralee Peterson, frumoasa creolă din Atlanta pe care și-o aminti și care avea o fiică de patru ani, plus un soț. Din dosarul ei nu reieșea nimic tulburător legat de trecutul ei, însă voia să o înștiințeze, doar ca să fie prudentă.

Surprinzător pentru el era și faptul că Megan O'Brien era mamă singură, cu un băiețel de doi ani. Nici Megan, nici Dirk nu i-au spus de băiat. Trebuia să o întrebe și pe ea dacă nu cumva a rămas singură doar fiindcă avea un copil.

După tonul biblic al scrisorilor, Ethan a rugat-o pe Sadie să verifice orice afiliere religioasă, dar zero rezultate. Ca preferințe religioase, fetele erau: agnostice, protestante, evreice, catolice, budiste, însă nimic din acestea nu se putea metamorfoza într-o amenințare.

Voia să discute și cu bărbații care au ieșit cu Delilah, sperînd că Hoover îi va oferi cîteva nume. Era curios și dacă poliția a descoperit crime mai vechi, cu același mod de operare.

Cînd ridică privirea, o văzu pe Val înveșmîntată în negru: purta un deux-pieces negru, pînă la genunchi, pantofi negri, cu toc cui și o pălărie cu boruri largi, cu voaletă. Era foarte elegantă și părea complet inabordabilă. Dorințe ascunse îl îmboldeau, chiar dacă acum nu era momentul potrivit.

Val avea părul strîns într-o coadă la spate, așa că i se vedea perfect fața puțin palidă, nefardată, însă Ethan nu-și putea desprinde privirea de la ea.

Doamne, era frumoasă. O privea amuțit și simțea cum bărbăția îl pune iar la încercare. Acum, cînd îi cunoștea și trecutul dur pe care l-a îndurat și cînd știa că s-a luptat mult ca să se desprindă de el, se simțea și mai atras de ea.

Nu conta. Avea o misiune și nu i se cerea să ajungă în patul unui model de top. Nici nu presupunea să-i smulgă de pe ea hainele acelea cernite și să o supună dorințelor lui în toate felurile, însă exact asta simțea el că dorește să facă acum.

- Sînt gata, spuse ea, iar glasul ei tremurat îi alungă lui Ethan orice urmă de libido exacerbat. În ziua aceasta nu se putea gîndi decît la o moarte inutilă și la cum ar putea să prindă un ticălos care i-a luat viața unei tinere frumoase.

Își luă arma, geaca și chiar atunci se auzi mobilul sunînd din buzunarul pantalonilor. Era Dirk.

- Care-i treaba? spusa el.

- Dă drumul la televizor. Știrile locale, pe programul KIRO 7.

Ethan luă telecomanda și tastă cifra corespunzătoare canalului respectiv.

- Ce este? întrebă neliniștită Val, apoi amîndoi și-au concentrat atenția pe ecranul unde se vedea un reporter, care aducea lămuriri.

- ...”noi informații au ieșit la suprafață în legătură cu oribila crimă a cărei victimă a fost supermodelul Delilah Larsen. Surse de încredere ne-au confirmat că în ultimele două săptămîni atît Delilah, cît și alte nouă modele ale firmei La Belle au primit scrisori de amenințare”.

Pe ecranul televizorului apăru fotografiat textul din primul mesaj incriminator.

PĂCĂTOASE, TÎRFE și DEPRAVATE – PĂZIȚI-VĂ.

V-A BĂTUT CEASUL.

Ethan scoase o înjurătură.

- Exact ce nu aveam nevoie.

- ”Un al doilea bilet de amenințare, asemănător cu primul a fost găsit la locul crimei”, continuă comentatoarea, ”ceea ce stabilește clar faptul că este vorba de același criminal, care le-a amenințat anterior pe femei”.

Apăru acum și imaginea celui de-al doilea bilet.

Din nou vocea reporteritei se auzi:

- Acum se pune întrebarea – va fi încă un model al firmei La Belle ținta acestui criminal psihopat? Iar dacă da, atunci ce face poliția, ca să le protejeze ? Pentru mai multe detalii despre știrea de față și despre criminalul pe

care presa l-a numit Predicatorul Iadului, dăm legătura lui Sheryl Altman, care se află în fața Cimitirului Memorial Evergreen, unde astăzi, la ora 13.00 va începe ceremonia de înmormântare a lui Delilah Larsen.

Ethan era foarte furios, iar după ce ascultă anunțul, închise televizorul.

- Predicatorul Iadului? repetă Val. Așa l-au numit? De unde au aflat despre scrisori?

- Nu știu, dar aș vrea să pun mîna pe ticălosul care a transmis informația.

- Mulți oameni știau despre amenințări și e foarte greu ca toți să poată ține ascuns acest fapt. Va fi totul mai dificil, nu?

- Da, zise Ethan și se îndreptă spre fereastră, de unde se auzeau voci. Cînd dădu într-o parte draperia, afară văzu reporteri înghesuindu-se să surprindă orice mișcare. Doamne, darăștia nu au pierdut timpul deloc.

- Vai de mine, zise Val, apropiindu-se de el.

Ethan era cu telefonul la ureche și acum.

- Mai ești acolo? îl întrebă pe Dirk.

- Da, sînt. Meg e cu mine. Pun pe speaker.

- Vulturii s-au adunat în fața casei. Nu avem cum să ajungem la mașină fără probleme. Noi sîntem în Montlake. Tu cît de departe ești?

O auzi pe Megan răspunzînd.

- Nu stau departe de Val, zise ea. Nu ne ia mult să ajungem acolo.

- În spatele casei este o alee, zise Ethan. Sunați-mă cînd veți fi aproape, iar noi vom ieși imediat.

- Am pornit, spuse prompt Dirk.

- Îndepărtează-te de fereastră, o sfătui Ethan. Nu vrem să-i întărităm. Acum aș vrea să te pregătești, ca să-l așteptăm pe Dirk la ușa din spate și să ieșim repede.

- Dă-mi o secundă, spuse ea și merse în dormitor. Își schimbă pantofii cu toc, pe care acum îi ținea în mână, cu o pereche de balerini. Mai ușor pot să merg încălțată așa.

- Te-ai gândit bine, zise el amuzat.

În câteva minute sună Dirk. Reporterii nu îndrăzniseră să pătrundă în curtea din spate, iar aleea era mascată de un grup de arbuști, așa că era ușor să te strecuri pe acolo, fără să fii văzut. Val își luă umbrela, Ethan deschise ușa din spate, ieși și spuse șoptit:

- Să mergem.

Capitolul 13

Val își strînse umbrela și urcă pe bancheta din spate a spațiosului Cadillac Escalade negru, condus de Dirk. Ethan urcă alături de ea. Megan stătea pe bancheta din față, lângă Dirk.

- Mersi pentru că ne-ați ajutat, spuse Ethan, în timp ce mașina țîșni din alee, iar Val își închise centura. Ștergătoarele de parbriz de-abia făceau față ploii care cădea abundent. O zi potrivită pentru înmormîntare: cer înnorat și ploaie.

Meg era și ea îmbrăcată în negru. O întrebă pe Val:

- Ești bine?

- Nu-mi vine să cred că a putut cineva să vorbească despre biletul de amenințare. Acum va trebui să ținem piept și mai multor reporteri.

- Știu. M-am bucurat că Dirk a fost cu mine, cînd am văzut știrile. Predicatorul Iadului. Îți vine să crezi asta? Am avut noroc să plecăm de acasă înainte ca ei să apară în fața ușii.

Val era și ea mulțumită că Ethan a fost cu ea. Aruncă o privire spre el și încercă să nu se gîndească la frumusețea lui și la statura lui impresionantă, care parcă ocupa toată bancheta. Cu toate că s-a simțit bine ieri, cînd au făcut exerciții împreună, orele petrecute în sală au fost o tortură.

Nimeni nu arăta în tricou și șort la fel de bine ca Ethan Brodie.

Pînă acum nu a simțit deloc o dorință puternică față de un bărbat – a făcut sex, da, a avut iubiți, dar acum era cu totul altceva. Bine măcar că era destul de conștientă de ceea ce simțea, fiindcă era pur și simplu reacția normală a unei femei față de un bărbat care arăta perfect, așa ca Ethan. Trebuia doar să-și controleze reacțiile.

- Trebuie să-i sun pe ai mei, îi zise lui Meg. Nu le-am spus nimic de amenințări. Cred că vor fi foarte îngrijorați cînd vor vedea totul la știri. Bine ai făcut că l-ai trimis pe Charlie la bunici.

- Cine este Charlie? întrebă Dirk, întorcînd capul spre Megan.

- Este...fiul meu.

Val și Ethan se priveau conspirativ, fiindcă Ethan știa despre băiat. Doar el a făcut investigații despre trecutul fiecăreia dintre modele. Meg nu avea nici o problemă legată de fiul ei; dimpotrivă. Voia doar să-l țină departe de blițurile presei, care veneau la pachet cu meseria ei.

- De ce naiba nu mi-ai spus că ai un copil? întrebă enervat Dirk.

- Fiindcă nu-mi pari genul de bărbat interesat de copii, zise Megan.

- Ai cumva și vreun soț ascuns pe undeva, despre care ai uitat să-mi spui? întrebă Dirk din ce în ce mai iritat.

Atmosfera în mașină s-a încins.

- Nu. Sînt divorțată. Și Charlie stă la părinții mei pînă mă voi întoarce, așa că nu am crezut că este treaba ta.

- Ai dreptate, zise Dirk posomorît. Nu este.

Deja nimeni nu mai vorbea. Dirk era atent la condus, iar Ethan sparse gheața.

- Megan, am văzut din dosarul tău că ai un băiețel. Charlie O'Brien. Doi ani.

Dirk se uită la Ethan prin oglinda retrovizoare.

- Adică, tu știai de el?

- Ethan a căutat informații din trecutul nostru, îi explică Val, ca să nu sune a trădare. Nu-i convenea că se interesează de trecutul ei, chiar dacă asta era meseria lui. Nu voia să știe nimeni cât de vulnerabil era trecutul ei, așa că adăugă: încercă doar să afle ceva despre una dintre noi, care ar avea legătură cu criminalul.

- Două modele au copii, spuse Ethan. Că tot vorbim de asta, este posibil ca ucigașul să fie un fanatic, care nu este de acord ca o mamă să prezinte lenjerie intimă sexi. Delilah poate a fost o țintă ușoară. Ai idee cine ar putea fi revoltat de ceea ce faceți tu sau Caralee? Cineva care dezaprobă vehement ce faceți, pentru că aveți copii?

Megan tăcu și căzu pe gânduri.

- Acum nu mă pot gândi la nimeni.

- Dar tatăl lui Charlie? insistă Ethan. Este genul de bărbat care s-ar simți vexat că urci pe scenă aproape dezbrăcată?

- Dar poartă ceva totuși, sări în apărarea ei Dirk. Doar că nu prea multe.

Val remarcă figura amuzată a lui Ethan. Era clar că bărbații erau prieteni apropiați.

- Îmi însușesc critica, zise Ethan și-i făcu semn cu

ochiul lui Val.

- Fostul meu soț nu avea nici o obiecție față de orice făceam, zise Meg. Jonathan a început să mă înșele la câteva zile după ce ne-am căsătorit. Doar că eu am fost prea proastă ca să-l văd așa cum era de fapt. Bine că am scăpat de el. Oricum, nu dă doi bani nici pe mine, nici pe Charlie – iar pentru asta îi sînt profund recunoscătoare.

Din nou se lăsă tăcerea, iar Ethan renunță la subiect. Val își sună părinții, ca să le spună că este pe mîini bune, în deplină siguranță și că-i va suna cînd va mai avea timp. Apoi o apelă pe doamna Oakley, vecina ei, ca să-i spună de abundența de cameramani din fața duplexului. Bătrîna o asigură că nu este deranjată deloc.

Val își scoase balerini din picioare și încălță pantofii cu tocuri înalte, fiindcă se apropiau de cimitir. Pe măsură ce se apropiau de destinație, sufletul i se încărca de durere.

- Stai cît mai aproape de mine, îi șopti Ethan, simțindu-i tensiunea.

O armată de reporteri era deja adunată în jurul clădirii funerare, dar din respect, niciunul dintre ei nu se apropia și nici nu punea întrebări.

Dirk opri, apoi coborî, și-i dădu cheia unui băiat care să i-o parcheze altundeva. Ethan veni să-i deschidă portiera lui Val, iar ea coborî, avînd voaleta coborîtă. Avîndu-l în spatele ei, avansa mult mai ușor prin mulțime, pînă spre capelă.

Înăuntru spațiul nu era suficient pentru toți cei care veniseră să-și ia rămas bun de la defunctă, iar câteva scaune fuseseră rezervate. Erau așezate toate modelele firmei *La*

Belle, Paul Boudreau, Matthew Carlyle, câțiva directori executivi și mai multe prietene ale decedatei.

Val se așeză într-o strană, iar Megan se strecură lângă ea. În partea centrală a capelei era așezat pe un podium sicriul din lemn de cireș, iar în partea din spate, protejați de o cortină, erau adunați membrii familiei defunctei.

Cu coada ochiului Val îl văzu pe Ethan stînd cu picioarele depărtate și mîinile încrucișate în față, în acea postură de bodyguard, studiindu-i pe toți cei care intrau, precum și pe cei așezați. Se simțea mai bine doar știindu-l aproape.

Stranie senzație, recunoscuse ea. Începuse să depindă de Ethan și era periculos. Mai demult învățase că poate să depindă doar de ea însăși; nici chiar mama și tata nu vor fi acolo, pentru ea, veșnic. Erau trecuți bine de șaiszeci de ani, iar tatăl era suferind.

Se îndreptă de spate, zicîndu-și că va sta mereu pe propriile-i picioare, orice s-ar întîmpla; iar asta nu se va schimba. Totuși, deoarece ucigașul lui Delilah nu fusese încă găsit, viața ei era în pericol. Oricît ar fi vrut să nege, avea nevoie de un bărbat alături de ea, iar Ethan era în măsură să-i asigure securitatea.

Își aminti de tînăra adolescentă, Val, care depindea de iubitul ei, Bobby. La cei șaisprezece ani ai ei, a crezut că Bobby Rodriguez o va proteja. Bobby a încercat, dar a sfîrșit mort. Ea a dat piept cu polițiștii, extrem de vinovată și îndurerată. Nu a avut pe cine să se sprijine și nimănui nu i-a păsat de ce i se întîmplă.

Dacă nu ar fi existat Thomas și Ellie Hartman, ar fi

putut să moară și ea, exact ca Bobby. Sau mai rău.

Cînd începu să se audă orga, Val reveni în prezent. Nu mai este mult, își zise ea, dar pentru moment își va permite luxul să depindă de Ethan Brodie.

Ceremonia funerară era în desfășurare, iar Val era protejată de mulțimea de oameni adunați în capelă și de șase polițiști, așa că Ethan ieși. Îl văzu pe locotenentul Hoover că a ieșit să fumeze, așa că a profitat de ocazie să afle noutăți.

Hoover își aprinse țigara, apoi trase adînc două fumuri.

- Știi că mizeriile astea te omoară, spuse Ethan.

Hoover se uită spre țigara dintre degete.

- Nevastă-mea are grijă să-mi amintească asta zilnic.

Acum trebuie să mai aud și de la tine?

- Hei, toți vom muri cîndva, spuse Ethan serios. Tu ți-ai ales singur otrava.

Hoover se mulțumi să mormăie.

- Ați mai desoperit ceva?

- Da, spuse Hoover. Victima avea bijuteriile asigurate.

Diamante în valoare de aproape o jumătate de milion de dolari.

- Motive suficiente pentru crimă.

- Da, cu excepția biletului.

- Adevărat. Poate că a fost doar o înscenare, ca să-i fure bijuteriile.

- Tu asta crezi? îl întrebă Hoover, privindu-l cu atenție.

- Nu. Nu cred că bijuteriile sînt la mijloc. Tipul care a trimis biletele...la el este ceva personal.

- La fel bănuiam și eu.

- Crezi că a mai făcut asta și înainte?

- Adică să fie un criminal în serie? Nu a reieșit nimic din anchetă. Poate că-și face planuri să maiucidă o dată, dar dacă este criminal în serie, pun pariu că Delilah a fost prima.

- Al naibii profesionist, dacă-i așa.

- Tipii de felul acesta sînt deștepți. Își fac planuri cu luni de zile înainte. Ani, poate. Mă gîndeam că Delilah era numărul unu în ierarhia *La Belle*. A doborât-o ca să sublinieze ceva.

- Cine să fie numărul doi?

- Isabel Rafaeli. Am pus-o bine la adăpost.

Ethan se întreba acum a cîta pe lista primelor zece era Val. Avea de gînd să-i ceară ei răspunsul.

- Dar mesajul? Ce-ați aflat despre hîrtie și cerneală?

- Hîrtie obișnuită, de copiator. Nu am reușit încă să identificăm imprimanta.

- Ați făcut autopsia, dacă azi este înmormîntarea. Ați găsit ceva interesant?

- Am făcut-o foarte rapid, dat fiind că este un caz grav, dar nu s-a găsit nimic. Fără droguri, fără exces de alcool. Era sănătoasă și perfect în formă.

- Așa își cîștigă pîinea modelele.

- Dar tu? spuse Hoover. Ai aflat ceva?

- Am privit din diferite unghiuri. Unele fete au copii.

După cum sună amenințările, am îndoieli că ucigașul nostru ar aproba ca o mamă să-și cîștige pîinea defilînd în lenjerie intimă.

- Te-ai gîndit bine. O să am grijă să acoperim și acest

aspect. Altceva?

- Mă tot gândesc la iubiții lor. Cel mai des crimele sînt comise de persoane apropiate. Delilah avea numeroși prieteni bărbați. De la ei primea diamantele. Ați discutat cu vreunul din ei?

- Cu unul Reese Dawes. Este din Seattle și are o afacere cu transporturi. Bani mulți; i-a cumpărat multe cadouri scumpe, în special haine. O perioadă a ieșit din peisaj.

- Și cine a intrat?

- Vezi, asta-i treaba. Dacă te amesteci prea mult, mă dai de gol la colegii mei de la secție.

- De ce?

- Fiindcă este bun prieten cu Paul Boudreau. Bani mulți; donează sume mari la acțiuni de caritate anual, la fel ca Boudreau. Din păcate, are o soție, care nu este de acord.

- Așadar Delilah era amanta lui.

- Așa se pare.

- Și el i-a dăruit diamante?

- Da, zise Hoover.

- Există varianta ca el să le fi vrut înapoi?

Detectivul rîse zgomotos.

- Pentru un tip ca el suma era derizorie.

- Poate că l-a înșelat. A omorît-o și și-a luat înapoi diamantele, fiindcă a crezut că nu merita cadourile făcute de el.

- Nu are logică, dacă te gîndești la biletele de amenințare. Cel care a scris așa ceva nu intră în nici un tipar de iubit gelos, așa cum îl descrii tu.

Era adevărat. Doar dacă iubitul bogat nu era un

psihopat, fapt pe care Hoover nu-l credea.

- Așadar nu-mi dai nici un nume.

- Ți l-aș da, dacă aș crede că am vreun motiv. Nu pot să-ți dau nici unul și, fiindcă îmi place să rămân locotenent și nu vreau să ajung în patrula de stradă, răspunsul meu este nu.

- Oricum, pot să aflu.

Hoover aruncă țigara și o strivi cu pantoful, apoi luă chiștocul și-l aruncă în coșul de gunoi.

- Spetește-te, îi spuse el, apoi îi întoarse spatele și se pierdu prin mulțimea de oameni care nu încăpuseră în capelă.

Poate că va face asta. Exista șansa ca, odată plecați în turneu, să audă bîrfe între fete, iar numele tipului să iasă la iveală foarte ușor. Chiar dacă Hoover nu i-a dat numele, i-a transmis destule informații ca să-l afle singur. Totuși, locotenentul susținea că erau puține șanse ca săritul care a strangulat-o pe Delilah să fie vreun bogătaș, care voia să-și pedepsească amanta.

Dacă i se va părea o pistă interesantă, o va urmări și singur. Deocamdată ideea cu iubitul părea că duce într-un punct mort.

Cînd s-a încheiat serviciul religios, toți cei din capelă au început să iasă. Meg simți o mîină pe umăr. Era Dirk și el porni alături de ea, pînă ce s-au îndepărtat puțin de locul unde a fost îngropată Delilah. O trase ușor într-o parte, ca să-i spună ceva fără să fie auziți.

- Ce este? îl întrebă Meg.

- Ai fi putut să-mi spui de Charlie. Nu trebuia să mă minți. Îmi plac copiii. Eu nu am copii, dar nu mă deranjează.

- Nu te-am mințit, zise ea semeață.

- O omisiune este totuna cu o minciună. Am fost la tine în casă, am stat acolo. Probabil că am intrat și în camera lui, nu? Nu am văzut nici jucării, nici altceva.

- Le-am pus în dulap, după ce l-a luat mama la ea. Doar ai observat că-mi place ordinea, nu?

- Da, am observat.

- Plus că de-abia ne-am mutat și nu am avut destul timp ca să-i aranjez camera cum aș fi vrut, așa că de aceea nu sînt semne ale prezenței unui băiețel.

- Mai ai și alte secrete ascunse?

- Charlie nu este un secret. Pur și simplu am...nu am considerat că are rost să-ți spun, fiindcă nu cred că ne vom mai vedea, după ce se termină povestea asta.

- Nu ai mai spune asta, dacă ai ști cît de mult îmi doresc să te sărut chiar acum.

- Să nu faci asta, zise ea încolțită. Nici să nu te gîndești.

- De ce? Acesta-i adevărul. Nu pot să te scot din mintea mea. Am încercat, Meg, crede-mă, dar asta-i situația.

Ea roși, așa că privi în depărtare.

- Trebuie să plecăm. Oamenii au început să se uite la noi.

- Sînt bodyguardul tău. Trebuie să stau aproape de tine, ca să te protejez.

- Nu zău? zise ea, privindu-l insistent. Și cine, mă rog, trebuie să mă protejeze de tine?

Meg îl auzi chicotind, apoi îl văzu că se amestecă

printre străinii care mergeau în spatele lor. O urmărea din spate, cum se cuvenea. Meg se gîndi că un tip ca Dirk Reynolds nu era genul de bărbat pentru Charlie și pentru ea.

Dacă avea de gînd să se așeze la casa ei – deși , după Jonathan, nici nu-i trecea prin cap asta – va avea nevoie de un tip cumsecade, liniștit, nu de un bodyguard, sau ce altceva făcea el ca meserie.

Se concentrează să nu mai privească în direcția lui, fiindcă ori de cîte ori o făcea, vedea că privirea lui o copleșește cu atenția lui.

Capitolul 14

Înmormîntarea a luat sfîrșit. Val și-a scos pălăria și s-a așezat pe bancheta din spate a SUV-ului lui Dirk, alături de Ethan. Meg se așezase tot pe bancheta din față, lîngă șofer. Ploua mărunț și pe stradă se formaseră mici băltoace.

- Te simți bine? o întrebă Ethan pe Val.

- E foarte trist. Nici nu-ți vine să crezi că este adevărat.

- Sun-o pe vecina ta, să-ți spună dacă mai sînt în fața casei voastre hoardele de ziariști.

Ea scoase mobilul din poșetă și formă numărul doamnei Oakley.

- Eu sînt, doamnă.

- Valerie, dragă, ești bine? Am urmărit la televizor înmormîntarea bieteii fete. O tragedie oribilă.

- Da, așa este. Mai sînt ziariștii afară?

- Au plecat. Cred că au mers și ei la înmormîntare.

Ethan îi șopti:

- Spune-i că se vor întoarce. Spune-i că vii doar să-ți iei niște lucruri pentru drum, dar că la noapte nu vei dormi acolo. Va trebui să aibă ea grijă de Snoozie.

Dirk rîse zgomotos.

- *Snoozie*. Sper că Val nu are și ea un copil secret. Măcar nu unul cu numele Snoozie. Ar fi de-a dreptul o cruzime.

- Snoozie este pisica mea, explică Val.

Meg îl plesni peste braț pe Dirk.

- Este un motan drăgălaș. Îi place să doarmă mult.

- Are nevoie de un câine, zise Dirk. Cîinii sînt mereu gata de acțiune.

Val se abținu să nu rîdă. Era bine că mai zîmbea, după cîte s-au întîmplat. După ce transmise mesajul vecinei ei, îi zise:

- Mulțumesc, doamnă. Sînteți cea mai bună. După ce încheie apelul, îl întrebă pe Ethan: dacă nu stăm la mine acasă, unde mergem diseară?

- Tu și Meg veți sta la *Fairmont*. Carlyle va ține presa sub control și acolo vă bucurați de suficienți agenți de pază.

Ea ar fi preferat să doarmă acasă, dar nu comentă. Oricum, dimineața plecau toate în turneu. Nu mai conta încă o noapte pe drum.

Cînd mai erau cîteva străzi și ajungeau acasă la Val, sună mobilul lui Ethan. Pe ecran Val citi doar atît: Brodie.

- La care spital? îl auzi pe Ethan întrebînd. După ce interlocutorul răspunse, Ethan continuă: calmează-te, Chrissy. Spune-mi la ce spital au dus-o. Vin și eu cît pot de repede. Dădu din cap: Spitalul de copii din Seattle, am înțeles. Plec acum.

- Ce s-a întîmplat? întrebă Dirk.

- Hannah este la urgențe. Trebuie să ajung acolo cît pot de repede. Am nevoie să mă duci rapid acasă la Val, să-mi recuperez mașina.

- Ai zis Spitalul de copii din Seattle?

- Exact.

- Te duc eu. O întrebă pe Megan: este în regulă, Meg?
- Da, desigur.
- Val? o întrebă Dirk.
- Absolut. Ethan trebuie să ajungă la fiica lui.

Dirk accelerează, iar Ethan se mai liniștește. Oricum, era îngrijorat pentru micuța lui.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Val.
- Hannah a căzut de pe tricicletă și s-a lovit la cap.

Mama ei nu răspunde pe mobil. Este plecată pe undeva, cu iubitul ei. *Arthur*. Așa-l cheamă pe nenorocit.

Val se întreba dacă Ethan nu era cumva gelos și dacă mai simțea ceva pentru fosta lui soție.

Cum lui Ethan nu-i scăpa nimic, o privi pătrunzător.

- Ce? La ce te gîndeai adineauri?

Ea ridică din umeri, fiindcă nu avea de gînd să fie sinceră.

- La fosta ta soție. Este o mamă rea?

- De obicei nu. Doar că este răzbunătoare. După ce am stat despărțiți trei ani, Allison îmi poartă pică și acum, fiindcă treburile nu au mers bine între noi.

- Știi ce se zice despre o femeie părăsită.

- Da. Nu mi-ar păsa, doar că o afectează pe fiica noastră. Vreau să petrec mai mult timp cu Hannah. Ally face tot posibilul să ne despărtească.

Deci nu era gelozie, ci îngrijorare pentru copilul lui. Se simțea mai ușurată, însă asta o speria.

Au oprit în fața spitalului. Val și Ethan au coborît grăbiți, iar Dirk și Meg au mers să parcheze mașina. La recepția urgențe Ethan a întrebat despre copilă și asistenta

i-a indicat un cubicul cu perdeaua trasă.

Ethan uită pentru moment care-i era treaba, dar după ce făcu vreo doi pași spre fiica lui, își aminti de misiunea lui și veni să o ia de mână pe Val, ca să ajungă mai repede.

- Tati! strigă micuța când îl văzu. Era bandajată la cap, însă arăta adorabil. De cum își văzu tatăl, începu să plîngă și întinse brațele spre el. Ethan se apropie și fetița îl sufocă într-o îmbrățișare. Mă bucur că ești aici. Mă doare capul, tati.

- Știu, scumpa mea, dar doctorii vor avea grijă să-ți dea ceva împotriva durerilor.

- Chrissy spunea că vii, dar nu eram sigură...

- Mereu voi veni, zise Ethan strîngînd-o la piept. Oricînd vei avea nevoie de mine, scumpo.

O femeie în halat verde intră și trase perdeaua. Pe ecusonul ei era scris : *Dr. Villarosa*.

- Bună ziua, doamnă doctor, zise Ethan. Sînt tatăl Hanei, Ethan Brodie. Ce s-a întîmplat?

- Maria Villarosa Hannah a căzut și s-a tăiat la cap. A fost nevoie să-i punem cîteva copci. Are și o contuzie ușoară. Nu pare ceva serios, dar vrem să o mai ținem sub supraveghere două ore. După ce va fi externată, va trebui să o supravegheați la noapte. Dacă nu vor apărea complicații, peste cîteva zile va fi complet restabilă.

El dădu din cap, apoi privi spre Val. Aceasta înțelese tulburarea și îngrijorarea lui. Avea o misiune de îndeplinit, dar era și tată, iar fiica lui avea nevoie de el.

- Voi fi bine, zise Val și-l strînse de braț. Doar stăm la *Fairmont*. Tu singur ai spus că acolo securitatea este beton.

- Nu-mi place, zise el și oftă, dar va trebui să facem așa. Dirk te va duce acolo, cu Meg.

- Nu-ți face griji. Mă descurc eu. Îl văzu cât era de mîhnit că trebuia să predea altcuiva siguranța ei.

- Hannah, scumpa mea, ea este Valentine, o prietenă.

- Bună, Hannah, zise Val zîmbitoare.

- Am căzut de pe tricicletă și m-am lovit la cap, zise micuța cu timiditate.

- Da, văd că ești bandajată. Tăticul tău este foarte îngrijorat.

Tocmai atunci perdeaua se trase într-o parte și apărură o tînără drăguță, cu părul șaten, cîrlionțat, lung pînă la umeri.

- Ce a pățit Hannah?

- A căzut de pe tricicletă și s-a tăiat la cap, zise Ethan. Babysittera ta a chemat salvarea. Hannah s-a lovit și are cîteva copci. Cînd Chrissy nu te-a putut contacta, m-a sunat pe mine.

Femeia sări ca arsă.

- Mi-a murit bateria de la mobil. Am văzut mesajele, cînd am putut să-l încarc. Îmi cer scuze dacă te-a deranjat faptul că fiica ta a avut nevoie să ajungă la spital.

Ethan se înfoie și el.

- Nu m-a deranjat nici acum, nici altădată.

Femeia se întoarse către Val, aruncînd flăcări prin ochi, dar și pe gură.

- Ea cine este? Ultima ta cucerire? Nu-mi vine să cred că ai adus-o aici.

- Domnișoara Hart este cea pe care trebuie să o protejez, Ally. Ca angajat al firmei *BOSS Inc.*, îi asigur

securitatea. Am adus-o cu mine fiindcă adolescența pe care ai angajat-o ca babysitter nu te-a putut găsi.

Din nou femeia se întoarce spre Val, ca și când nu ar fi auzit un cuvânt din câte i s-au spus.

- Nu-l lăsa să te păcălească, draga mea. Nu vrea decât să-ți intre în pantaloni. După aceea nu va mai sta mult pe lângă tine. Pentru Ethan nu sîntem decât niște trofee.

Ethan simțea că explodează. Părea că face eforturi supraomenești ca să nu spună în fața fiicei lui ceva ce ar fi putut să regrete.

Chiar atunci apăru Dirk, urmat de Meg.

- Vino, Val. Cred că Ethan are nevoie de puțină intimitate.

Ea dădu din cap, recunoscătoare că Dirk a avut inspirația să intervină, de cum a văzut-o pe Allison. S-a dus în sala de așteptare și au închis ușa. Peste douăzeci de minute apăru și Ethan, cu chipul împietrit de supărare.

- Cum se simte Hannah? întrebă îngrijorată Val.

El se mai relaxă.

- Destul de bine. Doctorii au decis să-i dea drumul acasă cu mama ei.

- Dar asta e bine.

- Cred că da. Eu...zise el stînjedit...îmi pare rău pentru ce s-a întîmplat mai devreme.

Val reuși să schițeze un zîmbet.

- Să nu-ți pară. Cred că acum înțeleg de ce nu au mers lucrurile între voi.

- Ally are dreptate doar pentru un lucru. *Ea* a fost un trofeu. M-am ținut de capul ei fiindcă era frumoasă și o

doream nespus. Nu mi-a trebuit mult timp să-mi dau seama ce greșeală făcusem.

Părea că Ethan încearcă să-i spună ceva, doar că ea nu înțelegea clar ce anume.

- Ți-a dăruit o bijuterie de copilă, așa că a meritat.

- Ai dreptate, zise el zîmbitor. Hannah este un copil grozav, oricum ar fi mama ei.

- Ești gata să mergem? întrebă Dirk. Presupun că doamnele acestea ar dori să ajungă acasă și să-și dea jos hainele de înmormîntare.

Ethan se uită din nou la Val, cu aceeași intensitate. În mod clar, nimic nu și-ar dori mai mult decît să o *ajute* să se dezbrace de haine. Un frison de dorință o copleși pe Val.

Pe cînd ieșeau din spital și se îndreptau spre mașină, Val își aminti avertismentul lansat de Allison. *Pentru Ethan nu sîntem decît niște trofee.* Chiar el recunoscuse că parțial era un adevăr.

Acum, cînd privirea lui parcă îi topea organele interne, trebuia să se gîndească serios la asta.

Capitolul 15

O cursă de linie închiriată le transporta cele douăzeci și opt de modele, pe Matthew Carlyle, Daniel Clemens, costumieri, make-up artiști, Beau Desmond, Bick Gallagher, câțiva băieți de la securitate, precum și pe Dirk și Ethan. Un alt zbor urma să-i aducă pe ceilalți agenți de pază, dar și pe inginerii de sunet, împreună cu tot personalul auxiliar, care lucra la acest turneu.

Au ajuns la aeroportul Sea-Tac, apoi au zburat spre Dallas/Fort Worth și după amiază au sosit în Texas. Cîteva autobuze speciale i-au transportat la două hoteluri: modelele și mai-marii companiei la *Ritz-Carlton*, iar restul grupului la *Warwick Melrose*, nu departe de primul.

Ieșirea de la *Ritz* nu era permisă decît în compania unui agent de pază. Cina le era adusă într-un salon de la hotel.

A doua zi dimineată Ethan și oamenii lui, împreună cu Beau Desmond și câțiva tovarăși au fost transportați la teatrul unde se monta producția: *The Music Hall din Fair Park*.

Ethan era născut texan și încă era obișnuit cu peisajul arid, de vegetație arsă de soare. Își pierduse și accentul specific texan, însă el și Luke, ca restul neamului Brodie, erau adînc înrădăcinați în aceste meleaguri. Cînd a ales să

lase Dallas-ul pentru Seattle, pentru postul oferit de lan, s-a gândit că astfel va dobîndi independența pe care și-a dorit-o dintotdeauna. Se simțea excelent în Seattle, însă se bucura cînd mai vizita Texasul, chiar și pentru cîteva zile.

Ethan admiră arhitectura clasică, maiestuoasă a teatrului, cu coloane înalte și ferestre arcuite, prelungi, cu intrările somptuoase și lampadarele clasice suspendate la înălțime. Capacitatea sălii era de peste trei mii de persoane, de aceea se gîndea că va avea dureri de cap, la fel ca și oamenii de pază ai firmei *La Belle*.

Ethan îi conducea acum într-un salon de ședințe pe Dirk, Sandy Sandowsky, Walt Wizzy, Pete Hernandez și pe Joe Posey.

- Perfect, băieți, acum ascultați. Ethan așteptă să se facă liniște. După cum știți, ținînd cont de ce s-a întîmplat în Seattle, regulile jocului s-au schimbat dramatic. Nu doar trebuie să detectăm orice tip care vrea să agațe un model, sau să-i facă o propunere indecentă. Avem de-a face, din păcate, cu un criminal.

Făcu o pauză, pentru efect dramatic, băieții au aprobat în șoaptă cele auzite, apoi a continuat.

- Individul care a ucis-o pe Delilah Larsen este un dezaxat, cu o agendă plină – vrea să mai scoată din joc încă o fată. A clarificat asta prin ultimul bilet de amenințare lăsat la locul crimei.

- Da, și un idiot a dat presei informația, interveni Pete Hernandez. Ca să ne facă nouă treaba și mai grea.

- Ai dreptate, zise Ethan. Nu putem să știm dacă ucigașul vine în Texas. Cu puțin noroc, va rămîne în Seattle,

cu poliția pe urmele lui. Dar nu putem să știm sigur, ceea ce înseamnă că trebuie să fi pregătiți și mult mai vigilenți decît la ultima prezentare.

- Nu va fi ușor, zise Joe, scărpinîndu-se la ceafă. Din cîte am văzut, locul acesta e ca un labirint. Va fi foarte greu să asigurăm paza corespunzător.

- Vestea cea bună este că am ajuns în oraș cu două zile mai devreme. În acest timp putem să scotocim toate cotloanele, ca să vedem unde să verificăm în seara spectacolului. Un paznic de la intrare îi dădu un dosar cu planurile clădirii.

Ethan despături planșele, iar oamenii se adunară în jurul lor.

- Acum avem detaliile de bază, zise el și puse pe masă un marker galben. Am aici planul parterului. Vreau ca voi, băieți, să marcați orice colțișor unde credeți că s-ar putea ascunde cineva, orice loc neobișnuit. La sfîrșitul fiecărei zile ne vom uita pe hartă și vom asigura verificarea fiecărui loc marcat cu galben.

- Mi se pare perfect, zise Walt Wizzy, aplecîndu-se și studiind atent planul parterului. Va trebui să memorăm schița, cît de mult se poate.

- Bine spus, Walt. Locul acesta a suferit modificări succesive. Pereții au fost reamplasați sau dărîmați, așa că trebuie să fiți atenți la hartă, apoi vă voi desemna fiecareia cîte o zonă, pentru care să fiți responsabili.

- E foarte bine, zise Sandy.

- Eu și Dirk vom fi peste tot. Fetele sosesc la repetiții în...își verifică atent ceasul. În exact două ore. Ne reîntîlnim

aici într-o oră și trei sferturi. Vom marca locurile pe schiță, apoi ne vedem de treburi. După repetiție, mai facem un rond. Mîine va fi aceeași rutină. Aveți întrebări?

Nimeni nu comentă.

- Bine, atunci să trecem la treabă.

După ce au ieșit toți băieții, Ethan îi zise lui Dirk:

- Cînd vin toate modelele aici, eu va trebui să plec cu o treabă. Vreau să fii tu atent la toate, pînă mă întorc.

- Nici o problemă. Ce treabă?

- Am un amic la poliția din Dallas. Vreau să-l rog să zorească el ancheta din Seattle, să mă țină la curent cu arestările, cu ce se aude pe stradă și orice este legat de prezentare. Vreau să știu dacă individul care a ucis-o pe Delilah Larsen a venit după noi la Dallas.

- Voi fi cu ochii pe fete, zise Dirk, mîngîindu-și mustața.

Ethan dădu din cap. Amîndoi știau despre care fete vorbise Dirk.

- Știu că vei fi. Mersi.

Treaba lui era să o protejeze pe Val. Mai important era că ea făcea parte din grupul de prieteni de familie. Atracția resimțită pentru ea complica și mai mult lucrurile, dar se străduia să o ignore.

După ce Val și celelalte fete au ajuns la teatru cu bine, Ethan a plecat spre South Lamar Street, unde se afla sediul poliției din Dallas. Deși plecase demult de la direcția omucideri, era greu să fie uitat de cel care a scăpat de un glonte datorită lui. Cu greu se putea revanșa complet de așa o datorie.

Ethan se gîndi la Heath Ford și zîmbi.

Val începu să caște, pe măsură ce repetițiile avansau. Modelele își știau fiecare rutina, doar că scena era diferită aici, sonorizarea și luminile de asemenea. Din pricina gleznei, Heather fusese scoasă din prezentare. După pierderea oribilă a frumoasei Delilah, se simțea lipsa celor două modele.

Alte fete preluaseră segmentele lui Heather. Partea lui Delilah, care era cea mai bună dintre ele, a fost predată unora dintre primele zece. Isabel Rafaeli luase un segment, iar Megan pe celălalt. Val preluase Jubileul de Diamant, în care apărea Delilah.

Trebuiau modificate cîteva costume și era nevoie de probe. Meg, Val și Izzy trebuiau să rămînă pînă seara, tîrziu, împreună cu Carmen Marquez. Pe măsură ce trecea timpul și teatrul se golea, Val îl căuta cu privirea pe Ethan. Dirk i-a spus că el s-a dus la un prieten, fost coleg din poliție. Cum lucrase ca detectiv, era normal să cunoască multă lume.

Val se întreba dacă nu cumva își vizita și vreo fostă prietenă; recunoștea singură că nu agreea umbra de gelozie resimțită.

- Sînt frîntă, zise Meg peste o oră, cînd au luat o pauză. De-abia aștept să plecăm la hotel.

- Și eu. Din păcate, Daniel nu este chiar mulțumit de schimbări deocamdată. Știi că este un perfecționist.

- Știu.

- De aceea este atît de bun în ceea ce face.

- De aceea este un înfumurat.

Val zîmbi. Apăru Dirk, iar Val remarcă imediat căldura din ochii albaștri ai prietenei sale la apropierea lui. Meg se lupta cu atracția pe care o simțea față de Dirk, exact cum se mințea Val că nu-l place pe Ethan. Se temea că amîndouă vor pierde bătațiile.

- Doamnelor, ați muncit mult azi, zise Dirk. Aveți nevoie de ceva? O sticlă cu apă sau altceva? le întrebă pe amîndouă, însă avea ochii lipiți de Meg.

- Sînt bine, zise ea. Cred că vom termina cît de curînd. Se uită la Val.

- Sînt bine și eu, spuse ea.

- A sunat Ethan. Ne vedem cu el la hotel.

Val dădu din cap, iar pe chipul ei se putea vedea cît era de obosită. Oare de ce se simțea dezamăgită?

- Mă bucur să te văd, Ethan, spuse Heath Ford și întinse mîna spre el. Cum îți merge în Seattle?

- Bine. Îmi place să fiu propriul meu șef. Am o fetiță, Hannah. Nu și o soție. Am avut intenția să păstrez legătura cu tine, dar se pare că-mi lipsește timpul.

- Și mie la fel. Sînt tot singur și caut în continuare. Ce vînt te aduce în Dallas?

- Mă ocup cu cîteva detalii de securitate. Ethan îi explică despre turneul modelelor, pentru care el asigura securitatea și protecția personală a fetelor.

- O amică mi-a spus că va fi o prezentare de modă în oraș, zise Heath. Mă bucur să spun că este doar o clientă. Un metru șaptezeci și cinci, blondă, cu ochi căprui, superbă. Heath era el însuși un bărbat arătos și un foarte bun detectiv.

Să fii plătit ca să păzești niște femei frumoase –ăsta-i exact genul de muncă pentru mine.

- Se poate, dacă nu ar fi existat regula că nu ai voie să te implici. Băieții își pun toți comprese între picioare.

Heath începu să rîdă.

- Ia spune, ce pot să fac pentru tine?

- Nu cred că ai auzit – una dintre modele a fost ucisă înainte să plecăm din Seattle.

- Lucram la un caz. Nu am auzit nimic de asta.

- Un nenorocit obsedat a strangulat-o. Se laudă că o va mai face o dată. În cîteva minute Ethan îl informă pe prietenul său despre oribila crimă, despre biletele de amenințare primite de cele zece modele, precum și despre ultimul bilet găsit la locul crimei. Trebuie să știu dacă tipul este în Dallas, Heath. Dacă urmează turneul. Vreau să știu dacă prindeți vreun fir care să ducă în direcția lui. Chiar dacă e ceva neînsemnat, vreau să aflu.

- Pot să te ajut cu asta.

- Nu numai că avem un model decedat, dar presa a aflat despre amenințări, iar acum în toată țara circulă imagini cu biletul respectiv. Ethan își scoase telefonul mobil și-i arătă mesajul printat.

- Nici mie nu-mi miroase a bine, zise Heath fluierînd mirat.

- Absolut deloc. Unul, Matt Carlyle este șeful operațiunilor de la *La Belle*. Se pricepe și sînt sigur că deja a luat legătura cu căpitanul Bridger sau cu altcineva din departament, dar...

- Dar tu ești un gen de om căruia îi place să fie la curent

cu toate noutățile.

- Exact.

- Consideră treaba făcută, zise Heath. Apropo, cum te descurci cu rana de la umăr?

- S-a vindecat destul de bine.

- Nu am uitat ce ai făcut atunci. Era vorba de o alee dosnică, la ieșirea dintr-un bar, unde o bătaie putea să se termine tragic. Dacă nu apăreai în momentul acela, acum nu aș mai fi aici.

- Și tu ai fi făcut același lucru.

- Îmi place să cred asta. Heath îi strânse mâna lui Ethan, apoi îl bătu pe umăr prietenește. O să te țin la curent.

- Mersi, prietene; îți sînt recunoscător.

Ethan plecă din biroul lui și urcă în mașina închiriată de dimineață, apoi porni spre hotel. Trebuia să-l găsească pe criminal și asta făcuse în mare parte a zilei, dar începuse să devină agitat, fiindcă fusese plecat prea mult.

Dirk era cu fetele. Ethan își aminti că nu trebuie să-și facă griji.

La barul din opulentul hotel *Ritz* stăteau la o masă Val, cu Isabel și Meg. Fiecare bea un pahar cu vin alb. Dirk stătea și el la o oarecare distanță, pe un scaun înalt, la bar, sorbind o cola și supraveghind cine intra și ieșea.

Era înarmat, Val știa prea bine, deși nimeni nu s-ar gândi că ucigașul ar da lovitura într-un loc public. Acum se străduia să nu se gîndească la Ethan. Oricum ar fi fost situația, acum nu avea timp să iasă cu un bărbat. După terminarea turneului, avea de gînd să-și ia acel job part time

la clinica veterinară, pînă la începerea cursurilor, apoi o să se concentreze pe învățat.

Studiase, se pregătise, își asumase noi responsabilități. Își va lua diploma de medic veterinar, apoi își va făuri o carieră.

Privi spre ușă și-l zări pe Ethan intrînd și tot trupul i se înfierbîntă. Purta ochelari de soare mari, era înalt și cu umeri lați, clădit de parcă ar fi coborît de pe coperta unui roman de dragoste; el făcea să pară adevărat cuvîntul *viril*.

I se strînse stomacul. Era caraghios. Era doar un bărbat. Poate că de vină era faptul că alături de el se simțea în siguranță, și doar Bobby o făcuse să simtă asta.

Imediat ce-și dădu jos ochelarii de soare, o văzu și el. Nu veni spre ea, ci merse să se așeze pe un scaun, lîngă Dirk.

Val se strădui să prindă firul discuției fetelor; Meg povestea despre scumpul ei Charlie, iar ea interveni, ca și cînd ar fi ascultat de la început.

Matt Carlyle veni să le cheme la masă, iar Ethan și Dirk au rămas în urma grupului și au stat în picioare, lîngă perete, cu fața spre ele. După ce au mîncat, modelele au urcat spre camerele lor, însoțite de bodyguarzii firmei *La Belle*. Dirk a urcat cu Meg și Ethan a însoțit-o pe Val. La ușa camerei ei, Ethan se opri și-i spuse:

- Încearcă să dormi. Mîine te așteaptă încă o zi grea. Fraza părea banală, însă privirea lui fierbinte și tonul scăzut pe care a rostit-o, i-au dat de înțeles lui Val că se gîndea că poate îl va invita în camera ei, ba chiar în patul ei.

Își simți pulsul alert și frumusețea ei îl copleși. Deși

Ethan nu recunoștea, era la fel de atras de ea, precum era și ea atrasă de el.

Îi luă din mână cartela de acces și deschise ușa camerei, intră, verifică peste tot, apoi reveni la ea.

- Băieții de la securitate sînt pe hol tot timpul. Aici e foarte sus și nu poate pătrunde nimeni. Ești în siguranță. Nu trebuie să-ți faci griji.

- Bine, zise ea.

- Noapte bună, Valentine.

Folosise numele ei de scenă, amintindu-i că ea avea o treabă, iar el alta, așadar trebuiau să păstreze distanța între ei.

- Noapte bună, Ethan.

El rămase nemișcat cîteva secunde, privind-o intens, așteptă să o vadă că închide ușa, apoi plecă.

Capitolul 16

Ethan nu a reușit să doarmă. Dorința îl frământa, erecția îl chinuia și asta a durat pînă spre ziuă. La naiba, în viața lui nu simțise așa ceva, atîta dorință pentru o femeie, nici măcar cu Ally. Reuși să adoarmă de-abia după ora două, sucindu-se și răsucindu-se în pat, apoi s-a trezit cîteva ore mai tîrziu, cînd mobilul i-a dat deșteptarea cu tonul de apel. Se uită la ceas: era șase dimineța. Văzu prefixul de Dallas, dar nu recunoscuse numărul.

- Brodie, spus el.

- Heath Ford. Am vești proaste, Ethan.

- Spune-mi, zise el ridicîndu-se ca ars.

- Aseară a fost ucisă o femeie. Undeva între miezul nopții și ora două noaptea. Victima a fost strangulată. Violată. S-a luptat cu el și a avut o moarte urîță.

- Este tot una dintre modele? zise el crispat. Se ruga în gînd să nu fie.

- Nu. Era stripteuză. Mandy Gee. Aceste este numele ei de scenă. Stella Davis e numele ei adevărat. Lucrează la *Salonul Ochiul Tigrului*.

- Îmi amintesc de locul acesta. Nu e chiar distrația supremă.

- Poate că nu, dar mereu este aglomerat. Mandy a plecat înainte de miezul nopții. Colega ei de cameră i-a găsit

trupul cînd a ajuns acasă, pe la două și jumătate. Chestia este că primul detectiv care a ajuns, a găsit un bilet în același stil ca acela pe care mi l-ai arătat tu.

Ethan simți un junghi în stomac.

- Ce scria?

- "Păcătoase, tîrfe și depravate. Puteți fugi, dar nu vă puteți ascunde".

- Era printat? Cu fonturi diferite?

- Exact. Poate să fie tot el.

- Prima victimă nu a fost violată. Moartea a survenit rapid și ușor. Dacă a fost tot el, înseamnă că se îngroașă gluma.

- Mă îndrept spre locul crimei. Te țin la curent.

- Mi-aș dori să arunc și eu o privire.

- Bine, dar trebuie să-i lăsăm pe cei de la criminalistică să-și facă treaba și să plece. Te sun mai tîrziu.

- Mersi, Heath. Ethan încheie conversația. Gîndul îi zbură spre Val, care va primi vestea foarte urît. Trebuia să o vadă, să fie sigur că era bine. Voia să-i spună el despre crimă, nu Carlyle, nici altcineva.

Îl sună pe Dirk și-i spuse tot, apoi făcu un duș, luă pe el haine curate, se încălță și ieși.

Toate cele nouă modele aveau închiriate apartamente la hotel. Al lui Val era la un etaj superior, iar camera lui, ceva mai jos. Păcat că erau atît de departe, însă mai bine așa, fiindcă altfel ar fi fost o problemă pentru amîndoi și oricum nu putea să facă mare lucru.

Totuși, începînd de azi totul se va schimba. Ajunse la etajul șaisprezece, ieși din lift, îl salută pe băiatul de pază,

apoi merse spre apartamentul ei. Nu știa dacă doarme; nu-i păsa.

Oricum vestea o va îndurera. Intenția lui era să-i dea știrea cât mai blînd se poate. Nu fiindcă era prietena Samantha. Asta era o prostie. Ținea la ea. Nu ar fi trebuit, dar așa era.

Ciocăni la ușa ei și așteptă. Mai ciocăni o dată. Tot nimic. Deja avea nervii întinși. Avea și el un card de acces, pe care-l putea folosi, însă ușa se deschise și în prag apăru Val, cu părul ei blond, ondulat, ușor ciufulit, răsfirat pe umeri. Purta o cămașă de satin lungă, din mătase, care i se mula pe formele apetisante, iar el o privi mut.

Doamne, cât o dorea pe femeia aceasta.

Din păcate avea vești proaste. Trebuia să-i spună și ei totul.

Val își lăsă capul pe spate și Ethan văzu că nu era machiată. Arăta exact așa cum a văzut-o prima dată la *Perfect Pup*. După părerea lui, arăta mai bine fără machiaj, avea chiar un aer mai proaspăt.

- Ethan, ce este?

- Val, trebuie să vorbim. Este ceva important.

- Bine. Intră. Făcu un pas înapoi, ca să-i facă loc și el intră, apoi închise ușa. Apartamentul era luxos, cu mobilă masivă, dar modernă, cu un hol mare la intrare, unde erau o canapea cu două fotolii, apoi dormitorul principal.

Ce viață frumoasă duc modele. În afara faptului că exista cineva care le dorea moartea.

- Despre ce e vorba? zise Val, strîngînd pe lîngă corp halatul pe care-l purta peste cămașa de noapte vapoasă.

Totuși, i se vedeau sîinii, iar Ethan își mută privirea în altă parte.

- Cred că ar fi bine să stai jos. Făcu semn cu capul spre canapea, iar ea se încordă brusc.

- Ce este? Ce s-a întîmplat?

- Val, ar fi bine să stai jos.

- Spune-mi. Vreau să știu ce se întîmplă.

Deja Ethan îi simțea tensiunea în glas și o vedea că-și ține spatele drept. Nu părea că vrea să se miște din loc.

- Am un prieten la poliția din Dallas, care mi-a telefonat și m-a informat că a mai avut loc o crimă, Val. Auzi un sunet ciudat din direcția ei și o văzu cum se clatină ușor.

- Nu este tot model, adăugă el. Era o femeie din Dallas, care lucra într-un club de striptease. A fost ucisă în apartamentul ei, aseară.

Val începu să tremure. Se făcuse albă ca varul la față, iar buzele i-au pălit. El își înfrînse îndemnul să meargă spre ea, ca să o strîngă în brațe și să-i spună că totul este în regulă. Era bodyguardul ei. Trebuia să o protejeze, atîta tot.

- A fost...el?

- Cei de la poliție nu știu încă. Oricine a fost, a lăsat un bilet ca și celelalte, doar că modul de operare a fost diferit.

Ea începu să tremure mai rău, păli mai tare, dar rămase în picioare. Ethan strîngea din pumni.

- Scumpo, trebuie să te așezi. Stai să-ți aduc un pahar cu apă sau altceva.

Ea îl implora din priviri.

- Eu...mi-e frică, Ethan. Glasul îi tremura, la fel ca și mîinile.

Gata, nu mai putea să nu facă nimic, își zise el. Nu trebuia să devină ceva personal, dar devenise.

- La dracu, zise el și din trei pași veni lângă ea și o strânse la piept, încleștîndu-și protector brațele împrejurul ei. Val se topi la pieptul lui, lipindu-și fața pe gîtul lui. Suspină, apoi oftă.

- Ești cu mine, iubito, zise el, strîngînd-o mai tare. Nu voi lăsa pe nimeni să-ți facă rău.

- Ethan...

- Gata, iubito, nu-i nimic. Își lipi buzele pe părul ei. Era înaltă. Abia acum își dădea seama cît de bine se potrivea cu el. Ești apărată, iubito. Totul va fi bine.

Ea scoase un scîncet slab, trase aer în piept și ridică ochii să-l privească. Avea buzele palide, dar se apropiase periculos de el. Dacă el făcea o mișcare...

Val se ridică pe vîrfuri și-l sărută. Gura ei moale și umedă se contopea perfect cu a lui. Ethan nu ezită, ci o trase mai aproape, delectîndu-se cu darul oferit de ea. Era excitat peste măsură, iar erecția lui pulsa în pantaloni. Cînd ea depărtă buzele puțin, el nici nu mai așteptă, ci o invadează cu limba, prin mișcări adînci, prelungi și apăsate, pînă ce o auzi că geme în surdină. Stăteau lipiți unul de altul, iar erecția lui pulsa insistent, exact în locul unde bikini-ul minuscul sublinia zona pubiană.

Cînd Ethan îi privi sîinii voluptuoși, dar perfecți, Val îl trase spre ea și-l ademini să-i cuprindă în palme. Apoi se aplecă și-i gustă pe rînd, trase ușor cu dinții sfîrcul întărit, apoi îl încercui cu limba, pînă ce ea simți că nu mai poate respira de emoție.

- Ethan...șopti ea și își lăsă capul pe spate, ca să-i permită accesul mai ușor, iar degetele ei fine s-au lipit de ceafa lui, ca să-l mențină așa, cu buzele lipite de sânul în așteptare, pe care apoi începu languros să-l guste și să-l sugă.

Ethan își înfipse degetele în părul ei bogat și o aduse mai aproape, ca să o sărute din nou.

- Am nevoie de tine, zise ea șoptit. Doamne, Ethan, am atîta nevoie de tine.

În clipa aceea el i-ar fi smuls halatul subțire de pe ea, ca să-i admire în întregime corpul superb. Aproape că mîrîi ca un animal de pradă, o ridică în brațe și se îndreptă cu ea spre dormitor. După ce trecu pragul, o mai sărută o dată, flămînd și simți cum erecția devenise insuportabilă, dureroasă. Chiar atunci se auzi că bate cineva în ușă.

Val amuți, iar Ethan drăcui, fiindcă avea probleme greu de controlat, iar momentul era destul de inedit. O lăsă pe Val pe pat, îi acoperi sîinii cu halatul și-i zise încet:

- Rămîi aici. Traversă sufrageria, iar cînd ajunse la ușă și privi prin vizor, îl văzu pe Matt Carlyle, nebărbierit, cu părul răvășit, dar îmbrăcat impecabil, ca de obicei, în pantaloni subțiri de bumbac bej și o cămașă albă, flaușată.

- Te așteptam, îi spuse Ethan lui Carlyle, imediat ce acesta intră în sufrageria apartamentului, deși sosirea lui era ultimul lucru pe care și-l dorise atunci cînd o săruta înfocat pe Val. Am prieteni la poliția din Dallas și de la ei am aflat de crimă.

Carlyle se uită direct spre Val; îi revenise culoarea în obraji și părea că sărutul lui Ethan a ajutat-o mult în acest

sens.

- Ethan a venit să-mi spună ce s-a întâmplat, zise ea, fără să-l privească. Nu-mi vine să cred că a mai fost o crimă. Val părea că tocmai s-a dat jos din pat; practic, dacă nu i-ar fi întrerupt Carlyle, Ethan ar fi dus-o din nou în pat.

- Nu e vorba de o fată de-a noastră, Val. Carlyle căuta să o liniștească. Toate colegile tale sînt tefere.

- Da, dar totuși, o femeie a murit, zise Val profund afectată.

- Scuze, nu asta am vrut să spun.

- Da, și eu îmi cer scuze, Matt. Doar că...

- Hei, te înțeleg. Nu este ușor nici pentru noi. Matthew îi spuse lui Ethan: ziceai că ai un prieten la poliție. Ce ți-a spus despre această crimă?

- Suficient cît să mă întreb dacă este același individ din Seattle. Femeia care a murit nu era model. Criminalul care a ucis-o pe Delilah a trimis zece scrisori de amenințare către zece femei, a ucis-o pe una dintre ele, spunînd că va mai omorî una. Dacă el este omul nostru, și-a schimbat planurile. Nu a putut ajunge la un model, așa că a luat viața altei femei.

- O stripteuză, spuse Carlyle. Asta am aflat de la un căpitan de poliție, Bridger. Criminalul a considerat-o impură din punct de vedere moral, la fel ca pe modele.

- Asta este și bănuiala mea. În plus, a fost violată, însă Delilah nu a fost.

- A violat-o? întrebă Val cu glas tremurat.

Ethan o privi atent.

- Exact. Nu avea nici un rost să îi ascundă adevărul. Oricum, va apărea în toate ziarele. Ethan continuă: oricum,

moartea nu a fost ușoară, ca prima dată. Femeia s-a luptat cu el, înainte ca el să o ucidă.

Val se așează pe canapea.

- De îndată ce se va putea, o să merg la locul crimei, zise Ethan. După aceea o să știi mai multe.

Carlyle se așează alături de Val și o luă de mână, spre disperarea lui Ethan. Ciudat; el nu a fost niciodată gelos – cel puțin pînă acum.

- Ascultă, Val, zise Carlyle. Știi că ești supărată, dar sînt o mulțime de oameni care vă protejează pe tine și pe celelalte fete.

- Poate că ar trebui să...anulezi spectacolul.

- Mă tem că asta nu se poate, zise el calm, clătînînd din cap. Compania a investit milioane de dolari în acest turneu. Deocamdată nici nu știm că e vorba de același individ. Cum a spus Ethan, biletul a fost asemănător, doar că restul celor întîmplate nu se potrivește. Turneul va continua, Val, spuse el, bătînd-o prietenește pe mână. Nu vom permite să vi se întîmple nimic, să fii sigură.

Ea dădu din cap, deloc convinsă.

- Valentine nu trebuie să-și mai facă griji pentru nimic, începu Ethan către Carlyle, fiindcă de acum încolo voi dormi în apartamentul ei, pe canapea.

Carlyle se ridică, vădit furios. Cineva spunea că în copilărie, un puști l-a lovit în cap pe Matt cu o sticlă de bere; nici nu era greu de crezut.

- Nu poți să stai aici, spus el tăios. Cunoști regulile.

Ethan își încrucișă brațele la piept.

- Ți-am spus mai devreme. Val este prietenă de familie.

Dacă pentru a o proteja, trebuie să-mi dau demisia, atunci o voi face. Tu decizi.

Carlyle păru foarte dur. Totuși, o întrebă pe Val:

- Val? Tu ce părere ai? Legat de faptul că Brodie va sta în apartamentul tău?

Cînd Val deschise gura să vorbească, se uită spre Ethan, ale cărui priviri amenințătoare dădeau de înțeles că acolo va sta, indiferent ce va spune ea. Așadar, Val ridică din umeri, apoi zise:

- Apartamentul are două camere. Dacă Ethan este în apropiere, mie nu o să-mi mai fie atît de frică.

Carlyle ezită, apoi încuviință și-i spuse lui Ethan:

- Dacă tot spui că ai legături la poliția din Dallas, aș avea nevoie să aflu informații despre ambele crime. Trebuie să-l oprim pe individ.

- Cum am spus, voi ști mai multe după ce voi arunca o privire la locul crimei.

- Bine. Pentru moment, vei rămîne cu Valentine, dar regulile nu s-au schimbat. Dacă depășești limita, ai zburat. Și ar fi bine să nu bați toba. Și așa avem destule necazuri, ca să nu-i mai stîmim pe băieții lui Beau Desmond.

Lui Ethan nici nu-i păsa de Beau Desmond, dar îl interesa Val și pentru ea nu voia să apară probleme.

- De la mine nu vor afla un cuvîntel, zise el.

- Crezi că poți să cobori la repetiții? o întrebă Carlyle pe Val.

- Da, voi coborî imediat.

- Trebuie să plec, zise Carlyle, după ce află cît era ceasul, de pe Rolex-ul lui. Vreau să vorbesc pe rînd cu

fiecare fată care a primit amenințarea. Am convocat o ședință pentru cele cu care nu am vorbit încă și pentru echipa tehnică. Tu mergi cu ea în autobuz? îl întrebă iar pe Ethan.

- Da.

- Bine. Atunci ne vedem jos.

După ce ușa se închise cu declicul care garanta închiderea automată, Val se trezi din coșmarul pe care-l trăia. Se ridică, merse spre Ethan și îi spuse, străduindu-se să uite sărutul pasional de mai devreme...

- Despre...știi...ce s-a întâmplat mai devreme...

- Nu s-a întâmplat nimic, Val. Mulțumită lui Matt Carlyle, care a venit la timp.

Nu s-a întâmplat nimic? își repetă ea, privind aiurea. Dar cum putea să uite acel sărut pasional, sau dorința profundă, care i-a devastat trupul, pe măsură ce buzele lui îi dezmierdau sîinii. Îl privi pe Ethan și-i ordonă inimii să se domolească.

- Orice s-a întâmplat sau nu, eu am fost de vină. Voiam doar...totul pare atît de ireal. Parcă nu se întîmplă cu adevărat, dar s-a întîmplat. Aveam nevoie de cineva și am...m-am lăsat dusă de val. Îmi pare rău.

Ethan strînse pumnul, parcă pentru a se lupta cu același lucru care o frămînta și pe ea.

- Nu a fost vina ta. Eu am lăsat să-mi scape totul de sub control. Sînt aici să te apăr, nu să mă culc cu tine. Nu se va mai întîmpla.

Totuși, va sta în același apartament, iar adevărul era că Val dorea să se mai întîmple asta. Voia să reia totul exact

din punctul în care s-au oprit – cînd Ethan o săruta ca și cînd ar fi murit dacă nu o făcea. Cînd Ethan o ducea spre pat.

Se simțea foarte atrasă de el. Mai mult de atît, de ani buni nu se mai culcase cu un bărbat.

Îl dorea. Nu putea să nege acest adevăr. Totuși, instinctele o îndemneau să fie atentă. Ethan era un bărbat extrem de atrăgător. Cînd se plimba prin culise, toate femeile îl sorbeau din priviri.

Pentru Ethan nu sîntem decît niște trofee.

Cuvintele îi răsunau în cap. Oare doar atît însemna ea pentru el? O cucerire? Își aminti că pînă azi dimineată el și-a păstrat perfect controlul. Ethan nu a presat-o niciodată să facă sex, ori pentru alt fel de relație, decît cea dintre client și protector.

Ea și-a pierdut controlul.

- Trebuie să mănînci ceva, spuse Ethan liniștit, de parcă acel sărut arzător nici nu ar fi existat. Voi suna la room service, dacă nu vrei să cobori la masă.

Room service. Dacă el o să stea în apartament, atunci vor petrece mai mult timp împreună. Mintea ei va avea mai mult timp să deruleze senzațiile date de gura lui fierbinte, de felul în care s-a pregătit să o posede, de mușchii lui încordați, zvîcnind pe sub tricou.

Mai mult timp pentru tentații.

- Mă îmbrac și apoi coborîm. O sun pe Meg. Cred că deja a aflat și ea de la știri. Să văd dacă vrea să mergem împreună.

Ethan dădu din cap. Val îi simțea rezerva. Din nou își recăpătase controlul și așa voia să rămînă.

Dacă va dori mai mult de la Ethan Brodie, va depinde numai de ea.

Val își zise că a fost un moment de slăbiciune, doar că niciodată nu a știut prea bine să se mintă pe sine.

Capitolul 17

Ethan era la volanul Buick-ului închiriat și acum se îndrepta spre teatru, mergînd în urma autocarului cu fete. Urma să se întâlnească mai tîrziu cu Heath Ford, așa că avea nevoie de mașină.

Toată ziua s-a ocupat de verificări, făcute cu băieții, prin toate colțurile și locurile mai ascunse, apoi au discutat despre precauțiile ce trebuiau luate pentru seara de vineri. Heath l-a sunat de-abia pe la două.

- Au terminat cei de la criminalistică, îi spuse Heath. Ne vedem acolo.

Fiindcă Dirk și restul oamenilor constituiau forțe suficiente la repetițiile de după amiază, Ethan se îndreptă spre salonul *Ochiul Tigrului*, pe autostrada spre nord, Stemmons, la cincisprezece minute de Dallas. Adresa locuinței lui Mandy Gee, primită de la Heath, era la cinci minute depărtare de locul de muncă.

Era o după amiază caniculară de iulie, iar afară erau cam treizeci și opt de grade. Ethan se dezobișnuise de căldura sufocantă. Cu ochelarii de soare pe nas, dădu la maxim aerul condiționat și încercă să uite de pădurile verde-crud din Seattle. Curînd a ajuns la destinație.

Clădirea cu un etaj, unde se afla apartamentul lui

Mandy Gee avea pereții ușor deteriorați, iar gazonul din față era neîngrijit. Îl văzu pe Heath, care-l aștepta pe verandă. Ușa de la intrare era barată de banda galbenă a poliției, care interzicea accesul la locul crimei.

- Au terminat și au plecat, zise Heath. Poți să intri.

Ethan păși în sufragerie, unde aruncă o privire atentă.

- E mult sânge, așa că ai grijă, spuse Heath. Tipul este nebun de legat.

Locul arăta ca după un dezastru. Lămpile de pe mese erau răsturnate pe jos, cu abajururile sparte, iar covorul era îmbibat cu sângele victimei. Canapeaua era și ea plină de sânge. Pe pereți se vedeau stropi de sânge. Mandy și colega ei de cameră nu erau gospodine desăvârșite, însă casa era atît de devastată, încît Ethan nici nu remarcă asta.

- Cadavrul a fost găsit pe jos, în fața canapelei, zise Heath. Se pare că a amenințat-o cu un cuțit și a tăiat-o rău în cîteva locuri, în timp ce ea se lupta cu el. Îi arată o pată uriașă de sânge chiar lîngă măsuta de cafea. A căzut și s-a lovit la cap, continuă el. În urma căzăturii și-a pierdut cunoștința, iar criminalul a violat-o, apoi a strangulat-o.

- Nu pare omul nostru, zise Ethan. Nici pe aproape.

- Te-ai uitat o dată și ești sigur? zise sceptic Heath.

- Făptașul de aici a acționat foarte violent, ca să atragă atenția. Nu a fost atent. A lăsat sânge peste tot; probabil și amprente. Presupun că ați găsit și probe ADN?

Heath dădu din cap afirmativ.

- S-au găsit spermă și foliculi piloși. Plus amprente digitale și sânge sub unghiile victimei.

- Și?

- Acum vine vestea proastă. Nu figurează în sistemul de identificare biometrică, AFIS. Nu am descoperit nimic, pe nicăieri. Speram o identificare ADN, dar...

- Dacă nu a fost găsit în sistem, înseamnă că nu există în sistem. Presupun că nu veți găsi nici potrivirea ADN-ului.

- Ai dreptate.

- Poate chiar de aceea nu i-a părut dacă lasă urme. Poate nu e chiar atât de nebun pe cât pare. Poate că știa că nu trebuie să-și facă probleme că-l veți găsi; cel puțin nu prin sistem.

Ethan merse din nou în sufragerie, atent să nu calce pe petele de sânge, apoi ajunsese în dormitor. Patul nu era făcut, însă nu părea că s-a dormit în el.

- Ce purta victima?

- Chiloți tanga, sutien și un halat roșu din mătase.

- Așadar, nu a avut timp să se schimbe după ce a ajuns acasă. Oare de ce nu s-a schimbat la club?

- Casa ei este foarte aproape. Voi pune întrebarea, dar probabil că așa obișnuiesc fetele.

Ethan privi fereastra dormitorului. Era deschisă, fără plasă.

- Tipul a ajuns în curtea din spate și a intrat pe fereastră.

Merse la șifonierul cu uși culisante, care era deschis. Se vedea locul unde fuseseră trase hainele într-o parte.

- S-a ascuns în șifonier cât era ea în casă, apoi a atacat-o. Vecinii au auzit ceva?

- Dacă au auzit, nu vor să vorbească. Poate că a luat-o prin surprindere. Nu a avut timp să țipe, ori să facă vreun zgomot.

Ethan se gîdea.

- Unde era biletul?

- Pe măsuța de cafea, lîngă cadavru.

Deja în mintea lui tabloul începea să prindă contur.

- Criminalul a văzut la televizor mesajul fotografiat.

Cei de la presă l-au arătat publicului și au descris totul în detaliu. L-au poreclit Predicatorul Iadului. Criminalului i-a plăcut ideea și s-a hrănit cu gîndul la ceea ce urma să facă.

S-au întors în sufragerie, pentru o ultimă privire. Ethan verifică și în bucătărie, dar Mandy nu a mai ajuns pînă acolo. Au ieșit amîndoi pe verandă. Detectivul s-a oprit pe treapta de sus.

- Așadar, zici că nu este omul tău. Presupun că ai terminat aici.

- Nu definitiv. Oricine a fost capabil să facă asta, nu a putut să ajungă la nici una dintre modele, așa că a ucis-o pe Mandy Gee. A marcat o victorie importantă. Nu avem nimic, iar acum el se crede mai deștept decît poliția. Este posibil să-și urmeze ținta inițială. Mulțumită presei, acum are numele tuturor fetelor care au primit mesajul de amenințare.

- Și-ar putea închipui că oricare dintre modele poate deveni victimă.

- Da.

- Atunci...mă vei ajuta să-l gălesc?

Ethan zîmbi.

- Să fii sigur de asta.

Val și Meg stăteau pe bancheta plușată din autocarul

care le transporta la teatru. Vehiculul era dotat cu monitoare TV, cu CD-playere și cu un sistem de localizare prin satelit, dar și cu un bar garnisit cu de toate.

Repetițiile se terminaseră și acum mergeau spre hotelul *Ritz*. Dirk era la bord, ca și Beau Desmond și mîna lui dreaptă, Bick Gallagher. Val nu-i plăcea pe nici unul dintre ultimii doi. Beau era genul căruia îi plăcea să dețină controlul, iar Gallagher credea că el este darul lui Dumnezeu pentru femei. Totuși păreau foarte capabili în ceea ce făceau.

Val o sună pe mama ei, în Bellingham și o întrebă ce mai face tatăl.

- Doamne, știi că nu vrea să stea în casă. Doctorul spune că are gripă. Acum este afară, hrănește puii, altfel ți-l dădeam la telefon.

- Îmi pare rău că nu pot vorbi cu el. Spune-i să mă sune cînd revine în casă.

- Bine, dar știi că nu-i place să vorbească la telefon. Poate-l conving să-ți scrie un mesaj.

Val surîse. Era bucuroasă că tatăl ei avea o mare dorință să prindă secolul douăzeci și unu; era decis să nu cedeze bătrîneții fără să lupte.

- Mamă, ar mai fi ceva. Îi povesti mamei sale despre crima din Texas, dar nu menționează partea cu biletul de amenințare, părinții ei nu aveau încă informația, întrucît nu obișnuiau să urmărească știrile la TV. Te iubesc, zise Val, apoi închise.

- Mereu zîmbești cînd vorbești cu ai tăi, zise Meg. Cred că sînt niște oameni speciali.

- Sînt cei mai buni. Nu știu ce s-ar fi întîmplat cu mine,

dacă nu m-ar fi luat la ei.

Meg cunoștea detalii despre copilăria ei, despre perioada de rebeliune și despre fuga de verișorii ei, precum și de sistemul de plasament, căruia i-a supraviețuit cu greu.

- Și ai mei sînt niște oameni grozavi. Amîndouă sîntem binecuvîntate.

- Așa este, spuse Val. Știa din experiență că foarte mulți părinți erau oameni lipsiți de sentimente, cum erau cei la care a stat în adolescență.

- Ai mai discutat cu Ethan despre crimă? întrebă Meg.

- Nu ne-am văzut de la micul dejun. Știu că pleca la locul crimei, cu un amic din poliție.

- Biata fată, zise tristă Meg. Ce sfîrșit oribil.

- Cred că a încercat să se lupte cu criminalul. Pentru asta este de apreciat.

- Ai dreptate. Și eu m-aș lupta. Nu l-aș lăsa să mă omoare pur și simplu, spuse hotărîtă Meg.

- Eu am reacționat ca o toantă, cînd mi-a spus Ethan, zise Val, sprijinindu-și fruntea pe spătarul banchetei din față. De obicei nu sînt chiar atît de slabă de înger. Cea de-a doua crimă m-a speriat mai rău decît prima și...cred că și Ethan s-a speriat. Nu cred că e bine să spun, dar Ethan i-a zis lui Matt Carlyle că de acum încolo va sta în apartamentul meu.

- Da? Nu sînt deloc surprinsă. Dirk înnebunise după ce l-a anunțat Ethan. Mi-a spus și el că va sta în apartamentul meu de acum încolo.

- Matt a fost de acord?

- Dirk este puțin diferit de Ethan. El nu a cerut voie. Pur și simplu are de gînd să treacă direct la fapte.

- Și ce părere ai despre faptul că Dirk va sta cu tine?

- Mă simt atrasă de el, zise Meg, jucându-se cu un șiret de la blugi. M-am gândit...poate, dacă m-aș culca, știi, cu el, mi l-aș scoate din minte. Apoi am reveni amîndoi la normal.

După ceea ce s-a petrecut dimineată, Val s-a gândit în linii mari la același lucru.

- Crezi că ar avea efect?

- Nu știi. Și tu simți ceva pentru Ethan. La ce te gîndești?

- Doamne, nu știu nici eu. Nu știu ce anume mă atrage atît de mult la el.

- În afara faptului că este inteligent, fermecător și are un trup de mascul desăvîrșit, dar și gene de super-erou?

- Da, în afară de asta, spuse zîmbitoare Val. Poate că ne atrag tocmai fiindcă sîntem atît de dependente de ei. Adică două femei sînt moarte. Noi am putea fi următoarele. Fără Ethan și Dirk noi două am fi mult mai vulnerabile.

- Da, dacă nu ar fi Ethan și Dirk, am fi obligate să gîdilăm ego-ul lui Beau Desmond, ori să-i facem avansuri lui Bick Gallagher. După ce spuse asta, se uită în autocar, unde stătea Bick și se cutremură scîrbită, iar Val rîse și ea. Așadar...ai de gînd să o faci? întrebă Meg.

- Ce să fac?

- Să te culci cu Ethan.

Val simți un fior fierbinte doar gîndindu-se la idee.

- Azi dimineată l-am sărutat. A fost un accident, absolut din vina mea. Chiar după ce mi-a spus despre crimă. Eram tulburată și pur și simplu s-a întîmplat.

- Bine, acum zi cum a fost? întrebă în șoaptă Meg.

- Incredibil, zise Val. Pe o scală de la unu la zece – a fost cincizeci.

Meg începu să-și facă vînt.

- Dacă-l sărut pe Dirk, voi face implozie. Știu asta sigur. Poate că, după ce se va termina povestea asta urîță, vom face și sex cu ei.

- Da, poate.

Sună mobilul lui Meg, iar ea răspunse și zîmbi.

- Este mama.

Au discutat cîteva minute, iar Meg i-a menționat în treacăt despre cea de-a doua crimă, liniștind-o că nu are nici o legătură cu modelele. Nu voia să-și îngrijoreze mama.

- Mi-l dă pe Charlie la telefon, spuse ea, cu un zîmbet larg. Vorbi cu micuțul puțin, îi spuse că-l iubește și încheie convorbirea. Meg avea ochii triști. Nu pot să mă implic cu Dirk. Trebuie să mă gîndesc la băiatul meu. Dacă Dirk ar veni pe la noi, Charlie s-ar atașa de el. Dirk nu e genul de bărbat legat de copii. Merge pe un Harley, ce să mai vorbim. Cînd se va termina totul între noi – fiindcă se va termina – Charlie ar fi distrus. La fel cum a fost cînd a plecat tatăl lui. Nu vreau să-l mai expun la asta din nou.

Val nu comentă nimic. Ea nu avea copil, dar, dacă se va atașa de Ethan, știa că inima i-ar putea fi ușor distrusă.

Pentru Ethan nu sîntem decît niște trofee.

După o adolescență petrecută printre băieții duri, cu care a crescut, cînd a ajuns să prezinte lenjerie în fața bărbaților flămînzi, a știut că majoritatea lor sînt exact așa. Femeia era pentru ei doar un obiect care trebuia cucerit, nimic mai mult.

Oricum, Ethan nu trebuia distras de la treburile lui, adică trebuia să-l găsească pe criminal. Nu voia să mai existe încă o crimă. Victima putea fi ea sau Meg.

Trebuia să-l lase în pace pe Ethan.

Capitolul 18

În dimineața următoare Ethan s-a întâlnit cu Heath Ford în centru, la cafeneaua *Ceainicul de Alamă*, aproape de secția de poliție.

- Ai avut dreptate, zise Heath, care stătea în fața lui într-un separeu, așteptînd să le fie adusă comanda. Tipul nu este în sistem. Nu există probe ADN, amprente digitale, nimic, absolut nimic.

- Am avut eu o bănuială, spuse Ethan. Haosul de la locul crimei. Era de parcă ar fi lăsat intenționat indicii și ne provoca să-l găsim.

- Căutăm cazuri similare – omucideri sau violuri neelucidate – oriunde în apropiere de Dallas.

- Se crede prea inteligent ca să fie prins.

- Atunci îl așteaptă o mare surpriză.

Ethan sorbi puțin din cafea, apoi puse cana pe farfurioară. Conversația se derula pe fundalul clinchetului cănilor și al veselei din local.

- Ai discutat cu alte fete din club?

- Am vorbit cu toate, zise Heath, după care bău și el din cafea. Nu am obținut nimic folositor.

- Nu a umblat pe acolo nici un tip care a sîcîit fetele, sau pe Mandy?

- Am aflat câteva nume. Indivizi care au fost prea insistenți. Pe ei îi avem în sistem, ori au alibiuri solide. În rest, nimic care s-ar potrivi cu probele găsite la locul faptei.

- Dar înregistrările de pe camerele de supraveghere? Vreun individ care a dat tîrcoale prin parcare, ori s-a apropiat de mașina lui Mandy?

Heath dădu din cap negativ.

Sosi chelnerița, o blondină cochetă.

- Bacon și ouă pentru tine, cowboy, i se adresă lui Ethan și puse farfuria aburindă în fața lui. Aroma delicioasă îl făcu să saliveze.

- Domnule detectiv, pentru dumneata, ca de obicei. După privirea aruncată spre Heath, era evident îndrăgostită de el. Chifteluțe de vită cu porumb și ouă moi, așa cum îți plac, zise ea.

Heath îi făcu cu ochiul, după ce își primi micul dejun.

- Mersi, Sissy.

- Plăcerea mea, spuse ea pe un ton lasciv, care sugera modul personal în care chiar savurase plăcerea.

După ce Sissy plecă spre altă masă, Ethan și Heath au început să mănînce.

- Știi, zise Ethan, după ce m-am uitat la locul crimei, m-am tot gîndit. Oare cine nu ar fi în sistem în ziua de azi? Despre compatibilitatea ADN, mai înțeleg; este ceva relativ nou. Dar nu tu amprente digitale, nu tu fișe de spital, nu tu informații din sistemul de învățămînt? Pînă și agenții imobiliari au preluat amprente.

- Probabil că o fi cineva din afara rețelei.

- Pur și simplu cineva care trăiește în provincie, zise

Ethan.

- Sau a trăit acolo.
- Ne trebuie ceva, orice ne poate duce în direcția bună.
- Poate va apărea ceva.
- Turneul părăsește Dallas-ul duminică. Miercuri seara

avem o prezentare în Atlanta.

- Crezi că tipul acesta nou va veni în urma echipei?
- S-ar putea, zise Ethan tensionat. Dacă vine după una

dintre femei, o să fim pregătiți.

- Cum spuneam, poate va apărea ceva pînă atunci și-l vom prinde.

- Măcar am scăpa străzile de unul dintre tembelii obsedați, confirmă Ethan.

- Mai am puțin și îneebunesc, spuse Meg. Nu mai suport să stau închisă în hotelul ăsta.

- Diseară va fi spectacolul, îi aminti Val. Trebuie să ne relaxăm. Poate ai uitat, dar un criminal este pe urmele noastre.

Meg, Val, Isabel și Carmen Marquez erau toate în apartamentul lui Meg. S-au împrietenit, fiind toate modele de top și lucrînd împreună de mult timp.

- Nu știi voi ce faceți, dar eu ies, spuse Carmen, cu accentul ei spaniol. Nu-mi pasă dacă trebuie să-l ademenesc pe Bick Gallagher. Merită să mă culc și cu diavolul, pentru puțin aer curat.

Toate au început să rîdă. Bărbatul era înalt, bine-făcut și cu sex-appeal, așa încît avea succes la femei, însă era un ticălos prefăcut. Meg aruncă o privire spre Dirk, care se

afla la fereastră, sprijinit de perete.

- Poate îl convingem pe Dirk să ne scoată, sugeră Meg, ca și când Dirk nu ar fi auzit-o..

Izzy și Carmen au sărit de pe canapea, ca două leoaice la vînătoare.

- Nu-i așa că ai face asta pentru noi, Dirk? îl imploră Carmen. Te rog, spune da.

- Nu, zise el. Nici pentru tot aurul din lume nu ies din hotel cu patru femei. Cine știe în ce bucluc puteți să intrați.

- Vrem doar să luăm masa de prînz, se smiorcăi Meg.

- Într-un loc frumos, adăugă Isabel.

- Oriunde, numai nu aici, încheie Carmen.

Dirk o privi pe Val, care tăcea.

- Dar tu? Nu te-am auzit deloc.

Meg încercă să nu rîdă, fiindcă știa prea bine ce semnifica acea expresie inocentă de pe chipul lui Val.

- Nu-ți vom crea nici un fel de probleme, Dirk. Promitem. Facem tot ce ne spui.

El dădu ochii peste cap.

- Pot să fiu sigur de asta. Se uită spre Meg, care clipea des, parcă spre a-l seduce și mai mult. Dirk nu putea nega un lucru: o dorea. Din păcate, și Meg îl dorea. Doar prînzul, ne-am înțeles? zise el sever.

Meg simți victoria și zîmbi.

- Nu avem timp decît pentru asta. Nici măcar nu putem merge la cumpărături.

Dirk păru foarte relaxat cînd auzi vestea.

- Unde vreți să mergeți?

- La *Rosewood Mansion*, pe Turtle Creek? sugeră Izzy.

Am fost acolo cu sora mea, acum câțiva ani.

- Da, pare un loc perfect pentru prînz.

- Bine, zise Dirk, văzînd că Meg și Val au fost de acord.

Sun la portar și chem limuzina, care să ne ducă acolo. Haideți.

- Dar nu putem să mergem așa, zise Isabel.

- Da, avem nevoie de cîteva minute să ne schimbăm, îl imploră Meg.

- Știam că nu e o idee bună, protestă Dirk. Văzîndu-le pe toate că încep să se roage de el, pentru a primi puțin timp, acceptă. Bine. Ne vedem jos, într-o jumătate de oră. Vă ajunge?

- Eu sun să fac rezervările pentru douăsprezece treizeci, zise Val, la fel de entuziasmată de planul fetelor.

- În regulă, spuse Dirk, apoi ieși, ca să le conducă spre camerele lor pe Val, pe Carmen și pe Izzy.

Meg rămase în apartamentul ei, sub protecția vigilentului bodyguard de pe etaj.

Treizeci de minute mai târziu se aflau toți în holul de la parter, gata să plece la masă. Meg se așeză lîngă Dirk în limuzină. Se strădui să ignore coapsa lui vînjoasă și umărul solid pe care-l simțea alături. Fetele rîdeau zgomotos și glumeau, de parcă ar fi ieșit dintr-o închisoare, nu dintr-un hotel de lux.

Meg nu se gîndea decît la cel de lîngă ea.

- Păcat că nu sîntem doar noi amîndoi în limuzina aceasta, îi șopti el la ureche, foarte discret. Aș ridica geamul care ne separă de șofer, te-aș dezbrăca și i-aș spune șoferului să nu oprească toată noaptea. Te-aș avea în toate felurile la

care mă gîndesc, apoi aş lua-o de la capăt.

Oh, Doamne, se gîndi Meg offînd. Pur şi simplu se topise la cuvintele lui.

- Dirk Reynolds, nu trebuie să vorbeşti așa. Gîndul tău trebuie să fie la siguranța noastră.

- Chiar la asta mă gîndesc, Meg. Nu aş lăsa pe nimeni să se atingă de tine.

- Cu excepția ta.

- Eu nu m-aş atinge de tine, iubito. Eu te-aş venera.

Meg păru înduioșată, fiindcă nici un bărbat pînă la el nu i-a lăsat o impresie atît de profundă.

Fetele rîdeau şi făceau glume pe seama lor, însă Dirk se aplecă spre ea şi-i şopti.

- Nu mai dorm pe canapea. Diseară vreau să dorm în patul tău.

Din nenumărate motive, Meg îşi zise că așa ceva nu se va întîmpla.

- Macho, o să dăm cu banul, zise ea. Cine cîştigă, doarme în pat. Cine pierde, pe canapea.

- Am ajuns! exclamă Izzy, aplaudînd ca un copil la locul de joacă.

Restaurantul era unul dintre cele mai elegante localuri din Dallas. Un portar a venit să deschidă portiera. Dirk a coborît primul, s-a uitat de jur împrejur, apoi a ieșit Izzy, după ea Carmen și imediat apăru lîngă ea un bărbat care se postă în fața portierei.

- Ce naiba se petrece aici? se auzi vocea clară a lui Ethan. Carmen îi zîmbi.

- Dirk ne-a scos la masă, spuse ea. Ethan se întunecă la

față. Ce bine că ai venit, ca să mănânci cu noi.

Meg coborî și remarcă supărarea lui Ethan, provocată de cea care tocmai cobora: Val.

Meg și Dirk și-au zîmbit conspirativ.

- Ar fi trebuit să mă suni, îi spuse el sec. Avea pistolul la centură acum, sub tricou. Val remarcă detaliul și se liniști complet.

- Cînd am ajuns la hotel și am văzut că nu ești acolo, m-am temut că s-a întîmplat ceva, zise el. Te-am sunat și nu mi-ai răspuns.

Val îi arată poșeta din piele albă, foarte mică.

- Nu-mi intra mobilul în poșetă. Nu m-am gîndit că voi avea nevoie de el pînă ne întoarcem.

- De acum încolo, să-l iei cu tine. Înțelegi?

- Puteai să-l suni pe Dirk, protestă ea. Eram cu el și cu Meg cînd ai plecat.

Dirk recunoscuse în sfîrșit că i-a murit bateria.

- Scuze, am rămas fără baterie. Nu se va mai întîmpla, scuze, zise Dirk.

- Dacă eram eu acolo, nu aș fi acceptat, îl admonestă Ethan.

Val zîmbi și intră în restaurant. Îl auzi bombănind pe Ethan și se gîndi că, în afară de mama și tatăl ei, nimeni nu s-a îngrijit de ea de cînd avea zece ani.

Seara trecută, după spectacol și după cina festivă oferită de *La Belle*, Val devenise neliniștită, pentru că Ethan urma să rămînă cu ea în apartamentul de hotel. Totuși, el urcă, intră, verifică peste tot, o invită înăuntru, apoi plecă.

Zece minute mai târziu s-a întors. A fost foarte discret, fiindcă nu voia nici un conflict cu Beau, cum nu dorea nici ea.

Avea laptop-ul în mână. Se așeză la masa din sufragerie și-și citi corespondența pe e-mail, în timp ce Val stătea pe canapea și studia cursurile de pe Internet, pe laptop-ul ei.

Cînd Ethan termină, îl sună pe detectivul Hoover, cel care se ocupa de ancheta din Seattle. Nu avea nici o noutate în legătură cu cazul.

Toată seara Val și-a făcut probleme. Ethan va încălca regulamentul și o va săruta iar? Sau ea va încălca regulile? În cele din urmă o îndemnă să se culce, fiindcă mîine avea o zi grea.

De parcă ea putea să doarmă, cu el în camera de alături.

Dimineața el a ieșit din cameră foarte devreme, merse să se bărbierească, să-și facă duș și să se schimbe, apoi reveni. Avea o atitudine business, ca de obicei, de la sărutul acela întrerupt. O conduse la teatru, unde era Dirk și toți cei din echipa de securitate, iar el plecă la secția de poliție, ca să discute cu detectivul.

Acum era cu fetele la *Mansion*, la o masă de lîngă fereastră și le studia cu ochii aceia pătrunzători, cărora nu le scăpa nimic. Val se uita la el și se întreba dacă și în seara aceasta Ethan va fi la fel de distant ca seara trecută.

Oare o va ignora în continuare?

Val se mai uită spre el. Paradoxal, ea nu era genul de femeie care putea fi ignorată.

Capitolul 19

La *Music Hall* era plin-ochi de spectatori și presă, care intrase într-o frenezie, de când s-a făcut publică știrea că a avut loc o a doua crimă. Matt Carlyle i-a spus lui Val că poliția a decis să informeze oamenii despre conținutul biletului de amenințare, fiindcă astfel cineva ar putea oferi câteva informații.

Ethan era negru de supărare, fiindcă nu agreea ideea.

Val a fost întrebată de reporteri despre diverse lucruri, iar ea a răspuns conform indicațiilor lui Matt Carlyle.

Da, era foarte supărată că a fost ucisă acea femeie, dar cei de la poliție nu erau siguri că ucigașul lui Mandy Gee era unul și același cu cel care a omorât-o pe Delilah Larsen. Val avea încredere în departamentul de poliție din Dallas că va trata situația cu seriozitate și făptașul va fi arestat în curînd. Acum spunea că se simte în siguranță, fiindcă au asigurată pază dublă, atît ea, cît și restul fetelor.

Speranța producătorilor era că existența celui de-al treilea bilet de amenințare va vinde toate locurile la spectacol, făcîndu-i publicitate maximă.

Spectacolul chiar era în derulare, iar Val îi luase locul lui Delilah în segmentul cu Jubileul de Diamant, precum și în scena Diavol-Înger. Încerca să nu se gîndească prea mult

că îi ținea locul bieteii decedate, așa că defilă într-un costum albastru, superb, avînd la gît un colier cu diamante, furnizat în acea seară de *David Klein Jewelers*, prin intermediul președintelui său, Jason Stern.

- Arăți superb, Valentine, i-a spus Jason Stern după ce i-a prins la gît colierul în valoare de un milion de dolari. Bărbatul era înalt, suplu, îmbrăcat într-un costum impecabil, bleumarin, întruchipînd imaginea clasică a directorului executiv al unei mari companii de bijuterii. Ușor grizonat la tîmple, cu ochii aceia albaștri, magnetici, el era fermecător, la fel ca purtătoarea colierului prețios. *David Klein Jewelers* nu ar fi putut să aleagă o mai bună mesageră decît tine.

- Mesageră? repetă ea mirată.

- Desigur. Măcar pentru echilibrul contractului tău. Deși circumstanțele sînt dureroase, cineva trebuia să-i țină locul lui Delilah. Ne-am gîndit că tu ai fost alegerea perfectă.

- Înțeleg. De fapt, Val uitase că mesagera firmei *David Klein* era, într-adevăr Delilah Larsen, care a dat interviuri și a apărut de nenumărate ori pe ecrane. Spre surprinderea ei, Matt Carlyle nu i-a menționat această decizie a lui Klein.

- Vei primi și un bonus, desigur, spuse Stern. Sincer, această reprezentare va presupune și cîteva îndatoriri suplimentare. În Atlanta vei da un interviu, purtînd bijuteriile, iar în cîteva zile vei apărea la show-uri televizate, dar și la cîteva evenimente de presă online. Te invit la o cină diseară, ca să discutăm detaliile.

Cu coada ochiului îl zări pe Ethan, care se afla

aproape, ca să o poată supraveghea, mai ales fiindcă purta la gât acel colier foarte scump. Citind după limbajul trupului, Val înțelese că Ethan nu era deloc încântat de proximitatea lui Jason Stern. La fel de clar îi era că nu-i plăceau nici ochii insinuanți ai acestuia, care o sorbeau atît de direct. Va sta lipit de Val, deși Stern își imagina că ea va părăsi teatrul alături de el, după terminarea spectacolului.

- O limuzină te va aștepta la intrarea din spate, o informă el, ca și cînd ar fi fost deja stabilit. Beau Desmond te va escorta spre vehicul.

Acum Val își spunea că și asta face parte din slujba actuală, dar că toate vor lua sfîrșit în septembrie, odată cu terminarea contractului ei, după care își va putea termina studiile universitare.

Se uită la Ethan, care se apropiase și mai mult, iar acum urmărea totul cu brațele încrucișate la piept, luîndu-și o poziție pe care deja ea începuse să o recunoască. Imixtiunea lui ar fi putut să i se pară ei enervantă, însă exact asta o făcea să se simtă în siguranță.

- Domnule Stern, îi spuse ea, cu un zîmbet larg, mă tem că în seara aceasta nu voi putea.

- Spune-mi Jason, te rog. De acum încolo noi doi vom lucra împreună.

- Jason...îmi pare rău, dar unele dintre noi și-au făcut deja planuri, iar Matthew ne-a recomandat ca mîine să ne odihnim suficient. Poate e mai bine să discutăm problema cîndva, la prînz, cînd turneul va ajunge în Atlanta.

El zîmbi. Jumătate dintre femeile din echipă erau îndrăgosite de Jason, iar faptul că era căsătorit părea că nu

contează. Din câte auzise ea, nici pentru el nu conta deloc. Acum dădu din cap dezamăgit.

- Te voi căuta la telefon, de îndată ce veți ajunge, ca să stabilim o oră convenabilă.

- Trei minute, miss Hart! strigă un tehnician de scenă.

- Atunci ne vedem în Atlanta, zise Stern și se înclină cu eleganță, apoi plecă.

Val nu știa bine de ce, dar plecarea lui o relaxă. Ethan veni spre ea. Îl urmărea cu privirea pe Stern, iar când acesta dispăru se uită fix la ea, din cap pînă-n picioare, de parcă o ardea cu privirea. Ea simți o tensiune stranie, diferită acum. Nu erau nervi, ci încordare sexuală.

- Îți stă bine cu diamantele, o complimentă Ethan, iar cuvintele lui parcă ascundeau ceva. Parcă te-ai născut să le porți.

Ea îl studie îndeaproape.

- Am trăit pe stradă, ai uitat? Am învățat o lecție – multe lucruri sînt mai importante în viață decît diamantele.

Ethan privi spre locul în care plecase Stern.

- Ești sigură?

Oare credea că pe ea o interesează Jason Stern? Greu de crezut. Val zîmbi.

- Absolut.

- E bine să știi asta, spuse el cu totul relaxat.

- Tu urmezi, Valentine! se auzi Daniel, care o luă cu el, spre scenă. Trase adînc aer în piept și își luă postura de model, zîmbitoare și strălucitoare. Își aminti că acum este Valentine Hart și păși hotărîtă spre podium.

Ethan auzi debutul încăierării, apoi cîteva lovituri cu

pumnul și o înjurătură urâtă. Se uită spre culise și o văzu pe Val, care terminase defilarea. Colierul fusese returnat cu bine, iar ea se întorcea spre cabina de probă. Beau era aproape de ea, cu încă vreo șase bodyguarzi.

Se îndreptă în direcția de unde se auzea cearta și-l văzu pe Pete Hernandez stînd în fața celor doi indivizi cu înfățișare de motociclist, în fața unui hol slab luminat. Holul dădea într-o încăpere cu diferite decoruri de scenă. Unul dintre ei avea părul strîns la spate într-o coadă de cal, purta blugi și o cămașă descheiată, astfel încît să i se vadă mușchii abdominali. Celălalt, era mai înalt, parcă mai dur și plin de tatuaje pe ambele brațe.

Ethan se întreba cum naiba au intrat.

Pete se lupta cu amîndoi: unuia i-a umplut gura de sînge, iar celuilalt i-a aplicat un croșeu care l-a pus la pămînt instantaneu. Acum tipul se ridicase cu greu și stătea cocoșat, chinuindu-se să-și revină. Hernandez îl împingea spre atelierul unde se construiau decorurile.

Erau multe echipamente în încăpere: scule de tot felul, mese pliabile, fierăstraie. Acolo se pregăteau diferite piese de decor, iar peste tot pe jos era plin de rumeguș. Pete primi și el pun pumn din partea celui cu coadă de cal, se clătină puțin, apoi căzu secerat.

Atunci interveni Ethan, care se pregăti să-l lovească pe cel care se odihniise pînă atunci. Reuși să-l trimită cu capul într-o vitrină. Bărbatul nu se mai ridică de acolo.

- Ar fi timpul să terminăm, amice, îl avertiză Ethan.

- Du-te-n mă-ta, cretinule, zise cel tatuat. Se lansă într-o lovitură, dar Ethan reuși să se ferească, altminteri nu i-ar

fi căzut tocmai bine. Făcu o fentă și se aruncă asupra bărbatului, reușind să-i răsucească o mîină la spate, după care îl legă cu o sfoară de plastic pe care o găsisese pe jos.

S-a terminat. În cîteva secunde cei doi intruși erau deja cu mîinile legate, așezați pe podea, cu spatele la perete.

Cînd Ethan ridică privirea, o văzu pe Val, mirată, înfășurată într-un halat de scenă lung, care o acoperea în întregime.

- Totul este în regulă, Val, îi spuse el. Poți să mergi în cabina ta.

Hernandez era încă la podea, gemînd de durere.

- Dar...dar ce-i cu Pete?

Surprinzător, Val știa cum se numește bodyguardul. Avea un fel special de a relaționa cu toată lumea, indiferent de poziția lor în societate. În cele din urmă se ridică și Pete, se șterse la gură și deja avea buza umflată.

- Nu vă faceți griji, miss Hart. Sînt bine acum.

- Stai să mă uit. Ai o rană urîță, spuse ea și se lăsă pe vine ca să-l examineze îndeaproape. Ethan chemă ajutoare prin radio și îl rugă pe Dirk să anunțe poliția că au fost doi intruși în aripa vestică a clădirii.

- Îmi pare rău, Ethan, zise Pete. Tipii au sărit pe mine. Nici nu am apucat să folosesc radio-emițătorul. Tocmai ce verificasem încăperea cu cîteva minute înainte.

- Te doare capul? Cum vezi? îl întrebă Val preocupată.

- Da, puțin. Văd ușor încețoșat.

Veni Dirk, urmat de medicul echipei.

- Mă ocup eu de el, îi zise doctorul lui Val, făcîndu-i semn să se retragă.

- Ce-i cu indivizii aceia? îl întrebă ea pe Ethan.

- Deocamdată îi lăsăm acolo. Nu te panica, Val. Ne ocupăm noi de toate.

Val se retrase spre cabina ei.

- Cum naiba au intrat cretinii ăia? întrebă iritat Dirk, imediat ce Val s-a îndepărtat.

- Pe fereastra aceea, spuse Pete și arată spre o fereastră deschisă. Nu cred că a funcționat alarma la ferestre.

- Bună treabă, îi zise Dirk lui Ethan, privind-i pe cei doi de pe jos.

- Aveam nevoie să exersez puțin, spuse el amuzat.

- Iar indivizii de acolo s-au oferit să fie sacii tăi de box, continuă Dirk în același sprit. Ethan zîmbi și el. Cred că sînt din zonă, spuse el, privind afară pe fereastră. Dacă au mai intrat și altădată, acum cunosc drumul. Oricum, vine poliția imediat și le vor lua declarații. Mai bine mergi acum la Val, bine? Vezi dacă este în regulă.

Dirk merse la cei doi și îl întrebă pe cel cu părul strîns la spate:

- Mai aveți și alți amici înăuntru?

- Du-te dracului.

- Am plecat, zise Dirk și dădu să plece. În mod clar, nu avea de gînd să-i spună medicului lor să le dea primul ajutor intrușilor.

Val era tulburată de ușurința cu care Ethan se ocupase și-i pusese la pămînt pe cei doi. După ieșirea ei de pe podium, un reprezentant al firmei *David Klein* venise să preia colierul, apoi cînd ea s-a întors, l-a văzut pe Ethan mergînd grăbit spre atelierul cu decoruri, unde i-a întîlnit pe

cei doi și i-a doborât.

Era mîndră de el. Fusese eficient, cu violență și pagube minime. Se liniștise, acum că știa pe ce mîini capabile este.

Pe de altă parte, incidentul a tulburat-o. Pe vremea cînd era prietenă cu Bobby Rodriguez, a avut parte de violență cît pentru o viață. Fiindcă avea o companie nepotrivită și ieșea cu adolescenți nepotriviți, intra mereu în încurcătură. Bobby purta armă și o folosea chiar. Dacă nu ar fi fost ucis, ghinionul ei ar fi fost că ar fi apucat-o pe aceeași cale.

Moartea lui Bobby a schimbat-o. Din seara cînd el i-a murit în brațe, Val a făcut orice, doar să nu mai dea de bucluc și își jurase că nu va mai exista violență în viața ei. Acesta era și unul dintre motivele pentru care a ales cariera de medic veterinar. A început să iubească animalele de cînd au luat-o la fermă părinții ei adoptivi.

Era mult mai ușor să te ocupi de animale, decît de răufăcători, drogați și oameni ai străzii. Se gîndi la Ethan și la cît de ușor i-a doborât, apoi i-a încătușat pe cei doi intruși. Nu era chiar ușor să asiguri securitatea unei persoane, în ideea că incidentul s-ar fi putut solda cu urmări mai urîte.

Acum se pregăti pentru mica petrecere de mai tîrziu. Și-ar fi dorit să urce în camera ei și să se culce, pur și simplu, după o zi plină, cu interviuri, după spectacol și cu scena de mai devreme.

Gîndul că Ethan va dormi foarte aproape de ea, pe canapea, o făcea să se îndoiască de faptul că va putea așipi măcar.

Oftă. Prevedea că va urma încă o noapte de nesomn. Măcar nu se va mai frămînta cu gîndul că ar putea fi ucisă.

Capitolul 20

Ethan avea din nou moralul scăzut vineri seară, după ultimul spectacol și după ce toată trupa se îmbarcase în autocare. Stătea pe bancheta din spate și rememora imaginea cu Val purtând diamante, dar și cu privirea lacomă a lui Jason Stern în momentul când îi încheia la spate bijuteria scumpă.

Stern o pîndea, dar Val nu realiza asta. Doar Ethan era sigur că planurile lui Stern vizau aducerea lui Val în așternutul lui. Ea i-a spus că nu este interesată, iar Ethan o credea. Val nu era genul de femeie care să se culce cu bărbați însurați.

Stern însă, stătea la pîndă, iar pe Ethan îl frămînta un lucru: nu cumva Stern căuta o înlocuitoare pentru ultima lui amantă – posibil femeia care a fost ucisă în Seattle?

Delilah Larsen era în același timp model al firmei *La Belle*, dar și reprezentantă a firmei de bijuterii a lui David Klein. Oare Stern îi dăduse diamantele care lipseau din seiful ei?

Bruce Hoover era convins că iubitul lui Delilah nu era implicat în moartea ei. Dacă Stern era acela, era evident că nu părea deloc îndoliat, de vreme ce-i făcea avansuri lui Val. Dacă el a ucis-o pe Delilah, motivul nu ar fi fost gelozia.

Dar diamantele?

Ethan verificase situația financiară a lui Paul Boudreau, dar și pe cele ale directorilor executivi de la *La Belle* și de la *David Klein*. O jumătate de milion în diamante nu reprezenta prea mult pentru Stern.

Totuși, Ethan voia să afle dacă Delilah a fost sau nu amanta lui Jason Stern.

Acum o privea pe Val, care stătea lângă Megan O'Brien și se gîndea că va mai petrece o noapte pe canapeaua din apartamentul lui Val.

Oftă îndelung. Din ziua cînd a văzut-o că spală un cîine ud la *Perfect Pup* a dorit-o. În afară de frumusețea ei fizică, acum o și respecta, admirînd modul în care a avut tăria să-și lase în urmă adolescența tulbure, ca să devină cineva.

După ce a văzut-o cum i-a ajutat pe Heather și pe Pete, a conchis că era o persoană empatică. Încet, încet devenise obsedat de ea.

Nu i s-a mai întîmplat niciodată așa ceva; să simtă că ea îi aparține. Nu mai simțise niciodată acel imbold să o tragă undeva, într-un cotlon, unde să se delecteze cu trupul ei minunat, pînă ce amîndoi ar rămîne inerti.

Sfinte Sisoe, avea un mare necaz.

Noaptea trecută fusese un infern; Jumătate de noapte stătuse cu erecția chinuitoare, fiind pe punctul de a da buzna în dormitorul ei, ca să o posede. Ce a mai rămas din noapte s-a tot gîndit la crime, întrebîndu-se dacă nenorocirea se va mai repeta, victimă fiind acum una dintre modele, sau altă pradă mai facilă și accesibilă.

Autocarul parca acum în fața hotelului *Ritz*, iar el o privi pe Val. O va proteja din nou diseară, chinuindu-se iar

cîteva ore pe canapea. Nici gînd să se atingă de ea. Regulile sînt reguli și treaba lui era alta. Ultima dată își pierduse controlul și era să profite de ea, dar asta nu se va mai întîmpla.

Doar dacă ar veni Val la el...

Dacă o va face și dacă îl dorea și ea la fel de mult cum o dorea el, nici nu-i mai păsa de reguli.

Petrecerea dată de compania *La Belle* pentru succesul din Dallas era în desfășurare; orchestra live umplea atmosfera cu muzică de dans, personalități din televiziuni, modele de top și oaspeți de vază se adunaseră în holul elegantului hotel *Ritz-Carlton*. Mesele rotunde, înalte, acoperite cu mătase aurie, se potriveau perfect în decorul somptuos.

Val purta o pereche de blugi strîmți și sorbea șampanie la una dintre mese. Încercase să se convingă că nu este epuizată, dar avea nervii întinși la maxim.

Îl căută din priviri pe Ethan și-l văzu sprijinit cu spatele de un perete, cu brațele încrucișate la piept, urmărind ca un șoim tot ce mișca în jurul lui. Cînd li s-au întîlnit privirile, ea încremeni și se topi la interior. Știa că este înarmat și în ochii ei era cel mai sexi bărbat din sală, care mai și atrăgea priviri ademenitoare de la multe frumuseți care defilaseră pe podium.

Trebuia să iasă puțin, ca să se mai răcorească, mai ales că simțea că îi ard obrazii. Puse paharul pe masă și se îndreptă spre ușă. Nu se sinchisi să-i spună lui Ethan că pleacă. După cum o privea, știa sigur că el știe.

Îl simți mergînd în urma ei, după ce ieși din sala de bal. Grăbise pasul, ca să o ajungă din urmă. Ea se îndreptă spre lifturi, ca să urce la apartamentul ei. Nici aici nu era în siguranță, fiindcă Ethan va dormi tot acolo.

- Ce faci, fugi? o întrebă el.

- Într-un fel, cred că da, zise ea oftînd.

- De mine sau doar de muncă?

Ea se opri și se întoarse.

- Nu cred că aș putea să fug de tine, nici dacă aș încerca. Nu-i așa?

- Ba da.

Ethan nu mai spuse nimic, ci intră în lift, cu ea. Ajunși la ușă, el strecură cardul de acces, intră, verifică toate încăperile, o pofti să intre, apoi ea merse direct la baie.

Potrivise termostatul pe o temperatură scăzută, sperînd să-și răcorească dogoarea trupului, apoi intră la duș. Căuta să alunge imaginile cu el mișcîndu-se prin sufragerie. Ploaia măruntă și răcoroasă care i se scurgea pe piele o învioră, îi întări sfîrcurile și îi accelera bătăile inimii. Deja se simțea mult mai excitată decît a fost cînd au intrat amîndoi în apartament. Se șterse și văzu agățat pe cuier halatul alb, de baie, iar alături de el îl văzu pe cel din satin, de culoarea piersicii; era halatul cu care își amintea că a fost îmbrăcată atunci cînd s-au sărutat, iar ea și-ar fi dorit ca sărutul să se materializeze în ceva superb.

Acum își dorea același lucru, din nou, dar cu multă ardoare. Îl auzea cum se mișcă și mută canapeaua, ca să-și găsească un loc confortabil.

Trase aer în piept și ieși din baie. Curajul o îndemna să

meargă, fiindcă dacă s-ar fi oprit în hol, nu ar mai fi continuat drumul pînă la el. Deschise ușa sufrageriei și-l văzu acolo, cu spatele la ea, pregătindu-se de culcare. Era la bustul gol, doar în blugi, desculț.

De mai multe ori remarcase modul cum i se mula șlițul pe membrul generos, iar acum din nou era atentă la zona de sub linia taliei, numai că avea tabloul posteriorului perfect. Cînd se întoarse cu fața spre ea, nici nu mai putea respira.

- Ethan, șopti ea timid. El nu s-a mișcat, doar că a absorbit imaginea ei în halatul acela ademenitor și ochii i s-au lipit de trupul ei.

Ea și-l închipuia că o va refuza vehement, din cauza regulilor. Doar că acum nu mai putea să dea înapoi. Se apropie de el încet, apoi se opri la doar cîțiva pași. Îl fixa cu privirea.

- Eu...trebuie să știi că te doresc și eu.

Ethan rămase neclintit.

- Mă gîndeam că dacă...dacă...

De data aceasta geamătul lui animalic o opri din vorbă. Trei pași și o cuprinse în brațe, apoi o sărută ca atunci, înfocat, apăsător și insistent, iar ea i-a răspuns, cu buze moi, primitoare, fermecată de mișcările limbii lui.

Scoase un scîncet și îl sărută cum a dorit să o facă zile la rînd, cum nu mai sărutase nici un bărbat pînă la el, cu toate emoțiile răvășitoare. Sărutarea lor era sălbatică, poruncitoare și nerăbdătoare.

După ce îi devastă buzele, Ethan coborî la sîni, pe care-i devoră, alintîndu-i cu limba, apoi sorbi nectarul din sfîrcuri, pînă ce îi simți tari ca diamantele.

- Ethan, șopti ea disperată și închise ochii. El o luă pe sus și se îndreptă spre dormitor. O așeză pe spate, apoi își reluă sărutările. Focul dorinței îi trimise lui Val fiori prin corp, într-un abandon total.

- Doamne, cât te doresc. Nu am dorit pe nimeni astfel.

Vorbise Ethan acum, pe un ton gutural, senzual și greu de refuzat. Chiar când se chinuia să-i desfacă nodul de la halat, ea se retrase și păru chinuită de un gând ascuns, ori de teama de a se expune complet.

- Ce este? întrebă el. Vibra tot de tensiunea așteptării.

- Este ceva care...nu e mare lucru, dar...

- Spune-mi.

- Știu că ești de modă veche. Își umezi buzele, dar deveni mai neliniștită. Voia să iasă totul perfect. Voia să fie perfectă pentru Ethan. *La Belle* are o regulă...adică, noi, modelele purtăm lenjerie minusculă.

- Continuă, spuse el nerăbdător.

- Știi că...mă rog, politica firmei cere tuturor fetelor să...ne obligă să... ne epilăm total.

Implicațiile rămaseră nerostite. Când îi alunecă halatul de pe trup, ea rămase despuiată. Nu avea fir de păr pe corp.

Ethan închise ochii, ca într-o transă.

- Isuse, mă omori .

- Eu doar...nu știam cum vei reacționa...

Atunci el o acoperi cu sărutări pătimașe peste tot, din cap pînă-n picioare, insistînd în locurile menționate mai mult decît era nevoie. O mai privi ca un prădător satisfăcut cu prada lui. Își trase blugii cu greu, din cauza erecției, apoi o pîrjoli cu ochii aceia pătrunzători, fierbinți.

- Te voi săruta pe fiecare centimetru de piele, apoi încă o dată și încă o dată. Apoi te voi mânca de vie.

Scoase din buzunarul pantalonului un prezervativ, pe care-l puse pe noptieră. Se instală între coapsele ei depărtate și se concentrează asupra sînilor expuși atît de aproape de gura fierbinte. O văzu cum se zbate de dorință, zvîrcolindu-se să-l primească mai repede în căldura trupului ei. Acum lînea pielea fină dimprejurul buricului, iar ea simțea niște senzații pe care nici nu le putea stăpîni, nici nu le putea cataloga.

După cum a spus, s-a ținut de cuvînt și a sărutat-o invaziv peste tot, pe coapse, la interior, apoi pe zona pubiană și în sfîrșit pe locul care aștepta să fie gustat, invadat și sorbit. Imediat a urmat un orgasm care i-a cutremurat făptura, făcîndu-i sîinii să vibreze senzual și părea că această călătorie a plăcerii nu se va termina prea curînd.

Acum Val doar gemea scurt, dar voia mai mult.

- Am nevoie...șopti ea, am nevoie de mai mult, Ethan. Vreau să te simt în mine, Ethan, te rog.

O copleși cu greutatea lui, dar plăcerea pe care i-o aduse compensa orice. Ereția lui dură, insistentă și nemiloasă putea acum să se adăpostească pe canalul alunecos și înfierbîntat al cuibului feminității ei. Îi simțea calibrul și dimensiunea generoasă, dar nici acum nu se sătura de ființa lui.

Voia să-l absoarbă cu totul, să se contopească absolut cu el, să-i simtă fiecare venă care vibrează în organul care o penetra cu atîta măiestrie. Se arcui și se cambră sub el, absorbîndu-i penisul în ritmul mișcărilor lui lente.

- Vreau mai mult, Ethan, șopti ea cu îndrăzneală. Te

rog.

Parcă acum penisul lui creștea în volum odată cu penetrările.

- Nu vreau să te doară.

Ea înțelese cât se reținea, căutînd să controleze ejacularea. Nu voia ca el să dețină controlul. Voia să-l vadă dezlănțuit, așa cum se dezlănțuisese și ea.

- Nu mă doare deloc. Te vreau, Ethan, te rog.

Cu un răcnet animalic, Ethan își împlîntă virilitatea de multe ori, mai rapid și mai puternic, mai adînc, mai insistent, pînă ce o simți că primește exact ce și-a dorit. Urmă al doilea orgasm pentru ea, devastator, moment în care își înfipse unghiile în umerii lui, ca să-l rețină acolo, nemișcat.

Ethan nu se oprea.

- Din nou, porunci el, cînd o vedea cum delirează de plăcere.

- Nu mai pot.

- Ba da, insista el, pătrunzînd-o cu forță și viteză, parcă pentru a fi sigur de efect.

Valurile plăcerii dezlănțuite au rupt zăgazul suportabilității și au făcut-o să țipe ascuțit, în mod repetat și precipitat. Cîteva secunde lumea parcă nu mai exista. Îl simțea și pe el încordat, ca un trup de marmură, pînă ce ejaculă și vibră în adîncurile ei, topindu-se odată cu ea.

Ethan se ridică încet, ca să arunce prezervativul, apoi îl auzi în sufragerie, unde scotocea prin geanta lui de voiaj și reveni în dormitor, gol-pușcă. Trupul lui de mascul cu trup perfect se profila pe fereastra luminată de o lună galbenă, strălucitoare.

Ea făcu ochii mari când văzu teancul de prezervative aduse pe noptieră.

- Am terminat cu canapeaua. Cu reguli, sau fără reguli, de acum încolo dorm cu tine în pat.

Ea înghiți în sec. Nu s-a gândit la ziua de mâine. Avea ziua de azi, cu o mare nevoie care trebuia satisfăcută, iar el exact asta îi oferise. O amețise ca femeie, dar o făcuse să se simtă cum niciodată nu a mai simțit.

Realiză că i-a dăruit o parte din ea, despre care nici nu știa că există. El i-a oferit plăceri nebănuite. Asta trebuia să o liniștească, să-i mai tempereze pofta. Cu toate acestea, simțea că-și dorește mai mult.

Se sperie de această senzație. În afară de atracția fizică reciprocă, ea știa că nu are loc în viața lui. Nici Ethan nu avea loc într-a ei.

Cît de devastatoare va fi durerea în clipa când totul se va termina? Din seara când a murit Bobby, Val nu s-a mai simțit niciodată atît de îngrozită.

Capitolul 21

Ethan s-a trezit în zori. Era un matinal, căruia îi plăcea să rezolve treburile în primele ore liniștite ale dimineții. Stătea întins pe un pat matrimonial, realizând că astăzi era cumva diferit. Își aduse aminte de sinuozitățile trupului femeii pe care o simțea acum lângă el. Fesele ei apăsau în intimitatea lui.

Erecția de dimineață nu-i dădea pace. Își aminti că a încălcat regulile, că petrecuse o noapte superbă cu Val. O auzi respirând constant, apoi o simți cum se foiește și deschide ușor ochii, privindu-l ademenitor pe după umărul acoperit cu plete aurii.

Își luă un prezervativ, și-l rulă, apoi o așeză pe spate și alunecă în carapacea ei dornică de contact, stîrnindu-i din nou plăceri uriașe, în ritmul mișcărilor lui, dar luînd ce-și dorea și el. Foarte curînd au ajuns amîndoi la orgasm.

El se întinse pe spate și ascultă cum gîfîie Val, apoi recunoscă respirația ei constantă, semn că a adormit din nou. Noaptea trecută Val a fost extraordinară, a oferit și a luat, a implorat și a cerut. După gratificarea sexuală pe care au împărtășit-o, el realizează că pentru ea era totul nou. Sincer, la fel de nou era și pentru el atașamentul emoțional resimțit.

Refuza să evalueze ce însemna asta. O dorea; ea îl dorea.

Știa doar un lucru: Val avea nevoi sexuale adânci, iar el era bărbatul care să i le satisfacă. Deocamdată doar asta conta. În același timp, existau și alte lucruri, mai importante decît plăcerea.

Crimele trebuiau elucidate, iar oamenii aveau nevoie de protecție. Asta era meseria lui. Și meseria lui rămînea aceeași pînă la capăt, orice ar fi spus Matthew Carlyle.

O sărută pe tîmplă pe Val și se dădu jos din pat, apoi merse să-și facă duș. Era sîmbătă, zi de odihnă binemeritată, mai ales pentru Val. Se va îmbrăca, își va verifica mailurile, curios dacă a primit vești de la Sadie. Își va face treaba, în timp ce Val dormea.

Cel puțin o vreme.

Îmbrăcat în tricou și blugi, veni în sufragerie și se așeză pe canapea, deschise laptop-ul și imediat apăru mesajul de la Sadie, însoțit de un atașament.

Joi seara, ca să-și ia mintea de la Val, scotocise după piste posibile și își aminti că pe vremea cînd a fost polițist în Dallas, a cunoscut un grup de psihologi care se adunau să discute cazuri neobișnuite, fără să specifice numele pacienților.

La vremea aceea cunoștea o doctoriță, pe nume Helen Burk, care l-a ajutat să găsească un bolnav de schizofrenie periculos, care și-a ucis părinții. La început Helen a avut rețineri și nu a dorit să încalce clauza de confidențialitate medic/pacient, însă, pe măsură ce dovezile se adunau, creștea și teama că individul ar putea să ucidă pe altcineva, astfel încît ea l-a denunțat.

De data aceasta Ethan nu avea nici un suspect. Helen

Burk nu-i putea oferi nimic. Tocmai de aceea a apelat la Sadie, al cărei mesaj îl deschise acum.

'Neața, durule. Am făcut cîteva săpături. (Găsești documentul atașat). Fiindcă m-ai păcălit – ca de obicei – mi-ai cerut să caut prin acele sesiuni de discuții de la ședințele lunare ale psihologilor din ultimi doi ani. Ți le-am comprimat, astfel încît pînă și unul care înțelege greu, așa ca tine, să le poată parcurge. Ar trebui să fii ocupat cu ele și să nu dai de bucluc măcar o vreme.

Ethan zîmbi. Se gîndi la frumusețea dezbrăcată din dormitor și imediat simți o erecție. *Prea tîrziu, Sadie. Deja am intrat în bucluc de liga întii.*

Se mai uită o dată la e-mail. Îi dăduse lui Sadie și profilul pe care ar fi trebuit să-l caute: un singuratic, care trăiește izolat, un tip care probabil a fost crescut în afara orașului. A făcut școala acasă. Nevaccinat. Posibil ca părinții să nu-l fi dus la doctor niciodată.

Citi de pe ecran:

Oh, parcă ți-am spus că aș putea să te scutesc de citit atîta material? Cred că l-am găsit pe omul tău. Sau, cel puțin de unde să începi să-l cauți. Cînd vei primi mesajul acesta, sună-mă.

Sadie era o tipă foarte isteată. De aceea o plăcea atît de mult. Scoase mobilul. Sîmbăta, bunicuța de cincizeci de ani, cel mai atipic geniu al computerelor lucra de obicei la biroul ei. Tastă numărul ei, iar ea răspunse la al doilea apel.

- Salut, durule. Credeam că mă vei suna mai devreme. Pun pariu că nu mai trebuie să te întreb dacă aseară ți-a ținut

companie vreo femeie.

- Sadie, asta nu e treaba ta, zise el zîmbind. Acum spune-mi ce-ai aflat.

O auzi cum foșnește ceva, probabil că își punea ochelarii de citit.

- Așa...acum șase luni, un doctor pe nume Carl Weatherby a menționat numele unui pacient, bărbat de douăzeci și cinci de ani, pe care-l trata de două săptămîni. Nu era schizofrenic, doar că doctorul a menționat după cîteva ședințe că individul avea tendințe de agresivitate și schimbări de dispoziție bruște, precum și fantezii cu femei ucise – femei păcătoase, depravate – după cum s-a exprimat pacientul și Weatherby a relatat.

- Te ascult.

- Omul a venit la cabinetul lui Weatherby de două ori, după care nu a mai apărut, dar uite care-i clenciul: Omul este Amish, Ethan. Sau a fost. A părăsit comunitatea la cincisprezece ani. Weatherby crede că ai lui l-au izgonit. Cum spun ei, *Excludere*.

- Am auzit de asta. Din cîte știu eu, cei mai mulți Amish trăiesc în Pennsylvania.

- Vezi, asta e partea interesantă. Acolo, în Texas există cîteva comunități restrînse Amish. Una la vreo sută de mile depărtare de Dallas, cealaltă lîngă Beeville. Poți căuta exact pe Google.

Dintr-o dată Ethan simți cum se leagă multe. Toate piesele se potriveau perfect, acum cînd spera că este pe o pistă bună.

- Sadie, ești un diamant.

- Să nu uiți de cele două bilete.

- Nu am uitat. Dacă mi-ai dat o pistă bună, ești invitata mea la cină.

- Ia-o ușurel, Ethan, zise ea rîzînd. Transmite-i doamnei tale salutări.

Sadie închise, iar Ethan puse telefonul pe masă.

Căută pe Google locația comunităților Amish în Texas și le găsi. Sadie avea dreptate. Cea de la Beeville era la vreo trei sute de mile depărtare, dar mai era una, mai aproape, la Stephenville. Aici va merge mai întîi.

Scoase iPhone-ul și căută pe hartă drumul, apoi căută și alte informații despre comunitatea Amish în general, în special despre cele din Texas.

Se uită la ceas. Nu mai vorbise cu Hannah de cîteva zile. Astăzi fiica lui era acasă. Voia să-i audă vocea, să tresară cînd îi spune Tati. Dorea să-i soarbă dulceața din glas și rîsul ei de clopoțel.

Trase aer în piept, sperînd ca fosta lui să fie rezonabilă măcar o dată și formă numărul lui Ally.

Val se dădu jos din pat somnoroasă și simțea usturimi plăcute în locuri unde de mulți ani nu le mai simțise. Se simțea minunat.

Merse în baie, se spală pe ochi și pe dinți. Lăsă halatul cel roz pe spătarul scaunului și se îmbracă într-un tricou mai lung, apoi merse spre sufragerie.

Ethan era în blugi, cu o cămașă grenă și cu ghete în picioare; vorbea pe mobil. După figura lui severă și postura ușor aplecată, realizează că este tensionat. Înțelese imediat cu cine vorbește.

- Ally, vreau doar să vorbesc puțin cu ea. Sînt tatăl ei. Nu îți cer prea mult.

Fosta îi răspunse.

- Uite, m-am săturat de chestia asta. Acum te vezi cu cineva. Nu te-ai răzbunat suficient? Eu am fost un iubit oribil, da? Aș fi fost un soț groaznic, dar sînt un tată bun. Vreau o șansă să fiu și mai bun. Ce te costă dacă lași trecutul în urmă și mergi înainte, de dragul lui Hannah?

Răspunsul ei îl făcu pe Ethan să închidă ochii, de frustrare. Se ridică și se vedea cît de tare strînge mobilul în mînă, de parcă voia să-l distrugă.

- Pentru tine acesta este doar un joc, nu-i așa? Ei bine, eu m-am săturat să-l joc, Ally. Te va contacta avocatul meu – din nou. Iar de data asta nu voi mai ține nici un secret. Dacă nu vrei ca trecutul tău pătat să fie aflat în sala de tribunal, îți sugerez să faci unele concesii, zise Ethan apoi închise.

Val înțelese cît de mult o iubea pe micuță și era revoltată că mama ei îl împiedica să petreacă puțin timp cu ea. Veni acum spre Ethan și-l îmbrățișă.

- Vorbeam cu Allison, zise el.

- Știu. Îmi pare rău, Ethan.

El se desprinse din îmbrățișare și merse la fereastră. Părea că nu va apărea nici un nor care să mai răcorească aerul.

- Ally era o răsfățată cînd am cunoscut-o, spuse el. Era obișnuită să aibă totul așa cum dorea ea. Tatăl ei este putred de bogat; toată familia e bogată. Nu am fost capabil să văd mai departe de bucelele acelea castanii, grozave și de trupul

ei sexi. Am fost un fraier. Acum Hannah plătește prețul. Ethan se întoarce spre ea, iar privirea îi era încețoșată. Nu voi mai face aceeași greșeală încă o dată.

Era un avertisment. Nu se va mai lăsa absorbit într-o altă relație dureroasă. Oare chiar credea că ea este ca Allison Winfield?

Gîndul acesta o tăia adînc.

- Am înțeles, Ethan. Înțeleg că nu ai încredere în femei. Nu ai încredere în mine. Trebuie să știu...noaptea trecută? Am fost și eu tot un trofeu? Un alt semn făcut pe tabla patului. Fiindcă după cum faci dragoste, văd că ai cunoscut multe femei. Eu am fost încă una?

Cînd o auzi, Ethan veni degrabă spre ea și o strînse la piept.

- Îmi pare rău. Doamne, femeia aia mă înnebunește. Tu nu ești un trofeu. Niciodată nu m-am gîndit așa la tine. Îți jur, Valerie, îi spuse el răspicat.

Ea citi adevărul în ochii lui și chiar îl crezu. I-ar fi fost mai ușor dacă ar fi susținut că noaptea trecută nu a însemnat nimic pentru nici unul din ei. Și că nu este în pericol emoțional, iar inima nu îi aparține lui Ethan.

O sărută, apoi zise:

- Allison Winfield nu are nici o legătură cu ce s-a petrecut între noi noaptea trecută.

- Bine, zise ea mult mai liniștită acum.

- Doamne, cît îmi doresc să te duc din nou în pat și să-ți demonstrez cît de mult însemni pentru mine, dar nu pot. Am o pistă pentru rezolvarea cazului. Trebuie să merg pe ea, pentru ca tu și fetele să fiți în siguranță.

- Despre ce e vorba? Aveți ceva?

- Este posibil ca ucigașul lui Mandy Gee să fie Amish – sau a fost. Trebuie să-l găesc, ori să găesc pe cineva care-l cunoaște și știe unde se află el acum. Am două variante de locație în Texas, două comunități Amish restrânse. Vreau să merg acolo în dimineața aceasta, fiindcă este la vreo două ore de mers cu mașina.

- Ia-mă cu tine. Azi nu lucrez și mi-aș dori să nu mai stau în hotel. Ia-mă cu tine.

El ezită o clipă, fiindcă era periculos; apoi zîmbi, ușurat de faptul că l-a iertat și că dorește să fie cu el. Adevărul era că dorința lui de a fi un tată adevărat a făcut-o pe ea să-l aprecieze și mai mult.

- Nu văd de ce nu ai putea să vii. Tipul nu se află acolo, fiindcă a fost silit să plece de pe vremea cînd era adolescent. Poate că sînt și eu mai credibil, dacă vor vedea o femeie cu mine.

- Grozav. Merg să mă îmbrac.

Văzîndu-i zîmbetul, Val își aminti de sărutările lui pasionale, apăsate. *Peste tot*. Simți fiori în stomac.

- Aveam alte idei despre cum putem petrece o dimineață, spuse el, cu subînțeles. Din păcate, se pare că acum nu se poate.

- Mai întîi vreau puțină cafea, apoi merg să mă îmbrac. Își turnă puțină cafea, apoi merse în dormitor.

Bine măcar că nu era și ea un trofeu. Nici nu știa dacă asta era bine sau mai rău.

Capitolul 22

Căldura umedă și sufocantă de Iulie pîrjolea peisajul Texasului. Val stătea lîngă Ethan, în Buick-ul închiriat de el. Se deplasau pe autostrada 281, spre Stephenville, unde el spera să afle numele suspectului pentru omorîrea lui Mandy Gee, o veritabilă amenințare pentru modele.

Șoseaua se întindea în fața lor, iar în depărtare apăreau miraje tremurînde, acea vălurire de ape la care nu ajungi niciodată, oricît de departe vei conduce. Ici, colo, pîlcuri de iarbă arsă întristau ochiul. Mediul era straniu, neprimitor și Val își reaminti de ce iubește atît de mult dealurile împădurite din Seattle.

- Crezi că vom găsi pe cineva care-l cunoaște? întrebă ea.

- Greu de spus, dar în meseria mea trebuie să mă bazez foarte mult pe intuiție. Dacă aici nu găsesc nimic, voi discuta cu autoritățile din Beeville, care ar putea afla ceva de la comunitatea Amish de acolo.

- Ai lucrat în Dallas. Ești născut în Texas?

- Da, într-un orașel din est, numit Sulpher Springs. Familia mea avea o fermă mare acolo. Au vîndut totul, după ce ai mei s-au despărțit. Am și acum cîțiva veri care cresc vite.

- Părinții tăi sînt tot în Texas?

- Mama a murit acum ceva vreme. Tata s-a recăsătorit și s-a mutat în Carolina de Nord. A adoptat copiii celei de-a doua soții.

- Vei avea timp să te vezi cu verii tăi, cât ești aici?

- Speram că da, numai că se pare că nu se va întâmpla. Poate revin cu Hannah de Crăciun, ca să o cunoască și ei...lăsă fraza neterminată, apoi dădu din cap dezamăgit.

- Nu gîndi așa. Vei rezolva situația cu Allison, așa încît să poți petrece mai mult timp cu Hannah.

- Sper și eu, spuse el zîbind.

- Așadar...ai fost mai mult un băiat de oraș, decît un cowboy.

- Dintotdeauna m-a interesat modul cum se aplică legea. Șerifii din Texas sînt favoriții mei. Majoritatea bărbaților din familia mea au pregătire militară sau sînt în poliție. Știu că tu ești născută în Michigan. Mi-ai spus că ai tăi au murit într-un accident de mașină. Am citit totul în dosarul tău, cînd am acceptat misiunea pentru *La Belle*.

- Dacă mi-ai citit dosarul, aceea a fost versiunea curată, pentru presă, după ce am cîștigat concursul. Nu conține perioada adolescenței. Apoi Val i-a povestit despre verii ei și cum a ajuns în Seattle. Nu o deranja că el cunoaște totul despre fiecare model, dar și despre ea însăși. Avea încredere în el.

- Deci ai fost aleasă Miss La Belle. Nu știu sigur ce înseamnă asta.

- Compania alege în fiecare an o fată, căreia îi acordă un contract de model pe o perioadă de șase luni. Leafa e bună. Nici nu mă gîndeam că voi cîștiga, dar aveam nevoie

de bani pentru școală, așa că a meritat încercarea. Am reușit și am primit numărul zece. Pînă la crime, slujba a fost ceva de vis.

- Îl vom prinde, zise Ethan, cu ochii la drum.

- Dar crezi că sînt doi criminali.

- Da și amîndoi joacă tare. Nu a dezvoltat subiectul, fiindcă au ajuns la destinație. Se pare că aici este, indică el semnul pe care erau pictați un cal cu o trăsură.

Comunitatea era foarte restrînsă, de-a lungul șoselei erau vreo zece ferme înșiruite. Construcțiile erau simple, în genul cabanelor de munte, cu grădină și hambar în curte.

La prima casă a mers repede, fiindcă omul care a deschis ușa nu știa nimic despre persoana în cauză. Cîțiva copii alergau speriați de Buick-ul lui, semn că nu erau obișnuiți cu străinii prin zonă. Hainele lor erau exact ca acelea din filme, băieții purtau salopete și pălărie mare pe cap, iar fetele sarafane lungi și bonetă albă pe cap.

Cînd au văzut scris BRUTĂRIE pe una dintre case, au încetinit, iar aici au coborît amîndoi, au bătut la ușă și în prag a apărut o bătrînică în rochie Amish – fustă gri, lungă și bluză, șorț alb, bonetă albă, cu șireturi laterale.

- Cu ce pot să vă ajut? îi întîmpină bătrînica.

- Numele meu este Ethan Brodie, se prezentă el. Sînt detectiv particular. Scoase insigna și legitimația, ca să se identifice. Caut un bărbat care poate a locuit aici acum zece, cincisprezece ani. Se pare că este implicat într-o crimă.

La fel cum a făcut cu toți cei care i-au deschis ușa, Ethan a spus sincer toată povestea. Val se gîndea că această abordare directă se potrivea de minune cu modul de viață

simplic și deschis al acestor oameni.

- Ea este o prietenă, spuse el, și o trase ușor de mână. Mă ajută cu cazul respectiv. Se numește Valerie Hartman.

I se părea ciudat că-și aude numele real, însă i-a plăcut enorm modul în care l-a rostit Ethan. Ce bine că pentru el ea era Valerie.

- Vă rog, intrați, îi invită femeia și făcu un pas înapoi. Sînt doamna Bruckner. E foarte cald afară. Doriți un pahar cu limonadă?

- Sună minunat, zise Val, care chiar resimțea căldura.

Femeia merse în bucătărie. Mirosul de scorțișoară și drojdie pătrundea dinspre bucătărie. Prin ușa deschisă se vedea o chiuvetă, un dulap cu cîteva uși, apoi un frigider foarte mic. Val știa că acești oameni nu folosesc curentul electric, dar unele grupuri îl acceptau, cu condiția utilizării după anumite reguli.

Femeia reveni cu limonada. Era rece, făcută în casă și răcoritoare. Ethan luă o gură, iar Val se uită uimită la gîtul lui, urmărind mișcările mărului lui Adam, lucru care i se părea foarte sexi.

- Este minunată, spuse el, apoi făcu o pauză. Val simțea că femeia avea să le spună lucruri interesante.

- Nu vreți să luați loc? îi invită gazda. Se duse în bucătărie și aduse o tavă cu fursecuri cu ciocolată. S-au așezat pe o canapea verde-închis, în fața unei măsuțe de cafea din lemn și fier forjat. Podelele erau imaculate, iar covorul în nuanțe de verde și auriu completa perfect mobilierul modest, dar plăcut privirii.

Val nu rezistă și luă un biscuit. Ethan făcu la fel. Gustul

era delicios: erau făcuți cu unt, ciocolată și se topeau în gură.

- Nu prea e treaba mea să vorbesc despre Byron, începu femeia. În mod normal, ar face-o soțul meu, dar sînt văduvă de ceva timp și altfel nu se poate.

- Ne pare rău pentru soțul dumneavoastră, doamnă Bruckner, zise Val în numele amîndurora și vorbi serios, fiindcă știa cît este de greu să pierzi un partener de viață.

- Mulțumesc. Acum, că ați înțeles situația, simt că e datoria mea să vă spun tot ce știu. Mă rog Domnului ca bărbatul pe care-l căutați să nu fie Byron Mahler, dar acum nu mai consider că trebuie să-i țin partea.

Ethan nu comentă, ci o lăsă pe femeie să povestească în ritmul ei.

- Byron Mahler s-a născut în casa părinților lui din Ohio. Mama și tatăl lui erau fermieri Amish foarte buni, care s-au mutat în Texas, ca să-și facă un rost. Vremea aspră și peisajul dificil au făcut cîteva familii să plece de aici, dar Jacob Mahler nu a vrut să renunțe. Într-o zi Ruth Mahler, mama lui Byron a plecat pur și simplu. Și-a abandonat soțul și fiul definitiv. Femeia sorbi din limonadă, dînd din cap dezaprobator. După aceasta Byron s-a schimbat. Avea doisprezece ani și de-abia descoperea fetele. După plecarea mamei lui, a început să urască femeile de toate vîrstele. Simțea că ele nu valorează nimic și că sînt creaturi lăsate pe pămînt ca să satisfacă dorințele bărbatului, mai ales pe ale lui. A început să se lege de fetele de la școală, de multe ori luîndu-și libertăți nepermise cu ele. Tatăl lui a încercat să intervină, dar după ce l-a pedepsit pe Byron, a fost și mai rău.

- Ce s-a întîmplat? întrebă Ethan, cînd o văzu că tace.

- Cînd avea cincisprezece ani a încercat să violeze o fată frumoasă, mai mică decît el cu un an, încolțind-o într-un hambar. Dacă nu dădea de ei fratele fetei, chiar ar fi reușit.

- Cincisprezece.

- Exact. După aceea s-a convocat o adunare, la care i s-a dat o pedeapsă foarte dură. Byron și-a ispășit pedeapsa, dar a refuzat să-i ceară scuze fetei. A spus că tocmai comportarea ei păcătoasă era de vină pentru acțiunile lui. A fost obligat să plece. Tatăl lui a încercat să-l ajute, prin prieteni din alte comunități, dar Byron a dispărut. Nimeni nu l-a mai văzut de atunci.

- Tatăl lui mai este pe aici?

- Nu. Jacob era tîmplar și făcea mobilă. L-a învățat și pe Byron meșteșugul, dar Jacob a murit la cîțiva ani după ce i-a plecat fiul de acasă.

- Și alte rude mai are? Cineva care ar putea să ne indice unde ar putea fi Byron acum?

- Eu nu știu pe nimeni. De mai bine de zece ani nimeni nu a mai vorbit cu Byron.

- Încă un lucru, zise Ethan. Nu văd nici o fotografie pe aici. Presupun că nu aveți nici una în care să apară și Byron Mahler.

- Exodul 20:4. Să nu-ți făurești imagini pictate. Cu toate că străinii ne fotografiază adesea, nu ni se vede fața clar niciodată.

- Cei de la poliție trebuie să-l găsească pe acest om, doamnă Bruckner. Am fost acasă la femeia ucisă. Ce i s-a

Întîmplat ei a fost de o brutalitate greu de descris. Ați putea măcar să acceptați să vină un băiat care să-i schițeze fața lui Mahler după descrierea dumneavoastră?

- Nu cred că pot să fac asta, zise ea. Cel puțin fără să discut și cu ceilalți. Poate că ei vor fi de acord. Crima este o faptă gravă. Dacă se poate, sigur ei vor dori să ajute.

- De acord. Măcar pînă atunci puteți să-mi faceți o descriere cît mai amănunțită? Înțeleg că Byron avea doar cincisprezece ani, dar era înalt? Scund? Blond? Brunet? Orice ne va fi de ajutor.

Femeia se pregăti. Închise ochii, parcă invocînd amintirile.

- Byron era înalt pentru vîrsta lui, destul de slab și nu zîmbea deloc. Era brunet, cu ochi albaștri. Altminteri, era un tînăr obișnuit. Doar că avea o cicatrice pe antebraț.

- Spuneți-mi despre cicatrice.

- Tăia lemne cu tatăl lui și foloseau un fierăstrău care s-a desprins din mîner. Băiatul s-a rănit grav. Accidentul i-a lăsat o cicatrice de vreo șase centimetri pe antebraț.

Ethan scoase o carte de vizită și i-o dădu femeii.

- Doamnă Bruckner, ne-ați fost de mare ajutor. Cu puțin noroc, nu vă vom mai deranja. Dar, dacă Byron Mahler este cel care a ucis-o pe tînăra din Dallas, trebuie să fie oprit. Din cîte ne-ați spus, poate vom reuși să îl prindem.

- Ați făcut ce trebuia, îi zise Val, strîngîndu-i mîna femeii. Cred că soțul dumneavoastră ar fi făcut același lucru.

Femeia avea lacrimi în ochi.

- Mersi, draguță, pentru că mi-ai spus asta.

Doamna Bruckner îi conduse la ușă, iar ei au ieșit. Ethan o luă de mijloc pe Val și porniră spre mașină.

Capitolul 23

Înainte să se înscrie pe autostradă, Ethan trase mașina pe dreapta, dar nu opri motorul și lăsă pornit aerul condiționat.

- Ce faci? întrebă Val, văzându-l că se uită pe iPhone.

- Dau o căutare pe Google pentru Byron Mahler. Poate apare pe Internet. Nu se știe niciodată.

- O să verific pe Facebook, spuse ea și începu să caute.

După câteva minute, nimic. Ethan îl sună pe Heath Ford.

- Am un nume, zise el, când amicul lui răspunse. A venit un anonim azi dimineață și a arătat un suspect care se potrivește cu profilul nostru.

- Anonim? În felul acesta îmi ceri să nu te întreb de unde ai informația?

- Mda. Suspectul are cam douăzeci și cinci de ani și se numește Byron Mahler. Este Amish, sau era, pînă ce l-au alungat acum zece ani, pentru tentativă de viol a unei tinere Amish. A crescut într-o comunitate din Stephenville. Acum mă întorc de acolo.

- Ai o descriere?

- La cincisprezece ani era înalt și slab. Ochi albaștri și o cicatrice pe antebraț. O doamnă care locuiește acolo mi-a dat informația.

- Asta ne va ajuta, dacă-l vom găsi.

- Am căutat pe Internet; nici urmă de el pe Google sau pe Facebook.

- Trebuie să mergem acolo cu un portretist, care să discute cu femeia. Crezi că este posibil?

- Poate, dar mai durează. Celor din comunitatea Amish nu le place să le fie făcute portrete. Oricum, va trebui să simulăm îmbătrânirea pe computer.

- Nu pot spune că avem prea multe, dar e un punct de pornire măcar. Voi scoate o atenționare cu descrierea lui, ca să-l putem localiza pe Mahler, ca persoană de interes.

- Încă un lucru. Tatăl lui făcea mobilă. Puștiul a învățat de la el meserie. Așa a căpătat cicatricea.

- Am înțeles. Mersi, Ethan. Heath închise, iar Ethan intră pe autostradă.

- Ești convins că este el? întrebă Val.

- Da, pare să fie el. De când am primit mailul de la Sadie, sînt sigur.

- Sadie? Este...o prietenă?

El o privi amuzat.

- De ce? Ești geloasă?

Val se foi pe banchetă.

- Nu, sigur că nu.

- Sadie Gunderson este o bunicuță de cincizeci de ani, care lucrează la biroul nostru. Poți să mă crezi sau nu, este o specialistă în computere.

Val rîse mai liniștită acum, iar gropițele i se vedeau foarte clar. Ethan simți iar un impuls sexual cînd le observă, dar se potoli, fiindcă nu avea de ales. Fir-ar să fie de gropițe,

fiindcă o să-l omoare.

- Ai dreptate, zise ea. E greu de crezut. Sadie pare numele unui puști de zece ani.

- Nici mie nu-mi vine să cred, doar că informațiile pe care le găsește o fac celebră.

- Care este următorul pas pe care-l vom face? întrebă Val relaxată.

- *Vom face?* repetă el mirat. Scuze, scumpo. Te afli la o sută de mile depărtare de Dallas și cu asta te vei alege în legătură cu acest caz. Mai departe voi căuta pe Internet magazine din Dallas unde se vinde mobilă făcută manual. Dacă aceasta a fost meseria lui Jacob Mahler, e posibil ca asta să facă și fiul lui. Heath Ford va urmări și el pista, iar dacă nu găsim nimic, o rog pe Sadie să arunce o privire.

- Heath e tipul de la telefon? Prietenul tău detectiv?

- Exact.

Val se aplecă spre fantele pe unde pătrundea aerul condiționat și părea că se simte bine.

- Am lăsat aerul condiționat pornit la hotel, așa că la întoarcere vom avea o atmosferă plăcută.

- Dat fiind că am de gând să te încing imediat ce ajungem sus, te-ai gândit foarte bine.

Ea făcu ochii mari.

- Ar fi bine să tragi un pui de somn pînă ajungem. Promit că nu te voi lăsa să dormi mult la noapte.

Val chicoti, iar el rîse. Oare ea crede că el glumește? Va lucra puțin la caz, apoi își va ține promisiunea.

Era după amiaza târziu cînd Meg îl urmă pe Dirk în apartamentul ei. Ea îl convinsese să meargă cu Isabel și cu

ea la cumpărături în North Park Center. Deși nu i-a convenit, le-a însoțit.

De cum au ajuns în mall, Dirk a început să protesteze. De fapt și-ar fi dorit să meargă într-un loc mai puțin aglomerat și mai bine luminat, fiindcă nu se simțea în siguranță. Farmecul nelimitat al lui Izzy l-a convins să rămână.

- Nu știe nimeni că sîntem aici, zise Isabel. Iar tu ești aici ca să ne protejezi.

- Știu că poți avea grijă de amîndouă, adăugă fermecător Meg.

Dirk nu era ușor de păcălit, doar că se simțea măgulit. Voia să le facă pe plac, dar treaba lui era să le protejeze. Cînd se simțea frustrat, era drăguț, așa îl vedea Meg. Îi studia toate curbele trupului, mușchii și încordarea lor și în cele din urmă l-a catalogat mult prea sexi, mai degrabă decît drăguț.

- Bine, hai să rămînem, le zise el, dar stați pe aproape, iar dacă se întîmplă ceva, faceți exact ce vă spune eu. Ați înțeles? le întrebă el pe un ton sever.

- Sigur, spuse Meg cu convingere. Dirk nu era genul de bărbat pe care să nu-l ascuți.

Totuși, în tot acest periplu prin magazine, doar sporovăiala continuă și veselia lui Izzy au făcut-o pe Meg să se relaxeze, fiindcă încordarea lui o tensiona și pe ea.

Fericit peste măsură cînd în sfîrșit a văzut limuzina lor trasă în fața intrării, Dirk le ajută să urce și le dădu sacoșele cu achizițiile de firmă, observînd că Meg cumpăraseră foarte multe lucruri pentru fiul ei. Izzy găsisse o poșetă Chanel și

trei perechi de pantofi Manolo Blahnik. Totuși Meg luase pentru ea o rochie neagră de seară de la Neiman Marcus și două perechi de pantofi Jimmy Choo, la preț redus.

Meg observase cum el se întuneca la față ori de câte ori ea cumpăra ceva pentru Charlie și asta o întrista, fiindcă spunea mult despre aversiunea lui față de copii.

După ce au intrat în hotel și Dirk s-a relaxat, au ajuns la lifturi, însoțiți de un valet care le ducea pungile cu achiziții.

- *Grazie*, Dirk, spuse Isabel, fiindcă ne-ai suportat toată după amiaza. Îl sărută pe ambii obraji și adăugă: acum vreau să-mi fac somnul de frumusețe. *Ciao*, dragilor. Ne vedem mai târziu.

- Să încui ușa, îi spuse Dirk. Când au ajuns la etajul lor, Dirk a luat-o înaintea ei, ca să descuie și să facă toate verificările în interior. Totul era în regulă; valetul puse pe măsută pungile cu cumpărături apoi ieși.

Meg era foarte obosită. Dirk o privea.

- Nu trebuie să rămâi, zise ea. Pe hol este un bodyguard și oricum, în afară de Val, celalalte fete nu au bodyguard personal.

- Ai ziua liberă, la fel ca mine. Mi-ar plăcea să-mi petrec timpul cu tine.

Nu era adevărat. Era doar supra-protector, iar pentru ea acest lucru nu valora nimic.

- Apreciez grija pe care mi-o porți, spuse ea, cu mâinile împreunate a mulțumire. Dar, nu am nevoie să...

El făcu doi pași și o cuprinse de umeri.

- Ce nu ai nevoie, Meg? Am văzut cum mă priveai azi.

De câte ori cumpărai ceva pentru fiul tău, te uitai la mine și parcă îți venea să plîngi. Știu că simți ceva pentru mine; mai mult decît ceva. Nu am făcut un secret din sentimentele mele pentru tine.

- Tu vrei să faci sex cu mine, îl înfruntă ea. Ești bărbat. Eu sînt model *La Belle*. De asta mă dorești.

- Prostii. Te vreau pe tine, da. Mor de dorință, dar e mai mult decît atît, te doresc pentru cine ești. Faptul că ai un copil nu înseamnă că nu poți lăsa un bărbat să intre în viața ta.

- Dirk, tu nu ești un bărbat oarecare! Ești un rebel și un dur. Pentru Dumnezeu, ai tautaje! Porți la brîu un pistol și mergi pe motocicletă Harley. Nu ești genul de bărbat care să se așeze și să crească un copil!

- Și toate astea le spune o femeie care călătorește prin țară arătîndu-și trupul aproape gol în fața a milioane de bărbați morți după sex.

Ea ridică mîna, ca să-l plesnească, însă Dirk nu i-a permis să o facă; în schimb i-a prins mîna și a tras-o iute spre el, sărutînd-o cu patimă. Meg simți cum lava fierbinte îi pătrunde corpul și ametește pe loc. Nu-și mai simțea genunchii și pulsul i-o luase razna. După prima sărutare pătimașă, au urmat cîteva mai delicate, apoi din nou foamea i-a declanșat o poftă nebună să-i simtă buzele.

Meg gemea, dar nu se dezlipea de el.

- Și tu mă dorești, șopti Dirk. Recunoaște. O sărută, ca să nu apuce să spună nu. Spune-mi că mă dorești la fel de mult cum te doresc eu.

Cînd îl privi în ochi, nu mai putea să respire. Amîndoi

știau că relația lor putea să nu dureze.

- Te doresc. Știi prea bine.

- Da. De dragul nostru, nu vreau să mai aștept. O lipi cu spatele de perete și o ridică în brațe, apoi îi ridică și fusta pînă la brîu. Ea își încolăci picioarele lungi pe mijlocul lui. Cînd Dirk îi găsi sexul, o dezmierdă rapid, apăsător, apoi mai calm și imediat simți că este umedă și pregătită, urlînd de dorința să-l primească în ea.

- Te-am găsit, iar acum nu am de gînd să-ți mai dau drumul, șopti el cu buzele lipite de gîtul ei. Meg auzi fermoarul și apoi îl simți cum a penetrat-o brutal, direct, dar oferindu-i ceva după care tînjea cu disperare.

Strigătele și gemetele ei l-au excitat peste măsură, așa încît reuși să-i provoace imediat orgasmul, după care se eliberă și el de tensiunea sexuală acumulată de atîta timp. Își scoase prezervativul, apoi o sărută pe creștet.

Cînd a lăsat-o cu picioarele pe pămînt, observă că ea plîngea. Era copleșită de sentimente pe care nu le înțelegea și pe care nu îndrăznea să le examineze.

- Nu plînge, îi spuse el blînd, iar acum o luă din nou în brațe și o sărută pe obrajii înlăcrimați. Totul va fi bine, îți promit.

Totuși, nu avea cum să se țină de cuvînt. Era un spirit liber și un rebel. Meg se uita la dragonul tatuat, care i se încolăcea pe umăr, urcînd spre gît.

Nu va merge. Totuși, cînd o duse spre pat și reîncepu să o sărute, nu a mai încercat să-l oprească. În privința lui Dirk Reynolds, ea nu avea puterea să-i spună nu.

Era după amiază târziu, iar Val stătea pe canapea, în apartamentul de la hotel și studia un curs pe laptop. Părea că nu se poate concentra, deși trebuia să răspundă la niște întrebări online, despre tehnici de chirurgie veterinară.

Se uita la Ethan, care și el lucra pe computer, dar se tot foia, ba îi arunca priviri provocatoare, pe care el le remarca, ba se gîndea la masculul feroce, acum cufundat în ecranul luminos. Bărbatul emana sex și era virilitatea în persoană. Și-l amintea cum a făcut dragoste cu ea aseară. Voia mai mult, voia să o ducă din nou în pat. Era nebună după el – nu putea să nege asta.

Știa că exact asta va face, după privirile primite ca răspuns și asta numaidecît, după ce va contribui și el la prinderea criminalului. Se lăsă pe spate și răsufală prelung. Auzi că sună mobilul, iar cînd răspunse, Val îl urmări atentă.

- Așadar l-ați găsit, zise Ethan. Se ridică și merse la fereastră, privind traficul aglomerat din stradă. Exact. Acum trebuie doar să ne gîndim unde a plecat. Bine, am înțeles. Să mă informezi și pe mine. Închise și veni spre ea.

- Era Ford?

- Da. Au aflat locul de muncă al lui Byron Mahler. Vinde mobilă într-un magazin la nord de Dallas.

- Exact cum te-ai gîndit tu. Pun pariu că nu l-au găsit acolo.

- Nu.

- Astea nu sînt vești bune. Totuși, sînt impresionată. Ai fost tot timpul cu un pas înaintea lor.

- Am studiat problema de ceva timp. Mahler nu este de găsit. Nu s-a prezentat la muncă de trei zile.

- Dar ei sînt siguri că Mahler a ucis-o pe Mandy Gee?

- El a făcut-o. Șeful magazinului le-a dat adresa lui.

Mahler și-a făcut bagajul și a dispărut, dar băieții au găsit amprente care se potrivesc perfect cu cele găsite la locul crimei. Vor trimite un portretist să discute cu proprietarul magazinului, ca să obțină o descriere bună. Mahler este omul nostru, dar nu putem să știm încotro a plecat.

- Cred că nu...nu te gîndești că a venit după noi, în Atlanta? întrebă ea îngrijorată.

- Omul meu spune că este posibil. Asta înseamnă că nu ne putem asuma riscuri.

- Dar tu spuneai că nu crezi că el ar fi cel care a ucis-o pe Delilah. Atunci trebuie să ne îngrijoreze și el.

- Tu nu trebuie să te îngrijorezi, iubito, ci doar să-ți faci meseria. Eu sînt cel plătit ca să fie îngrijorat.

Capitolul 24

Teatrul Fox din centrul Atlantei era și mai mare, dar mai problematic decît *Music Hall* din Dallas. Supranumit *Fabulosul Fox*, clădirea lui a fost construită în 1929 și fusese una dintre cele mai celebre case de producție filme din perioada dinaintea mării crize. Concepută după motive arabe, sala destinată publicului avea deasupra un cer nocturn presărat cu stele de cristal și nori care pluteau pe un tavan zugrăvit în bleumarin.

Săli de bal și sălițe private, încăperi opulente, așa cum sînt în palatul unui sultan, precum și un labirint de cămăruțe și holuri întortocheate, toate constituiau potențiale ascunzători pentru orice intrus hotărît.

Era coșmarul oricărei echipe care asigura securitatea, iar ca lucrurile să fie de-a dreptul complicate, cel mai de sus nivel al teatrului găzduia un apartament cu o suprafață de 335 metri. Aici stătea cu chirie un bătrînel trecut bine de optzeci de ani, care reprezenta o figură marcantă a comunității care lucrase pentru Fox din anii șaptezeci și de aceea i s-a acordat acest loc pe viață.

Echipa de securitate *La Belle* nu avea în dispozitiv acest apartament. Ei aveau obligația să verifice doar exteriorul lui, sperînd că este suficient.

- Bine, băieți, ascultați, vorbi Ethan. Era luni dimineață și acum se afla în culise cu toată echipa lui. Matt Carlyle i-a chemat pe Beau Desmond cu băieții lui de la *La Belle*, ca să-i ajute pe oamenii lui Ethan. El avea cele mai proaspete informații, de la poliția din Dallas, unde lucrase, așa că prin el se garanta securitatea fetelor.

Desmond și Bick Gallagher nu erau încântați că Ethan a fost desemnat șeful.

- Toți ați aflat de uciderea lui Mandy Gee, începu Ethan. Mai știți că ucigașul ei este încă liber. Poate că se lăfăie pe o plajă din Florida. Sau poate că este chiar aici, în Atlanta și încearcă să ucidă încă o femeie. Nu a putut ajunge la modele în Dallas, dar asta nu înseamnă că nu va încerca să o facă aici. Prin urmare va trebui ca pînă după amiază noi să verificăm în întregime această locație, pînă cînd vor începe repetițiile și vin fetele.

- Marți va veni și presa? întrebă cineva.

- Exact, răspunse Ethan. Marți vor ajunge înainte de repetiția cu costume. Domnul Carlyle vrea să promoveze suplimentar prezentarea.

- Aveți noutăți despre acel Mahler? întrebă Joe Posey. Tuturor le-a fost comunicat numele principalului suspect, cu o descriere succintă, adică ochi albaștri și cicatricea de pe mînă.

- Azi dimineață am discutat cu detectivul Ford, din Dallas. Ethan scoase o foaie de hîrtie pe care se afla printat chipul suspectului. Ford mi-a trimis imaginea mai devreme. Dacă vedeți pe cineva care seamănă cîtuși de puțin cu imaginea, nu acționați singuri; solicitați întăriri. Nu riscați

și nu încercați să-l doborâți, ci supravegheați-l pînă ajunge poliția.

- Chiar crezi că va apărea? întrebă unul dintre oamenii lui Desmond.

- Este posibil, zise Ethan.

- Toți polițiștii din sud sînt pe urmele lui, zise Joe. Probabil se va ascunde undeva, pînă se liniștesc lucrurile.

- Poate că da, spuse Ethan. Doar că un asemenea cretin a depășit limita invizibilă din mintea lui. Odată ce a dat de gustul sîngelui, va dori mai mult. Fiți cu ochii în patru. Nu cred că vreți ca sîngele acela să fie al vostru.

Toți au comentat favorabil, apoi Ethan văzu că Beau Desmond făcuse o grimasă dezagreabilă.

- Ai vrea să adaugi ceva, Beau?

Nu-i plăcea deloc Desmond, dar era întotdeauna bine să mențină pacea.

- Da, vreau să adaug ceva. Domnul Carlyle așteaptă de la tine și oamenii tăi să asigurați securitatea femeilor. Aveți grijă să faceți asta. De aceea sînteți plătiți. Dacă vedeți ceva, acționați. De aceea sîntem aici. Nu avem nevoie de afurisiții de copoi, ca să facă ei treaba noastră. Aruncă o privire sfidătoare către Ethan.

Ethan se abținu. Dacă Beau voia să-i moară unul din oameni, ei nu trebuiau decît să-i asculte sfatul.

- Dacă nu mai este nimic altceva, sînteți liberi, le zise Ethan. Băieților mei aș vrea să le mai spun ceva. Gallagher și Desmond, precum și oamenii lor au rupt rîndurile.

- Ați reținut ce v-am spus mai devreme? zise Ethan.

- Da, domnule, au răspuns ei într-un glas.

- În caz de urgență, chemăm ajutoare, clarifică Joe, atent la recomandări. Și-l reținem pe individ pînă ce ajung polițiștii.

- Exact. Să fiți vigilenți. Cred că trebuie să ne facem griji nu doar pentru un singur individ. Nici acum nu a fost găsit cel care a ucis-o pe Delilah Larsen în Seattle. Să aveți grijă de voi. Deocamdată, cam atît.

Oamenii s-au împrăștiat fiecare la locul său. Aveau sarcina să verifice toate colțurile din clădire înainte să înceapă repetițiile, la prînz.

Era tîrziu și se înserase deja, în momentul cînd s-au încheiat repetițiile. Val era în autocar lîngă Meg și Izzy, iar toate se întorceau la hotelul *Four Seasons*, din Atlanta. Ethan și Dirk le însoțeau; Dirk stătea în față, Ethan în spate. Bick și Beau, acest duo dinamic, mergeau cu al doilea autocar, în spatele primului.

Val se mai liniștise, fiindcă de obicei la repetiții avea mari emoții. Îi sună mobilul. Nu recunosc numărul pe ecran, dar răspunse.

- Valentine, sînt Jason. Înțeleg că ați ajuns cu bine, toate.

Vocea lui mieroasă îi producea emoții negative.

- Bună ziua, domnule Stern.

- Jason...te rog, doar am trecut de momentul formalităților, nu crezi?

Nu chiar, se gîndi Val.

- Sigur că da...Jason.

- Așa e mult mai bine. Acum, că ești în Atlanta și te-ai

aranjat, aş vrea să discutăm despre programul tău în următoarele două zile. Crezi că ar fi bine la cină?

Val nu voia să meargă. Avea un sentiment straniu în legătură cu Jason Stern, dar lucra pentru *La Belle*, iar Stern era unul din şefii ei. Şi așa îl dusesese cu vorba extrem de mult.

- Da, cred că am putea să vorbim la cină.

- Bine. Trimit o maşină să te ia...să zicem la opt fără un sfert?

Val aruncă o privire spre Ethan, care o urmărea atent.

- În regulă.

Jason păru satisfăcut de data aceasta.

- Atunci rămîne stabilit. De-abia aştept să ne vedem diseară. Val închise şi puse la loc mobilul în poşetă.

Meg o atinse delicat cu umărul.

- Sună a întâlnire, iubito. Credeam că tu şi Ethan sînteţi...împreună.

- Nu sîntem împreună. Mă rog, nu chiar. Şi aici nu e vorba de o întâlnire. Jason Stern vrea să discutăm despre interviurile mele în calitate de reprezentantă pentru *David Klein*.

- Aşa a numit-o? zise Meg rîzînd. Discuţie? Toată lumea ştie cum îi curg balele după femei. Orice ai face, ai grijă să nu rămîneţi singuri.

Val se uită spre Ethan, bucuroasă că şi el aude conversaţia.

- M-a invitat la cină diseară, la *St. Regis*. Acolo cred că sînt în siguranţă, nu?

- Ce bănuiesc eu? Va fi o cină în apartamentul lui, după

care va face presiuni asupra ta să-l urmezi în pat. Vreau să spun chiar presiuni. Jason Stern nu e genul de bărbat care acceptă un NU.

Val începuse să se îngrijoreze. Părea că Ethan are dreptate.

- A încercat să te agaseze și pe tine?

- Nu pe mine. Jason preferă blondele, zise Meg rîzînd, apoi adăugă, pe un ton scăzut: Izzy mi-a spus că el se întîlnea cu Delilah înainte ca ea să fie omorîtă. Acum că Dee a ieșit din peisaj, își caută pe altcineva.

Val deveni și mai interesată.

- Măi să fie, dar cu Stern se întîlnea ea? Cei de la poliție știu că erau într-o relație?

- Da, se știe. Izzy spune că a fost anchetată orice implicare a lui Jason în această crimă, dar a ieșit complet curat. Paul Bourdeau se bizuie pe prietenii lui din poliție, ca să nu apară în ziare numele lui Stern.

- Știam că se vede cu cineva, dar nu credeam că este Stern.

- Izzy se împrietenise cu Dee. Ea spune că Dee era încîntată de atenția pe care i-o acorda Stern. Fiind foarte bogat, președintele companiei și altele. Sincer, Jason este un bărbat atrăgător, cel puțin pe dinafară.

- Da, arată bine, însă mi se pare un tip alunecos.

- Probabil că Delilah nu a văzut asta. Ba mai mult, el îi făcea cadouri scumpe. Ea spunea că, dacă poartă diamante, se simte în siguranță. Știi, se gîndea la ceva de care va profita cînd zilele de model vor apune.

- Mă rog, dacă Stern caută o înlocuitoare, nu caută pe

cine trebuie. Pe mine nu mă interesează genul lui de siguranță.

- Atunci te sfătuiesc să contramandezi întâlnirea.

Val privi spre Ethan. Ea lucrează pentru *La Belle* și a semnat un contract, care se va încheia de-abia la sfârșitul turneului. Trebuia să se țină de cuvânt și avea nevoie de bani, ca să-și termine studiile. Era imposibil să evite întâlnirea cu Stern.

Poate că va găsi o cale sigură prin care să-l facă să se comporte cuviincios.

Capitolul 25

Trecuse de ora șase seara cînd Ethan se afla în sufrageria elegantului apartament ocupat de Val, la hotelul *Four Seasons* din centrul Atlantei. Ce viață frumoasă are un model *La Belle*.

Totuși, era și mult de muncă.

La finalul repetiției prelungite Ethan citea pe chipul ei epuizarea, după cum se freca la ceafă. Scena era cu totul diferită de cea din Dallas și prin urmare modelele aveau de învățat o nouă rutină.

Acum, în Atlanta, Val nu mai avea serile libere, ci trebuia să participe la cîteva evenimente. Diseară era așteptată la o cină, apoi mîine va merge la un eveniment privat, un bal de binefacere organizat acasă la un businessman bogat din Atlanta. Dimineața trebuia să se trezească devreme pentru un interviu la TV.

Ethan știa că nu poate să o însoțească la duș, oricît de mult și-ar fi dorit, în plus avea și el treabă.

Nu era plătit pentru a face sex cu un model de top. Treaba lui era să le protejeze pe femei și să ancheteze crimele oribile care bîntuiau turneul.

Îl sună pe Bruce Hoover, fiindcă îl îngrijora criminalul din Seattle. Era un om metodic, eficient și imaculat, lucra

fără să lase urme sau indicii. Totul la această crimă striga că făptașul era un profesionist.

Totul, în afară de scrisorile de amenințare.

Nu exista nici o logică. Ceea ce nu însemna că treaba murdară nu era făcută de un fost ofițer, fost polițist, sau pur și simplu de un experimentat criminal în serie.

Îl sună pe Hoover.

- Bună ziua, domnule detectiv.

- Ce dorești, Brodie?

- Speram să-mi dai vești, dar cum nu mi-ai dat, am zis să te sun. Ce noutăți mai ai despre cazul Larsen?

- Nu ți-am dat vești fiindcă nu am nici una. Am căutat prin alte cazuri similare, nerezolvate, moduri de operare similare, dar nimic. Tipul nu este criminal în serie, iar dacă ar fi, aceasta a fost prima lui ieșire. Am întrebat toți vecinii din zonă, dar nimeni nu a văzut nimic, pentru că era prea devreme. Sîntem într-un punct mort. Tu? Am auzit că ai depistat un individ în Texas. Care a ucis o biată stripteuză.

- Corect. Se numește Byron Mahler și locuiește în Dallas. Un mod de operare total diferit, doar că biletul e similar – bilet pe care, mulțumită amicilor noștri din presă, cred că l-a luat de la televizor.

- Pare plauzibil.

- Mahler s-a evaporat. Ceea ce înseamnă că poate ne-a urmat în Atlanta.

- Foarte posibil. Tembelul din Seattle poate fi și el tot acolo. Nu crezi că Boudreau ar trebui să contramandeze turneul?

- Aș sugera asta, dacă aș crede că există o fărîmă de

șansă să mă asculte. Sînt prea mulți bani la mijloc.

- Atunci, amice, fă-ți meseria. Nu mai avem nevoie de alte cadavre.

- Ai zis-o bine, spse Ethan și a închis.

Îl sună apoi pe Heath Ford.

- Sînt Ethan. Ai ceva nou?

- Nici urmă de Mahler, zise Ford. Am pus toți polițiștii dintre Texas și Georgia să-l caute. Am ceva pentru tine...sau, să spun mai bine, *cineva*. Un amic de la poliția din Atlanta. Rick Melon. Băiat bun. I-am dat numărul tău de mobil, cu rugămintea să te informeze la zi.

- Rick Melon. Mersi, Heath.

- O să-l găsim pe individul ăsta, Ethan. Mai devreme sau mai tîrziu.

- Ar fi bine mai devreme.

Heath rîse și întrerupse legătura.

Ethan mai avea de dat un telefon, cu caracter personal.

Îl sună pe avocatul lui, Frank Gibbs, în Seattle.

- Frank, sînt Ethan. Ai reușit să demarezi acțiunea?

- Da, sigur. Totul făcut frumos, legal. Tribunalul nu poate să-ți acorde custodie deplină pentru Hannah – dacă mama nu este periculoasă pentru ea sau pentru copil, ori dependentă netratabilă. Cu puțin noroc, acțiunea o va speria pe fosta ta. Deja ai primit drept de vizitare două seri pe săptămîină, plus în weekenduri. Este mai mult decît rezonabil, iar Allison trebuie să știe asta. Ideea este să o obligăm să respecte decizia.

- Și dacă nu o face?

- Vom merge mai departe în orice mod putem.

Ethan era mulțumit că avocatul lui își da silința.

- Mersi, Frank.

Convorbirea se încheie. Aparte de relația lor avocat/client, el și Frank erau prieteni. Ethan făcea pe detectivul particular pentru Frank la nevoie; Frank se ocupa de chestiunile legale solicitate de Ethan.

Se simțea frustrat, din pricina piedicilor cu Hannah și se uită la ceas. Șapte treizeci. O auzea pe Val prin dormitor, apoi se deschise ușa și ea apărău în sufragerie. Se uită lung la ea. Purta o rochie neagră, simplă, care-i punea în valoare picioarele lungi, dar rochia avea mâneci și decolteul era ușor pe lângă gât. Își strânsese părul într-un coc la ceafă și avea puțin machiaj, la ochi și pe buze. Arăta mai degrabă ca o profesoară, nu ca un model și exact asta îl excita.

- Arăți perfect, iubito. Să-mi iau pistolul și sacoul și am plecat. Cinezi prin zonă, presupun.

- De fapt...știi..la *St. Regis*.

- Era bine dacă mă puneai în temă. Luam cu mine doi băieți, ca să verifice acolo, înainte să plecăm. Vei lua cina în restaurant?

- Nu știu sigur, zise ea temătoare. Sper să fie în restaurant, dar...

Se întâmpla ceva, iar el simțea bine asta.

- Ethan, adevărul este că iau cina cu Jason Stern. Trebuie să discutăm despre programul de interviuri pentru *David Klein*.

Ethan se înfurie și asta se vedea doar după mușchiul mandibular, care-i zvîcnea.

- Iei cina cu Stern, repetă el, căutînd să-și controleze

emoțiile.

- Da. Nu vreau să merg, dar am semnat un contract. Stern este unul din șefii mei.

Atunci chiar văzu negru în fața ochilor. *Este clienta ta, își spunea el. Dacă te culci cu ea, nu se schimbă situația.*

- Nu-mi place, se trezi vorbind. Stern nu vrea să luați cina. Vrea să te bage în patul lui.

Val se apropie de el și-i puse palmele pe piept.

- Mă tem că ai putea avea dreptate. Azi am auzit că Jason avea o relație cu Delilah. Acum, că ea a murit, Meg crede că omul își caută o nouă amantă.

- Dar tu nu ești interesată. Cuvintele sunau mai mult ca o provocare. Stern era bogat și chipeș. Poate se înșelase. Poate că Val era *extrem* de interesată.

- Nu sînt absolut deloc interesată de Jason Stern. Totuși, trebuie să mă duc. Meg spunea că Stern este uneori insistent. Dacă ești acolo, știi că voi fi bine.

O privi uimit. Îl voia pe el acolo? Se aștepta ca el să stea în umbră, în timp ce ea era cu Stern? Se simțea foarte tensionat și regreta asta. O cuprinse de umeri.

- Vei fi bine, iubito – îți promit asta. Nu trebuie să-ți faci griji nici pentru Stern, nici pentru altcineva.

Exact cum a presupus Meg, Stern o aștepta în holul hotelului și o conduse pe Val în apartamentul lui.

- M-am gândit că acolo va fi mai multă liniște și vom putea discuta mai bine în intimitate, zise el, confirmîndu-și planul. Purta un costum elegant, bleumarin, era tuns și pieptănat perfect și arăta chiar foarte atrăgător. Pe Val

înfățișarea lui o lăsa rece. Totuși, îi zîmbi.

- E bine cum te-ai gândit, spuse și-l luă de braț, apoi au mers spre lifturi. Scările de marmură albă, strălucitoare, dădeau amploare luminilor, reflectîndu-le ca și cînd ar fi fost totuna cu ele.

Stern apăsă butonul spre ultimul etaj, iar cînd ușile tocmai se închideau, un umăr uriaș le redeschise și Ethan intră. Îl salută pe Stern, dînd scurt din cap și se lipi cu spatele de peretele liftului, ținînd mîinile încrucișate în față.

- El este bodyguardul meu, Ethan Brodie, îl prezentă Val lui Jason. Domnul Carlyle l-a ales special pentru turneu.

- Miss Hart va fi sub protecția mea în această seară, Brodie. Poți să-ți iei liber toată noaptea.

Ethan schiță un surîs, dar nu-i reuși.

- Scuze, dar asta nu se va întîmpla. Două crime sînt încă neelucidate. Pînă vor fi prinși criminalii, doamnele nu merg nicăieri fără protecție.

- Dar este ridicol. Va fi cît se poate de protejată în apartamentul meu.

Ethan nu răspunse. Se vedea clar că nu este de acord. Nici Val nu era. În acel moment era convinsă că era în mare pericol cu Jason Stern, mai mult decît cu altcineva.

Liftul opri la destinație. Ușile s-au deschis, Val a ieșit, urmată de Stern, apoi de Ethan.

Au ajuns la o ușă pe care era o tăbliță aurie, cu numele apartamentului: Premier Terrace. Jason folosi cartela de acces ca să deschidă ușa. Sufrageria era imensă, mobilată complet în alb, cu ferestre înalte și un șemineu în lateral. Primul intră Ethan, care examină pe rînd încăperile, plus

baia.

- Este în regulă, zise el, privind masa aranjată pentru două persoane, cu tacîmuri de argint și platouri de porțelan chinezesc. Un gheridon acoperit cu o față de masă albă, apretată era parcat chiar lângă masă. Cina dumneavoastră miroase delicios, spuse Ethan cu falsă politețe. Și patul a fost pregătit. Aș spune că aveți totul gata.

Val simțea mîncărimi pe piele. Doamne ferește, Meg avea dreptate! Stern intenționa să o seducă. Îi venea să o ia la fugă, dar se echilibra cînd îl văzu pe Ethan, neclintit, lângă ușă.

- Ai verificat apartamentul și ai văzut că nu este nici un pericol. Acum poți să pleci.

Ethan îl ignoră și rămase pe poziție, cu picioarele depărtate, conectat pe modul bodyguard.

Val își ascunse un zîmbet.

- Ethan este un profesionist, îi zise lui Stern. Nici nu-vei simți prezența.

Stern roși puternic. Capul stătea să-i explodeze. Val văzu cu coada ochiului că Ethan se amuza discret.

Se duse la masă și se așeză. Afară se vedeau luminile orașului și traficul intens. Stern veni să-i țină scaunul, apoi se așeză pe locul din fața ei. După ce trecu o oră Ethan începu să-și piardă din veselie, fiindcă îl văzu pe Stern că-i ia ușor mîna lui Val și o reține.

Jason golise deja prima sticlă de Dom Perignon în cele două pahare și se ocupase de felurile alese, ascunse sub cele două clopote de inox. Au servit salată kale cu migdale prăjite, apoi un halibut de Atlantic cu garnitură de mazăre,

iar la fiecare fel turna în pahare vin vechi, franțuzesc, insistînd mai mult în paharul ei.

Deși Val era hotărîtă să nu se lase îmbătată, la un moment dat se simțea ușor amețită.

Probabil că din acest motiv a și început să-i pună întrebări dificile. Căuta să-l ajute cumva pe Ethan în anchetarea crimei, iar după ce Meg i-a spus despre Stern și Delilah, în seara aceasta întrezărea o ocazie perfectă.

Se prefăcea mai amețită decît era și îl întrebă, aplecîndu-se peste masă:

- Vreau să știi că sînt foarte încîntată că mi-ai oferit slujba lui Delilah, Jason.

- Mulțumesc, Valentine, zise el tot numai zîmbete.

- Toate fetele vorbesc despre tine, să știi, continuă ea, după ce sorbi puțin vin. Cît ești de atrăgător și șarmant. Una dintre fete mi-a spus că te întîlneai cu Delilah. Cred că se știa de aventura voastră.

- Chiar așa? zise el, puțin tulburat.

Val mîngîie buza paharului, privindu-l pe sub gene.

- Se vorbea că pe Delilah o înnebuneai cu îndemînarea ta în pat. Spunea că ești un amant senzațional.

Jason se mai relaxă cînd auzi acest compliment.

- Mă rog, așa este. Eu și Dee aveam o înțelegere. Era ceva plăcut pentru amîndoi.

- Spunea că i-ai oferit un superb colier cu diamante. Nu l-am văzut, dar am auzit că era minunat. Este acela care a fost furat?

- Se poate, spuse el ridicînd din umeri. Cei de la poliție spuneau că lipsea din seiful ei.

- Mă întreb, continuă ea, dar făcu o pauză ca să mai bea puțin vin...Cum crezi că a știut hoțul unde se afla colierul? Adică, de unde să fi știut el despre seif? Cum a știut ce era înăuntru?

Jason ridică paharul.

- De unde să știu eu?

- Poate că te-ai gândit, fiindcă ești un bărbat inteligent. Val zîmbi seducător, așteptînd noutăți. Dee era îndrăgostită de tine, știi. Cel puțin fetele așa cred. Ești sexi, potent și incredibil de atrăgător. O cunoșteai mai bine ca oricine. Ce crezi că s-a întîmplat cu adevărat în noaptea aceea?

El privi spre decolteul ei, dincolo de care nu se vedea nimic din ce spera el.

- Cred că acela care a ucis-o știa de diamante și unde le ținea. Cred că l-a înfuriat foarte tare pe acel om. Schiță un zîmbet. Ea nu era dulce, așa ca tine, Valentine. Dee era foarte egocentristă. De multe ori devenea dezagreabilă. Poate că persoana a pedepsit-o pentru că a făcut ceva.

Val își simți pulsul accelerat.

- Credeam că a fost bărbatul care a scris acele amenințări oribile, dar poate...nu știu...poate că-l cunoștea pe cel care le-a trimis. Poate că nu era chiar un străin.

- Poate că nu, spuse și el. Evident, orice s-ar fi întîmplat, nimeni nu merită să fie ucis.

- Sigur că nu.

Jason îi ținea încă mîna într-a lui, apoi i-o întoarse și o sărută în palmă.

- Dar, dacă ea ar fi fost încă în viață, nu aș mai fi avut plăcerea să te cunosc.

Ochii lui o fixau, exprimînd clar intențiile. Doar patul nu fusese pregătit degeaba. Val înghiți. A mers prea departe. Privi spre Ethan. El nu auzea clar conversația, însă chiar și de la distanță, se citea furia pe chipul lui.

Jason își împletise degetele cu ale lui Val.

- Ce-ar fi să-i spui bodyguardului tău să se întoarcă la hotel? Ești în siguranță aici. Voi avea grijă personal să ajungi înapoi la hotelul tău, cînd vei fi pregătită să pleci.

Vai de mine! Val își trase mîna, dar Stern întări strînsoarea. Apoi surîse și-i dădu drumul. Val se ridică; îi tremurau genunchii.

- Jason, apreciez oferta ta, dar chiar trebuie să respect niște reguli. După cum am discutat, mîine dimineață, devreme, am un interviu televizat.

Înainte să-l lase să protesteze, ea se întoarse și se îndreptă spre ușă.

Se opri lîngă Ethan, deloc tulburată de privirea lui fixă, severă.

- Sînt gata de plecare, Ethan. Mulțumesc pentru că m-ai însoțit.

- Îmi fac doar meseria, miss Hart. Vocea lui trăda tensiunea. Deschise ușa și ieși primul, ca să verifice culoarul. O așteptă și pe ea să iasă.

Val i se adresă bărbatului rămas la masă, în aceeași stare de enervare ca și Ethan.

- Noapte bună, Jason. Mulțumesc pentru cina minunată.

Stern nu mai spuse nimic, doar o privi cum iese pe ușă.

La fel de tăcut a fost și Ethan. Nici un cuvîntel nu a scos pînă ce au ajuns la *Four Seasons*, apoi în apartamentul

ei și a închis ușa. Val nu mai trebuia să aștepte mult explozia despre care era sigură că va urma.

- Ce naiba ai vrut să faci? o întrebă el, sfredelind-o cu privirea.

- Obțineam informații, zise Val. Încercam să te ajut.

- Ticălosul naibii, replică el, ca și când nu ar fi auzit-o. Mai simt mirosul coloniei lui pe mîna ta. Încă vreo cinci minute și-l ridicam în pumni de la masă, apoi îl făceam să-și adune toți dinții de pe covor.

Val încerca să-l calmeze, iar pentru asta își lipi palmele pe pieptul lui.

- Erai acolo. Știam că sînt în siguranță.

El îi luă mîna sărutată de Jason și privi palma.

- Detest pînă și faptul că te-a atins. Detest că și-a pus pe tine gura lui slinoasă. Dacă trupul tău va fi impregnat cu mirosul vreunui bărbat, acela va fi al meu.

Val a fost luată prin surprindere de reacția lui și de repezeala cu care a strivit-o de mușchii lui. O sărută brutal, intempestiv, dominator, amintindu-i că era a lui, nu a lui Jason Stern. Când îi trase rapid fermoarul rochiei în jos, ea se ținu de umerii lui, ca să nu se clatine. Rochia neagră alunecă imediat.

Ethan îi desfăcu încuietoearea sutienului negru, îl azvîrli cît colo și o copleși cu palmele flămînde de sîinii ei. Îi masa viguros, apoi începu să-i lingă apăsător, ca și când ar fi fost ai lui. O prinse de fese și o trase și mai aproape, apoi îi ridică bărbia, ca să o privească în ochi și-i zise:

- Nu știi unde vom ajunge cu povestea noastră, dar

atîta timp cît sîntem împreună, ești a mea. Nu te voi împărți, iar tu nu vei mai merge la nici o *întîlnire* cu Jason Stern.

Sărutările se înteteau, iar Val își simțea buzele usturînd-o sub buzele lui fierbinți, pătimașe. Era umedă jos și o simțea prea bine, la fel cum îi simțea penisul de marmură insinuîndu-se între pulpele ei. Era un adevărat mascul alfa. Cînd poseda o femeie, ea îi aparținea cu totul.

Poate că noțiunea ar fi trebuit să i se pară ofensatoare. Era o femeie independentă, care de ani de zile și-a purtat de grijă. Se simțea dorită așa cum nu s-a mai simțit pînă atunci.

După ce sărutul s-a stins, s-a descălțat de pantofi și l-a tras după ea în baie. Voia ca mirosul lui Stern să dispară de pe trupul ei? Și ea dorea același lucru.

Baia era imensă, cu marmură alb-negru și o cadă romană încăpătoare. Ethan i-a înțeles intenția și a dat drumul la apă. S-a dezbrăcat de sacou și l-a azvîrlit pe scaunul din baie, apoi și-a scos tocul cu pistol de pe umăr și a lăsat-o pe Val să-l dezbrace mai departe.

Cînd l-a văzut gol-pușcă, l-a privit lung, uimită de mușchii perfect lucrați. Observase cicatricea de pe umărul lui, dar avea de gînd să-l întrebe despre ea altădată. Acum îl lăsă să o sărute unde vrea și cît vrea, să-i ciufulească părul desprins din coc și să o venereze cu mîinile.

Ethan o ridică și o lipi cu spatele de cabina dușului, după care dădu drumul la ploaia călduță, își săpuni mîinile și începu să o spele temeinic peste tot, peste sîni, pe abdomen, pe fese.

Cînd ajunse să o săpunească pe sexul incandescent, ea scoase un geamăt prelung și atunci el manipulă zona cu

dexteritate, insistînd pe punctele pe care deja le cunoștea foarte bine, pînă ce o auzi cum gîfîie de dorință.

- Pune palmele pe perete, îi spuse, după ce o întoarse cu spatele la el. În acest timp o mușca doar cu buzele de ceafă și de gît, provocîndu-i fiori greu de îndurat.

Val tremura. Se înfierbîntase și aștepta continuarea. Se aplecă, iar el îi depărtă picioarele, o prinse de coapse și o penetră dintr-o singură mișcare adînc, lunecos și senzual.

- A mea, șopti el începînd să se miște ritmic în ea, la început ușor, apoi din ce în ce mai repede, pînă ce o aduse la momentul de plăcere extatică; orgasmul a lăsat-o epuizată fizic, dar satisfăcută sexual, suspinînd și gemînd după acest cutremur pasional.

Despre Stern îi va explica mai tîrziu, cînd îi va mărturisi ce i-a spus acesta. Gîndul se depărtă în momentul acesta, fiindcă Ethan trecuse din nou la fapte, revigorat și dispus să-i mai producă valuri de plăcere, pînă cînd se va osteni de tot.

Capitolul 26

- Mai spune-mi o dată ce ți-a zis Stern aseară, în timp ce stăteai la masă și te jucai mental cu penisul lui.

Val roși.

- Dar nu mă...ți-am spus, am încercat să te ajut. Voiam să obțin informații și chiar am reușit. Mi s-a părut că vorbește de parcă ar ști ceva despre crimă.

Ethan stătea la masa din sufragerie și bea cafea. Terminase micul dejun adus de room service, adică bacon, ouă, negresă și unt. Val stătea în fața lui și ciugulea dintr-o brioșă și mai luă o înghițitură de cafea.

- Jason spunea că, după părerea lui, Delilah a fost ucisă de cineva care o cunoștea. Mai spunea că probabil ea a înfuriat pe cineva, fiindcă de multe ori era cam răutăcioasă – mă rog, el a folosit cuvântul *dezagreabilă*. Și atunci poate că acel cineva a vrut să-i plătească pentru ce a făcut. Poate că a fost chiar el acel cineva. Crezi că el ar fi putut să o ucidă? întrebă ea, punînd brioșa pe farfurie.

- Nu a fost Stern. Criminalul este un profesionist.

- Fiindcă nu a lăsat nici un semn, nu-i așa?

- Printre multe altele.

- Atunci Stern putea să plătească pe cineva, care să facă asta.

Ethan cocheta cu această idee încă de cînd Val i-a repetat conversația cu Stern.

- Posibil. Dar asta nu explică biletele.

- Le-ar fi putut trimite pe toate zece, tocmai ca să-și acopere crima.

- Este o teorie interesantă. Dacă voia să o omoare, biletele urmau să-i trimită pe polițiști într-o direcție diferită.

- Așadar nu este o idee tocmai trăznită.

Se gîndise și el la asta. După ce Hoover a cercetat printre foștii și actualii iubiți ai lui Delilah, Ethan a respins posibilitatea. Avea încredere în Hoover, însă acum se întreba dacă nu cumva detectivul s-a înșelat.

- Ar fi bine să plecăm, dacă vrei să ajungem la timp la emisiunea TV.

Val se îmbrăcase într-o rochie de mătase bleu, scurtă și se încălțase cu niște sandale cu tocuri aurii. Își luă poșeta și îl urmă pe Ethan.

El trebuia să mai afle dacă Delilah Larsen i-a făcut ceva lui Jason Stern sau altcuiva – ceva atît de grav încît să-i aducă moartea.

Repetiția cu costume de marți se încheiase, iar în culise era încă multă lume. Val primise de la *David Klein* un pendant cu diamante și o brățară cu diamante, care probabil valorau o mică avere. Acum bijuteriile fuseseră returnate în siguranță. Val nu mai avea răbdare să plece din cabina de probă. Nu-i vedea pe Dirk sau pe Ethan.

Ethan îi spusese că trebuie să se intereseze bine și despre toți cei din echipa teatrului *Fox*. Toți au fost

verificați, însă tot era nevoie de multă atenție în privința lor.

Acum Val se îndrepta spre cabina unde se afla Izzy. Dădu la o parte perdeaua și îngheță. Înăuntru era un bărbat, masiv și musculos, tânăr, trecut de douăzeci de ani, cu părul negru, slinos. Avea tatuată o pânză de păianjen care se întindea pe o parte a gâtului. Stătea în fața lui Isabel și o amenința cu un cuțit lipit de gât.

Val își pierdu răsuflarea. Izzy se uită peste umărul bărbatului și o văzu, cu ochii plini de lacrimi. Val dădu din cap, pentru ca Izzy să nu o dea de gol, însă era înghețată de frică. Bărbatul nu o văzuse. Putea să se retragă și să aducă ajutoare, însă Izzy ar fi putut muri pînă revenea ea. Rămase totuși nemișcată, căutînd din priviri o armă, orice. Zări un fier pentru ondulat părul, pe masa de machiaj, foarte aproape de ea. Instrumentul nu era prea lung, dar era ușor de apucat și reprezenta acum arma perfectă.

- Ce...ce vrei? întrebă Izzy, ca să-i distragă atenția bărbatului, însă glasul îi vibra de teamă, fiindcă lama cuțitului era înfîptă adînc în pielea gâtului.

Bărbatul se freca în zona pubiană și avea o privire nerușinată.

- Ce vreau? Vreau să mi-o sugi, scumpo. Dacă mi-o sugi foarte bine și-mi place, o să plec.

Val simți cum o cuprinde groaza, în timp ce se apropia de masa pe care se afla fierul de păr. Izzy părea că mai are puțin și leșină.

- Dacă nu pleci acum....voi...voi striga.

- Dacă scoți un sunet, zise el mormăit, îți tai gâtul ăsta frumos. Duse mîna la fermoar și-l coborî dintr-o mișcare.

Val se apropia, iar Izzy scînci terifiată de faptul că omul și-a scos penisul din pantaloni. Val apucă fierul, îl ridică deasupra capului, apoi lovi cu toată puterea. Îl nimeri în cap, în lateral și reuși să-l îndepărteze de Izzy, moment în care îi căzu cuțitul din mîină.

- Cătea!

- Fugi! strigă Val și mai încercă o lovitură cu arma improvizată, de data asta reușind să-l lovească în plină falcă și-l doborî din nou. Isabel ieși din încăpere, bărbatul se lovi de perete și căzu gemînd de durere.

Val se mai repezi la el o dată și, luîndu-și avînt, se pregăti de un nou atac.

- Isuse Cristoase! se auzi Ethan răcnind, iar Val simți un val de căldură eliberatoare, simțindu-se ușurată de prezența lui. Dăduse buzna în cameră, urmat de Dirk. Izzy era albă ca varul.

Dirk se repezi la atacatorul pervers, iar Ethan veni să o liniștească pe Val. Cu toate că el încerca să-i tragă fierul din mîină, părea că teama o paralizase în această postură.

- Gata, iubita mea, șopti el. L-am imobilizat. Totul este sub control.

Individul nici nu a opus rezistență, așa că Dirk i-a legat mîinile la spate și l-a lipit de perete.

Val mai ținea fierul în mîină.

- Haide, iubito, nu mai e nevoie. Dă-mi fierul.

Cu greu ea reuși să-și descleșteze degetele, iar Ethan puse pe masă arma.

- Ești bine?

Înainte fusese; acum nu mai era. Se ruga să nu vomite.

- Omul acela...a încercat...a atacat-o pe Izzy.

- Știu, iubito. Ethan privi spre atacator, iar acesta avea ceva sălbatic în ochi, de parcă ar fi fost drogat.

Val simți brațul puternic al lui Ethan. La câțiva metri de ei, Isabel tremura încă. Val ar fi vrut să meargă la ea, dar se temea că nu o țin picioarele.

- Cum te numești? îl întrebă Ethan pe bărbat.

Cînd văzu că nu răspunde, Dirk îi trase o scatoalcă la ceafă.

- Răspunde la întrebare.

- Du-te dracului, zise el.

Dirk îi mai trase un bobîrnac.

- Spune cum te cheamă.

- Strickler, zise el morocănos.

- Nu se potrivește cu descrierea lui Mahler, zise Ethan.

Verifică-i antebrațul, ca să fim siguri.

Dirk se uită cu atenție.

- Nici o cicatrice, nimic altceva. Stai puțin, zise Dirk, după ce i-a ridicat capul, ca să-l examineze mai atent. Îl știu pe individul acesta. Era cel care se ocupa de lumini pe scenă. Îl ridică în picioare și-l smuci violent. Acum te îndrepti spre închisoare pentru tentativă de viol, cretinul naibii.

Omul scui pă.

- Voiam doar să iau ce le oferă cățelele astea tuturor. Am citit în ziare, am văzut ce bilet au primit. Tîrfe și depravate. Îi trăgeam nenorocitei ce merită.

Izzy scoase un scîncet de revoltă. Val se dezlipi din brațele lui Ethan și merse să o îmbrățișeze pe Isabel.

- Gata. S-a terminat. Acum nu mai poate să ne facă nimic.

Se auziră pași grăbiți pe hol.

- Vai de mine! spuse Meg după ce intră: era clar că veștile s-au răspândit ca vîntul. Se uită la omul imobilizat și la fața lui tumefiată. Poliția vine imediat. Val i-a făcut asta?

- Ea m-a salvat, spuse prompt Isabel.

Meg se uită lung la cei doi bărbați: Dirk și Ethan, la trupurile lor lucrate și la mușchii aceia impresionanți. Ridică o sprînceană.

- Atunci...de ce mai avem nevoie de toți acești bodyguarzi-macho, cînd o avem pe Valentine Hart?

Ethan rîse. Val surîse și ea, observînd că și Isabel se distra.

Ajunși în apartamentul lui Val, Ethan se așeză pe canapea lîngă ea. Pe un fotoliu încăpător Dirk și Meg se ghemuiseră unul într-altul.

Benny Strickler, atacatorul lui Isabel fusese ridicat și dus la închisoare, după ce poliția a luat declarații complete tuturor părților implicate. Erau acum toți epuizați.

- Te-ai descurcat bine azi, iubito, îi zise Ethan lui Val. Foarte bine. Nici acum nu-i venea să creadă că s-a pus contra aceluia nenorocit cu cuțitul în mîină, și l-a biruit. Această femeie continua să-l uimească. Totuși avea de gînd să aibă o discuție serioasă cu ea, fiindcă a fost nebunie curată să se pună cu un violator periculos, dar o să aștepte să rămîină singuri.

- Bună treabă, dragă, zise Dirk. Ești mult mai dură decît pari.

- Nu trebuie să fie dură, zise sumbru Ethan. Trebuie să fie în siguranță. Fie Boudreau înțelege și contramandează

ce a mai rămas din turneu, ori ea demisionează. Siguranța ei contează cel mai mult.

Val interveni, oarecum contrariată.

- Să știi că sînt și eu aici. Și nu am de gînd să demisionez. Mi-am dat cuvîntul. În plus, am nevoie de bani. Așa că merg cu turneul pînă la capăt.

- Ascultă-mă, iubito...

- Las-o baltă. Dacă vrei, dă-ți demisia tu. Eu îmi termin treaba pe care am început-o.

Ethan trase o înjurătură vulgară.

- Ce naiba, Val...

- Voi fi în siguranță, spuse ea venind aproape de el. Am încredere că tu vei avea grijă de mine. Iar Carlyle are nevoie de tine ca să rezolvi crimele.

Ethan oftă. Cineva bătu la ușă și conversația se stinse. Merse să vadă cine este și-l văzu pe Matt Carlyle prin vizor.

Dirk se ridică brusc, fiindcă nu voia ca Matt să știe de relația lui cu Meg, apoi se retrase în dormitor. Ethan deschise.

- Intră. Tocmai voiam să te sun. Trebuie să discutăm.

Era prima dată de cînd îl cunoștea Ethan, că Matt părea răvășit. Avea hainele șifonate, părul nepieptănat și părea agitat.

- Dacă telefonul avea legătură cu contramandarea spectacolului, nu-ți mai face griji. Boudreau a plecat spre noi acum o oră. Spunea că mai mult ne facem reclamă negativă, așa că rambursează banii pentru biletele de mîine și anulează New York și Chicago.

- Era și timpul, zise ușurat Ethan.

- Nu trebuie decît să apărem diseară la petrecerea dată de Peter Latham în onoarea noastră, apoi mîine dimineață pornim spre casă.

- Stai puțin, zise Ethan. Nu crezi că fetele au trecut prin destule astăzi? Izzy era să fie violată, iar Val este zdruncinată, după ce s-a luptat cu nenorocitul acela.

- Știu, dar nu avem de ales. *David Klein* are contract cu *La Belle*. Peter Latham este investitor în compania lui Klein și a aranjat de mult timp această petrecere. Trebuie doar să vină toate modelele, să bea puțină șampanie, să le zîmbească invitaților cam o oră, apoi pot să plece.

Matt aruncă o privire disperată spre Val.

- Sigur vei încerca să te descurci, dacă știi că mîine dimineață pornim spre Seattle – și oricum vei fi plătită.

- Mie nu-mi convine, spuse Ethan.

- Beau Desmond și oamenii lui au periat locația la milimetru. Nu intră nimeni, decît cei care au fost invitați. Val, ce spui? Poți să mai faci un ultim efort?

- Dacă știi că plec acasă, atunci pot.

- Megan?

Probabil că Dirk scrișnea din dinți alături, dar rămase tăcut. Oricum, femeile acestea nu fac nimic din ce le spune un bărbat. El și Ethan au înțeles deja atîta lucru.

- Dacă merge Val, merg și eu, spuse Meg.

- Dar Isabel? întrebă Ethan.

- Acum nu mai sînt probleme, Individul este în închisoare, așa că nu mai reprezintă o amenințare. Oricum lăsăm un băiat al lui Beau la ușa apartamentului ei, pentru orice eventualitate. Se va descurca.

- Mie tot nu-mi place, protestă Ethan.

- Respect părerea ta. Meseria ta presupune să asiguri securitatea acestor fete. De fapt, din punctul de vedere al firmei *La Belle*, chiar și după ce ajungem la Seattle, tot vei figura pe ștutul de plată.

El nu mai comentă. Era mulțumit că primește bani pentru rezolvarea crimei.

- Trebuie să plec, dacă vreau să arăt prezentabilă diseară, zise Meg. Este ținuta obligatorie, nu?

- Exact. Brodie, ai smoching?

- Se înțelege de la sine, zise el.

- Aveți adresa, presupun.

- Da, o avem. Îl iau pe Dirk și venim cu fetele într-o limizină închiriată.

- Aveți două ore. Să nu întârziați, le anunță Carlyle, apoi se opri la ușă, înainte să iasă. Făcu semn cu capul spre dormitor și spuse: spuneți-i lui Reynolds să fie mai discret. Gallagher l-a văzut cu Megan de atâtea ori, încât începe să creadă că sînt siamezi. Și așa am destule comentarii pe cap și nu vreau să vă concediez.

Matt plecă. Dirk ieși zîmbitor.

- Vino, iubito, să te conduc pînă la apartament.

- Ai auzit ce a spus Carlyle, repetă Meg, dîndu-și ochii peste cap. Știe de noi. Trebuie să fim mai discreți. Mai ales că nu avem timp pentru ce ai tu în cap acum.

Dirk îi făcu semn cu ochiul lui Val, apoi zîmbi spre iubita lui, Meg.

- Vom mai vedea.

Cei doi se auzeau discutînd înfocat și după ce ușa s-a închis.

Capitolul 27

Limuzina albă, cu silueta ei prelungă rula acum pe aleea din fața vilei lui Peter Latham, din Tuxedo Park, una dintre cele mai scumpe zone rezidențiale din Atlanta.

Carmen Marquez și Caralee Peterson stăteau în spate, cu Val și Meg, iar Dirk se așezase în față, lângă șofer. Ethan rămăsese în spate, cu fetele.

Doi valeți în sacouri albe s-au grăbit să deschidă portierele limuzinei, apoi Ethan și Dirk au coborât primii, ca să examineze împrejurimile, după care Val, Meg, Caralee și Carmen au coborât, ajutate de cei doi valeți.

Construcția în stil renescentist domina grădina și peluza nesfârșită, perfect tunsă, iar aleile mărginite de tufe cu trandafiri șerpuiau elegant, dând o eleganță aparte întregului tablou imobiliar. Peste tot luminile înconjurau casa, scoțînd-o în evidență, iar Val recunoscuse impresionată că în viața ei nu mai văzuse o asemenea moșie.

Modelul care a servit ca inspirație arhitectului care a proiectat reședința a fost o vilă italiană, cu două etaje și foișoare laterale, iar din acoperiș se înălțau coșurile subțiratic. Ferestrele înalte, arcuite, dădeau spre terase generoase. Tencuiala casei imita nuanța soarelui-apune toscan, iar iluminatul interior amplifică și mai mult auriul

zidurilor.

Val se uită în urma ei spre Ethan, care încheia alaiul de modele; arăta superb în smoching. De parcă i-ar fi simțit privirea și concluziile, el îi aruncă un zîmbet fermecător, însă ea continuă să meargă. Ce dacă îl admira?

La fel de bine arăta și ea, într-o rochiță aurie, cu paiete, mulată pe corp, cu sandale în aceeași nuanță, cu toc foarte înalt.

În holul de la intrare Paul Boudreau și soția lui, Marie stăteau alături de Peter Latham, gazda lor. La brațul acestuia Val văzu o frumusețe cu pielea ciocolatie și părul lung, negru și lucios, care părea că posedă o moștenire hispanică. Părea că are puțin peste patruzeci de ani, însă tenul ei natural trăda chiar o vîrstă mai înaintată. Mîndrindu-se cu niște curbe voluptuoase și cu o pereche de sîni împliniți, femeia afișa o siluetă demnă de invidiat chiar și de către modele.

Latham trecuse bine de cincizeci de ani, era înalt, cu o alură athletică și o înfățișare atrăgătoare, ușor grizonat la tîmple. Alături de el stătea un tînăr mai înalt decît Peter, clar fiul lui, chipeș, cu părul negru, ca al mamei sale și o constituție mai filiformă, dar la fel de athletică precum aceea a tatălui.

Jason Stern stătea lîngă șeful lui, David Klein, pe care Val îl întîlnise de cîteva ori în Seattle. Jason stabili contactul vizual cu ea și zîmbi detașat. Val simți o ușoară fulgerare, cînd remarcă ochii atenți ai lui Ethan, care pîrjoleau subtil. Se rugă ca Jason să fie suficient de înțelept ca să nu-l provoace pe Ethan, ca să nu urmeze vreo scenă neplăcută.

Paul Boudreau era un bărbat în jur de șaizeci de ani,

arătos, brunet și foarte degajat când veni să îi prezinte gazdelor pe toți nou-veniții. Le spuse numele fiecăreia dintre fete, apoi:

- Doamnelor, vreau să vi-i prezint pe Peter Latham și pe superba lui soție, Alessandra. Ei au avut amabilitatea să sponsorizeze această minunată recepție.

- Plăcerea este a noastră, spuse Caralee.

- Mă bucur să vă cunosc, zise Carmen, surîzătoare și sexi ca întotdeauna.

- Mulțumim pentru această petrecere perfectă, zise și Val.

Peter Latham zîmbi nonșalant.

- Da' de unde. Acesta este doar un gest neînsemnat pentru munca serioasă depusă de voi, doamnelor, pentru ca prezentarea să fie un real succes.

- Aveți o casă foarte frumoasă, zise Val, privind în jurul ei la holul amplu, cu coloane și podea de marmură, cu scările în spirală, care duceau undeva la etaj. Nu am mai văzut ceva atît de impresionant.

- Mulțumesc, spuse Peter. Soția mea a venit cu conceptul. A muncit foarte mult ca să facă totul perfect, cum vedeți acum. Iar el este fiul meu, adăugă el, întorcîndu-se spre tînăr. Julian. A venit cu avionul de la Miami pentru această ocazie.

Julian se înclină elegant.

- Este o plăcere să vă avem printre noi. Bun venit în casa familiei noastre.

- Cum ați venit ultimele, nu doriți să vă alăturați celorlalte doamne, la piscină?

Julian îi oferi un braț lui Meg, iar pe celălalt lui Carmen. Val și Caralee i-au urmat, iar toți ceilalți, inclusiv Ethan și Dirk au venit după ele. S-au îndreptat spre spatele casei, unde în curtea interioară se întindea o piscină superbă, iluminată feeric.

Un chelner i-a întâmpinat cu o tavă și pahare de șampanie, pe care ei desigur, le-au acceptat, apoi grupul s-a dispersat încet, încet.

Val sorbea liniștită pe marginea piscinei, când îl simți pe Ethan în spatele ei. I se părea că era cel mai arătos bărbat din această seară. Și Dirk arăta excelent în smochingul lui bleumarin, deși părea că nu se simte prea în largul lui, spre deosebire de Ethan.

- Din ce afaceri crezi tu că scoate Peter Latham atîția bani, ca să aibă o locuință ca aceasta?

- Nu știu, zise Ethan. Nu i-am verificat dosarul financiar. Nu știam că este asociat cu Klein pînă ce nu a menționat Carlyle asta. Fiul lui Latham locuiește în Miami. Este pe jumătate spaniol. Nu-mi place să abordez clișeul clasic și să afirm că familia se poate ocupa de afaceri cu droguri, însă merită să verific.

Chiar atunci l-au văzut pe Paul Boudreau apropiindu-se de Val. Ethan se retrase discret într-un colțișor.

- Sper că te simți bine la petrecere.

- Este perfectă, zise Val.

- Dacă nu te deranjează, aș vrea să cunoști cîțiva domni foarte curioși să vadă cum arată femeia care a reușit să obțină titlul de *Miss la Belle*. Mai ales că această doamnă a făcut o treabă excelentă, în ciuda condițiilor nu tocmai

plăcute.

- Vă mulțumesc.

Val se uită spre Ethan, apoi îl lăasă pe Boudreau să o conducă spre locul unde era așteptată, fiindcă pentru asta era plătită.

Ethan se uită lung spre traseul lui Val, fără să o scape din ochi. Vorbi rapid cu oamenii lui împrăștiați printre invitați și vigilenți. Îl contactă pe Joe Posey, apoi pe Sandy Sandowsky, verifică dacă Walt Wizzy și Pete Hernandez au văzut ceva neobișnuit.

- Latham are totul pus la punct, zise Pete. Mandibula i se vindecase și nu mai avea decît o ușoară urmă verzuie de la lovitură, însă doctorul îi dăduse liber la treabă. Deocamdată nu am văzut nimic deosebit.

- Bine, să sperăm că așa va fi toată seara.

Trecu apoi pe lângă Beau Desmond și-l întrebă același lucru:

- Ceva probleme?

- Locul are securitatea asigurată ca la Fort Knox.

Nimeni nu poate să intre.

- Dar cei de la catering? Valeții? Chelnerii? Au fost toți controlați?

- Oamenii lui Latham s-au ocupat personal de asta. Latham a insistat și Carlyle a acceptat. Nu am văzut nimic neobișnuit.

Ethan începu să simtă o îndoială dezagreabilă. Oricît de mult îi dispăcea Desmond, avea încredere în el că-și face treaba temeinic, aceasta presupunînd că tot el controla

personalul.

Ethan o văzu pe Val, lângă care apăru Carmen, apoi amîndouă s-au îndreptat spre casă.

Primise planurile reședinței. Erau paisprezece băi, cea mai mare era una de lângă piscină, spre care mai mult ca sigur se îndreptau cele două acum. De ce nu pot femeile să meargă singure la toaletă? se întreba el.

O zări pe Meg, care discuta cu Julian și Caralee. Îl căută pe Dirk, dar nu-l vedea. Se retrase spre un coridor de unde vedea bine ușa toaletei unde au intrat Val și Carmen, și le așteptă să iasă.

După vreo zece minute, cît credea el că au trecut, se uită iar la ceas și constată că au fost doar cinci. *Femeile*, se gîndea el. În ultimele două săptămîni a stat printre atîtea femei, cît să-i ajungă pentru o viață.

Iar se uită la ceas. Ce naiba tot fac acolo?

Merse și ciocăni la ușă, deși știa că probabil va stîrni valuri de isterie, apoi îl văzu pe Dirk venind spre el, cu un aer neliniștit.

- Ce este?

- Nu e bine, Ethan. Se pare că avem o situație cu ostatici.

Ethan privi spre ușă și îngheță complet.

Capitolul 28

- Voi două. Treceți aici și așezați-vă pe jos în fața ușii. Dacă vor încerca să intre și să tragă prin ușă, voi două veți fi primele omorâte. Mișcați-vă acum!

Val privea îngrozită cum Carmen și Ursula s-au așezat pe podeaua albă de marmură, cu spatele lipit de ușa înaltă de la baie. Încăperea era enormă, iar clanțele și robinetele erau aurii. Trei cabine de toaletă și o masă uriașă pentru machiaj păreau foarte îndepărtate unele de altele.

Sala de baie făcea parte dintr-un mini-complex spa, cu saună și chiar o masă pentru masaj.

La început în surdină, dar mai apoi puternic se auzea venind un helicot, care cobora parcă deasupra casei. Val își simțea inima bubuind puternic în piept.

- Tu! Treci aici la telefon. Omul avea peste douăzeci de ani, era înalt și slăbănog, cu părul șaten-închis, destul de lung și ochi albaștri. Dacă Val ar fi putut să-i vadă brațul pe sub mîneca hainei, poate că ar fi avut certitudinea că este Byron Mahler, numai că în sinea ei deja știa asta.

Amarika era cea căreia i se adresase și acum ea stătea tremurînd în fața oglinzii.

- Cei de la poliție vor suna, spuse bărbatul. Cînd o vor face, tu să răspunzi. Ai înțeles?

Omul așteptase ca Val și Carmen să intre, apoi le-a împins într-un colț, alături de Amarika și Ursula, aflate în interior de ceva timp.

- Da, șopti speriată Amarika. Se apropie de telefon, în timp ce ochii bărbatului o examinau. Purta un sacou alb și pantaloni negri, așadar s-a dat drept chelner; asta explica modul facil în care Mahler a avut acces la petrecere.

Val se gîndea la Ethan. Oare el era acum nervos, sau calm, calculat și sigur pe sine? Știa că va face orice pentru a le salva. Tocmai cînd se consola cu aceste gînduri, simți țeava rece a unui pistol semiautomat, lipit de pieptul ei, în dreptul inimii.

Se întreba dacă acel cuțit, pe care-l vedea la centura bărbatului, era același cu care a ucis-o pe Mandy Gee. Își imagina că a intrat pe ușa din spate, care ducea direct în zona de spa, prin interiorul casei. Masa masivă de masaj baricada acum ușa aceea.

Mahler începu să se plimbe nervos. Transpirația i se vedea pe frunte în broboane care se prelingeau pe gît. Val înghețase de teamă.

- Tu ești Byron, nu-i așa? întrebă ea, fiindcă simțea că nu mai poate zăbovi acolo; trebuia să facă și ea ceva, să-l țină ocupat cumva, pînă ce poliția și Ethan vor găsi o cale să le scoată de acolo.

- De unde știi cum mă cheamă? întrebă el oprindu-se și o privi furios.

- Bodyguardul meu și-a dat seama. Am vorbit cu doamna Bruckner și ne-a spus că ai avut o copilărie dificilă. Nu era chiar adevărul, însă trebuia să găsească o cale prin

care să-i ajungă la suflet. Văzuse la televizor că așa se face.

- Băbuța a vorbit cu voi, mîrîi el. Niciodată nu a știut să-și țină gura, așa cum faceți voi, toate femeile. Toate aveți nevoie de o lecție. Cînd o sfredeli cu privirea din cap pînă-n picioare, Val încremeni de groază.

Își aminti de tot ce i-a făcut bărbatul bieteii Mandy Gee și își dori să nu fi știut.

Omul veni și își înfipse mîna în gîtul ei.

- Maică-mea a fost o curvă, așa cum sînteți voi. Ți-a spus asta bătrînica doamnă Bruckner?

Ea nu clipi. Dacă făcea vreo mișcare, el ar fi putut să-i oprească respirația doar cu o mînă. Totuși îi dădu drumul și scoase din buzunarul sacoului o foaie de hîrtie împăturită. O scutură de cîteva ori, pînă ce se despăturii.

- Citește tare, porunci el.

Val înghiți. I se uscaser gura.

- *Păcătoase, tîrfe și depravate – căiți-vă, sau veți putrezi în iad.* Cuvintele erau la fel, printate cu fonturi diferite, cu caractere îngroșate. Mesajul semăna perfect cu cel lăsat la Mandy Gee.

- Acum o să vă dau o lecție la toate, zise el și azvîrli foaia pe toaletă. Așa cum i-am făcut stripteuzei. Voi începe cu tine.

Val văzu cu ochii minții trupul însîngerat și ciopîrțit al lui Mandy Gee și simți cum o ia cu leșin.

- Byron Mahler! se auzi din partea cealaltă a ușii. Sînt locotenent Alvarez, de la poliția din Atlanta. Ieși afară, cu mîinile ridicate deasupra capului!

Mahler se apropie de ușă.

- Nu ies! se răsti el. Am un pistol semiautomat de 45 și un cuțit de măcelar. Și mai am și patru femei cu mine! Dacă faceți vreo mișcare, le omor una câte una. M-ați auzit?

Chiar atunci sună telefonul și Val se trezi parcă din oribila transă. Mahler îi făcu semn Amarikăi să răspundă. Ea ridică receptorul și ascultă.

- Alo...sînt Amarika, spuse și îl privi speriată pe Mahler. Este...este locotenentul Alvarez. Spune că vrea să pun apelul pe speaker. Ești de acord?

- Bine, zise atacatorul.

- Mă auzi, Byron? întrebă locotenentul relativ calm.

- Te aud.

- Am cu mine o echipă SWAT. Nu vei ieși de acolo în viață, dacă nu vei coopera.

Poliția venise cu heliicopterul. Intenția era să le scoată pe fete tefere.

- Toate ieșirile sînt supravegheate, continuă locotenentul. Mahler, ai o singură variantă să se termine totul cu bine, adică să predai toate armele și să te predai și tu.

Mahler rîse.

- Ați crezut că nu pot să intru, nu? Uite că v-am arătat că pot, iar în continuare o să le arăt ceva și tîrfulițelor de aici. Uite cum facem: eliberez două dintre ele, dar două rămîn. Le puteți prelua după ce-mi fac de cap cu ele.

Val simți stare de vomă și i s-au înmuiat picioarele. Știa la ce se referă, fiindcă nu le putea controla pe toate patru, dar cu două se putea descurca. Se rezemă de o poliță din marmură, ca să rămînă în picioare.

- Asta nu se va întâmpla, Byron, zise locotenentul. Hai să-ți spun eu cum facem: le lași pe cele două să iasă acum, apoi încercăm să negociem pentru celelalte. Ți se pare corect?

Omul scoase un rîs chicotit, oribil.

- Cum pot să știu eu dacă este corect? Doar sînt nebun. Asta vor spune doctorii. Nu voi merge la închisoare. Mă vor băga într-o instituție de boli mintale.

Locotenentul nu mai comentă, probabil fiindcă acesta era adevărul.

Val le privi pe celelalte colege. Toate gîndeau la fel. Nu le putea ucide pe toate, dintr-o dată. Dacă se repezeau să-i ia arma, cel puțin una putea să moară.

- Hai să-ți spun eu, zise Mahler. Le las pe trei dintre ele să plece, dar una rămîne. O să-mi fac de cap cu ea, o s-o fac praf, apoi puteți să o luați.

- Ia-o ușurel, bine? Avem destul timp. Hai să ne înțelegem cît mai bine.

- Eu am zece minute, ca să fac înțelegerea. Mi-o dați pe una, iar pe celelalte le las libere. Dacă nu, le omor pe toate, una cîte una. Le voi tăia gîtul și le voi lăsa să sîngereze pe jos. Mahler întrerupse legătura.

Val rămase înlemnită, cu greu mai reușea să respire chiar.

- Uite, domnule locotenent, Valentine Hart este în grija mea. Trebuie să intru la ea. Ethan căuta să nu trădeze disperarea care-l cuprinsese. Sînt fost polițist și știu regulile. Dă-mi voie să intru cu voi. Val era mai mult pentru el, doar

că polițiștii nu trebuiau să știe asta.

- Scuze, ești civil. Nu pot să te las să te implici.

Apăru în spatele lor un detectiv masiv, de culoare, îmbrăcat simplu.

- Locotenente, el este Ethan Brodie, cel care l-a descoperit pe Mahler. A fost detectiv la secția de poliție din Dallas. Ce-ar fi să-l iei și pe el ca rezervă?

Polițistul îi strânse mîna lui Ethan.

- Detectiv Ricky Melon. Heath Ford spunea că-ți este dator cu ceva și m-a rugat să te ajut.

El îi strânse mîna bucuros și dădu afirmativ din cap, în semn de mulțumire.

- Apreciez ajutorul, spuse el scurt. Timpul era acum esențial. I se adresă omului care conducea operațiunea: sînt înarmat. Am nevoie de o vestă.

Alvarez nu părea deloc încîntat, dar trebuia să accepte.

- Dați-i lui Brodie o vestă și hai să dăm drumul la treabă, îi zise el unuia dintre băieții lui.

Ethan era acum liniștit, iar după ce îmbracă vesta, scoase Glock-ul din toc și verifică încărcătorul.

- Sună-l, îi strigă locotenentul ofițerului cu telefonul portabil. După cîte i-a făcut nebunul stripteuzei, nu avem timp să ne jucăm. Vezi dacă îl prinzi pe o linie deschisă.

- Am înțeles.

Cîteva momente mai tîrziu Byron Mahler își relua amenințările, iar Ethan era convins că se va ține de cuvînt. Se alătură celor de la SWAT, care pregăteau abordarea pe la ușa din spate, rugîndu-se să ajungă la Val înainte să fie prea tîrziu.

Vocea locotenentului se auzi din nou pe difuzor.

- Byron, vreau să mă asculți. Știu că nu vrei să le faci rău femeilor. Ele nu ți-au făcut nimic. Trebuie să le dai drumul să plece.

- Timpul se scurge, locotenente. Cum te numești? Ne-am înțeles? Una pentru trei?

Polițistul ezită, apoi spuse clar:

- Bine, ne-am înțeles. Nu avea de ales. Trei femei vor fi în viață. Vor trebui să salveze doar una, riscău doar o viață, în loc de patru. Val tremura.

- Trimite trei afară, spuse locotenentul. Apoi te vom aștepta, ca să ai timp cu cealaltă. Cum vei termina, te vei preda, bine?

Mahler zîmbi satisfăcut, iar Val avea inima în gît.

- Trei pentru una. Iată-le că vin. Se apropie de ușă și le ridică pe Carmen și pe Ursula. Tu, cea de la telefon, îi spuse Amarikăi. Treci aici.

Toate făceau ce li s-a spus, privind-o îngrozite pe Val.

Val nu mai respira. Nu ar fi trebuit să-i spună nimic lui Mahler, ca să nu-i atragă atenția.

- Tu stai pe loc, îi zise amenințător Mahler.

Val dădu din cap, însă era gata să țîșnească, în clipa cînd Mahler va deschide ușa.

- Mai ești acolo, locotenente? întrebă Mahler la telefon.

- Sînt aici. Byron, să nu faci ceva ce vei regreta.

- Ți le trimit acum pe cele trei. Să nu tragi, fiindcă le vei omorî. Mahler deschise larg ușa și le împinse afară pe cele trei. În același timp o explozie bubui în încăpere, iar ușa din spate sări din balamale.

Val țipă îngrozită, când văzu șase bărbați mascați, înarmați cu puști, care au pătruns în baia gigantică. Ultimul bărbat care intrase, purta smoking și avea o vestă de protecție și pistolul în mână pregătit să tragă.

Val îl văzu pe Mahler apropiindu-se, însă Ethan o trase brusc, protejînd-o cu trupul lui, după care au început împușcăturile. Nu veneau din direcția lui Mahler. Auzi cum trupul lui bubuie inert pe podea. Îl strînse tare pe Ethan și își cufundă fața în vesta lui.

- Gata, sînt cu tine, spuse el strîngînd-o cu putere. O mîngîie pe păr. Voi, femeile și pauzele voastre de mers la toaletă. Doamne, femeie, m-ai speriat de moarte. O sărută pe creștet. Ce să mă fac eu cu tine, Valentine?

Ea îl privea printre lacrimi, fiindcă urechile îi țuiiau și acum de atîtea împușcături. Oftă, apoi gemu și izbucni într-un rîs isteric, amestecat cu plîns. Ethan o strîngea lîngă el.

- Gata, zise el. Adrenalina își face efectul. Lasă că-ți trece imediat.

Evident că acum începuse să plîngă cu sughițuri, iar Ethan o prinse de mijloc și o scoase la aer.

- Gata, iubito, ești în siguranță și mîine plecăm acasă.

Val își ștergea nasul și încerca să se liniștească.

- Da, cum de am uitat. Mîine mergem acasă. Înapoi la Seattle – unde un alt maniac așteaptă să ne omoare. Totul va fi grozav.

Capitolul 29

Pînă ce avionul a aterizat pe aeroportul Sea-Tac, Ethan și-a dat seama că între ei exista o relație strînsă. Intenționa să stea lîngă Valentine Hart pînă ce se va rezolva cazul crimei lui Delilah, indiferent ce spunea Carlyle sau altcineva.

- Trebuie să vorbim despre ceva, zise Val, cînd erau deja în limuzina care-i transporta de la aeroport. Putem vorbi chiar acum.

- Dă-i drumul.

- Știu că-ți faci griji pentru mine, dar chestia asta cu bodyguardul nu poate continua la nesfîrșit. Byron Mahler nu mai reprezintă o amenințare, iar modelele nu mai sînt în vizorul presei. Nu pot să stau la mine acasă de parcă aș fi arestată.

- Dar nu ești arestată. Ai protecție personală, la fel ca Bill Gates sau Lady Gaga. Mulți oameni au.

- Dar eu nu sînt ca ei. Vreau să-mi reiau viața și asta nu include un bărbat complet înarmat.

- Așadar tu mă vezi ca pe un gardian alături de tine? o întrebă el tensionat.

- Nu, sigur că nu. Nu asta am vrut să spun, replică ea, surprinsă de reacția lui. Îl luă de mîină și-l strînse. Nu am

cunoscut niciodată un bărbat ca tine. Nu am mai simțit ceea ce simt alături de tine, dar...

- Dar ce, Val?

- Pur și simplu...nu știu! Un bărbat cu meseria ta...nu știu ce să cred. Am contractul semnat cu *La Belle* și *David Klein*. Urmez cursuri online și am un job part-time la clinica de animale, după care merg la școală. Nu știu unde poate ajunge această relație și cred că nici tu nu știi.

El ar fi vrut să-i arate unde duce relația lor, dar nu putea – direct în pat. Poate că avea dreptate: nu avea nici ei situația clarificată. În plus era momentan foarte ocupat cu problema legată de Hannah și Allison.

Asta nu însemna că va rupe legătura cu ea, sau că va neglija siguranța ei.

- Uite, Val, Mahler nu a ucis-o pe Delilah – știm asta. Nimic din cele două cazuri nu se potrivește. Altcineva a omorât-o și asta înseamnă că viața ta este încă în pericol.

- Ai spus că ucigașul este un profesionist, un fel de criminal, nu? Și înseamnă că era ceva personal; cineva anume o voia moartă.

- Este o simplă teorie. Nu se știe dacă acesta nu este la fel de nebun ca Byron Mahler. Poate că așteaptă ascuns și se pregătește să dea lovitura.

- Crezi că acest criminal m-ar putea ataca pe mine sau pe vreuna dintre fete?

- Iubito, nu am de unde să știu. De aceea trebuie să fiu destul de aproape de tine, ca să te protejez. Ethan nu-i mai povesti cum era să înnebunească în clipa când aq aflat că a rămas singură cu ticălosul care a violat-o și a ucis-o cu

bestialitate pe Mandy Gee.

Așa că îi oferi o sărutare delicată, care deveni tot mai insistentă. Știa că poate folosi sexul ca să obțină ce dorește. Era sigur că Val adora să facă sex cu el.

Dacă nu erau atît de aproape de casă, ar fi rugat șoferul să ridice geamul despărțitor și ar fi făcut dragoste cu ea atunci, pe loc.

O sărută acum pe gît și-i șopti:

- Îți voi oferi cît de mult spațiu vei avea nevoie, bine?

Ea îl sărută, iar Ethan se simți din nou depășit de senzații. Căută să se controleze și își schimbă poziția pe banchetă.

- Am ajuns, miss Hart, zise șoferul, cînd deschise portiera.

Ethan coborî primul, se uită de jur împrejur, văzu Jeep-ul lui parcat pe stradă, în fața garajului lui Val, apoi o ajută să coboare, în timp ce șoferul scoase valizele și se îndreptă spre ușa de la intrare.

Se deschise larg ușa duplexului vecin și o doamnă în vîrstă, zîmbitoare, ieși, făcînd cu mîna.

- Bun venit acasă, strigă ea. Mă mir că ai venit. Credeam că mai stai pe acolo.

Val merse spre bătrînă și o îmbrățișă.

- Nu trebuia să ne întoarcem, dar restul turneului a fost anulat. Povestea e lungă. Mulțumesc foarte mult, doamnă Oakley, pentru că ați avut grijă de Snoozie. Sper că nu v-a deranjat foarte mult.

- Nici un pic, doar că i-a fost dor de tine. Tot dădea tîrcoale prin curtea ta și parcă te căuta. Cred că va fi bucuros

că te-ai întors.

După ce Ethan i-a dat un bacșiș șoferului, care a adus toate bagajele la ușă, s-a dus și el spre cele două.

- Doamnă Oakley, el este Ethan Brodie. Este...prietenul meu.

Femeia îl studie foarte atentă de sus pînă jos.

- Măi, dar ce bine legat ești, tinere. Era timpul, Valerie, să-ți găsești un bărbat.

- Mă bucur să vă cunosc, doamnă Oakley, zise Ethan.

- Și eu, Ethan. Să te porți frumos cu fata noastră, auzi?

- Sigur că da, promit.

Val îl trase de mîneacă, apoi coborî treptele din fața casei vecinei și Ethan o urmă. I-a făcut cu mîna bătrînei și s-au retras spre intrarea în casa ei.

- Este o scumpă, doamna, dar să știi că vorbește foarte mult, dacă nu ești atent.

Doamna știa că Val avea nevoie de un bărbat, iar el era acum acel bărbat, așa că o plăcea pe bătrînică.

Ethan descuie ușa, intră să verifice interiorul, apoi motanul cenușiu îi sări în întîmpinare, mieunînd și Ethan îl luă în brațe, ca să-l mîngîie puțin.

- Snoozie! exclamă entuziasmată Val. Băiatul scump al mamei. Ce dor mi-a fost de tine.

Ethan zîmbi, uimit de aceste efuziuni. Oricum, era foarte drăguță.

Cît timp Val despacheta în dormitor, Ethan sună la birou. Vorbi cu Luke, apoi cu Ian, căruia îi povesti cum a murit Byron Mahler.

Apoi și-a scos laptopul și realizează că se mutase practic

cu Val. Era mai liniștit să o știe în casă cu el, chiar în pat cu el. Despachetă și el cele câteva articole personale din valiză. Se gîndi că ar avea nevoie de mașina de spălat, ca să-și spele lenjeria intimă, dar poate că era cam devreme și Val s-ar supăra pentru moment.

Decise să termine ce a început în limuzină.

Meg a tot amînat momentul. Acum, că ajunsese acasă, nu mai avea răbdare.

- Dirk, trebuie să vorbim. El verificase casa, apoi s-a făcut comod, cum numai Dirk știa; a scotocit prin frigiderul ei, și-a luat o bere, a desfăcut-o și a băut jumătate din ea.

Meg cumpăraseră de curînd această casă de pe Madison Park și era perfectă pentru ea și Charlie. Cu patru dormitoare, o sufragerie uriașă și trei băi plus toaleta de serviciu, era loc suficient pentru o familie. Cel mai mult o bucura curtea din spate, închisă cu ziduri, unde Charlie se putea juca.

- Dacă vrei să vorbim, hai să vorbim, zise Dirk.

Meg răsuflă prelung. Se uita la el și simțea cum se aprinde; era un tip atît de fierbinte, dulce, dar inteligent, iar ea era înnebunită după el. Îl privea cu atenție. Cu tautajele lui colorate, cu mustața lui sexi arăta atît de nepotrivit în casa aceasta de părinte singur, unde curînd fiul ei urma să se joace pe covor, cu mașinuțele lui.

Casa era una aproape obișnuită, cu excepția locației, care-i creștea valoarea. Dirk Reynolds nu era deloc un tip obișnuit.

- Așadar...mama și tatăl meu vor veni aici diseară, mai târziu. Îl vor aduce pe Charlie.

El se trânti pe canapea.

- Bine. În sfârșit voi avea ocazia să-l cunosc. Și-i voi cunoaște și pe ai tăi, spuse el, privind-o în ochi.

Meg începuse să clatine din cap. Felul cum stătea pe canapea, cu brațul muscular rezemat pe spătar, o făcea să-l dorească. Inima i-o luase razna, fiindcă nu voia să-l piardă.

- Oricât de mult am apreciat tot ce ai făcut ca să mă protejezi, nu pot să te prezint lor. Părinții mei nu ar fi de acord niciodată ca eu să am un partener ca tine, mai ales că trebuie să mă gândesc la copil.

Dirk se simți atacat, așa că se ridică brusc.

- Un partener ca mine? Dar ce naiba nu este în regulă cu mine?

- Nimic! Nu este nimic în neregulă cu tine. Pur și simplu...nu ești genul de bărbat de care am eu nevoie.

El puse sticla de bere pe masă și se apropie de ea.

- Prostii. Sînt exact genul de bărbat de care ai nevoie. Am o slujbă. Muncesc din greu. Am bani la bancă. Nu sînt vreun ratat adunat de pe stradă. Pot să am grijă de tine, la fel ca oricare alt bărbat. O scana cu privirea din vârful capului, spre decolteul prin care se profilau sîni ei. Mult mai bine.

Ea ignoră emoțiile puternice pe care le simțea în abdomen. Evident, în pat a avut multă grijă de ea.

- Știu asta. Fizic sîntem foarte...compatibili. Însă trebuie să existe mai mult de atît. Te rog, nu-mi face situația mai dificilă decît este deja.

El îi luă mîna și i-o lipi de erecția lui.

- Meg, vezi cît de dificil îmi este oricum. Așa umblu mereu cînd ești lîngă mine. Nu mă mai satur de tine, iubito. Te-am dorit de prima dată cînd te-am văzut. Te doresc și acum.

- Nu înțelegi? rosti ea gîtuită. Dorința nu este de ajuns. Eu voi mai lucra ca model un an, doi, cel mult. Pînă atunci voi avea destui bani puși de-o parte cît să pot sta acasă și să am grijă de fiul meu full time, dar și să fac ce-mi place. Dintotdeauna am dorit să am propria mea afacere. Trebuie să încerc.

- Deci vei avea afacerea ta. Orice vei face, vei face bine. Asta nu înseamnă că nu putem să fim împreună.

Meg își simțea inima ca într-o menghină.

- Poate că nu, dar după ce mă voi aranja, voi căuta ceva mai mult decît o aventură, mai mult decît partide de sex cu un bărbat de care mă simt atrasă nebunește.

Ochii lui începeau să strălucească.

- Ești atrasă nebunește? Asta este? O luă de mîna. Haide în pat. Întotdeauna mi se pare că vezi lucrurile mai clar după ce te relaxezi.

Meg își trase mîna.

- Asta-i problema, Dirk Reynolds! Crezi că sexul este răspunsul pentru toate. Poate ar fi fost, dacă nu-l aveam pe Charlie. Măcar pînă ce te săturai de mine sau...eu mă săturam de tine.

- Deci asta este? Voiai doar o aventură, iar acum te-ai săturat?

- Nu! Știi...nu a fost...așa. Doar că acum sîntem acasă

și...lucrurile sînt diferite.

- Văd că vorbește foarte serios. Vrei să punem punct, spuse el răspicat.

Ea nu dorea să pună punct. Atît de puțin dorea asta încît o durea sufletul.

- Trebuie să fie așa. Am un fiu. El trebuie să fie prioritatea mea.

Meg realiză momentul în care adevărul îl fulgeră pe Dirk, făcîndu-l să înțeleagă că vorbise serios. Se întoarse cu spatele, apoi din nou o privi în ochi.

- Vezi, Meg, asta nu înțelegi tu. Nu ar fi trebuit să alegi între noi. Ne-ai fi putut avea pe amîndoi în viața ta. Nu ar fi trebuit să alegi, dar tocmai ai făcut-o.

Meg simțea că i s-a oprit inima.

- Pînă cînd vom fi siguri că toate modelele sînt în siguranță, vei avea nevoie de protecție minimă. Voi pune un om în fața ușii tale. Vei avea pază douăzeci și patru de ore, toată săptămîna.

Ea începu să tremure.

- Aș vrea să...aș vrea să fie altfel.

- Ar fi putut să fie, Meg. Dacă tu chiar ți-ai fi dorit asta. Dirk merse spre ușă și o deschise. Îți doresc să ai o viață împlinită, iubito. Cu aceste cuvinte plecă.

Sunetul pașilor lui pe trepte o ameți complet. Meg l-a auzit că își pornește motorul Harley-ului său și demarează. Dirk dispăru în viteză, iar zgomotul motorului se pierdea încet în eter.

Meg își auzea inima bubuind. Dirk nu se va mai întoarce. Știa asta cu tot sufletul. Dirk Reynolds nu era genul

de bărbat care se întoarce la o femeie care l-a respins.

Se prăbuși pe canapea. O usturau ochii și lacrimile începeau să-i scalde obraji. A făcut ce trebuia. A renunțat la Dirk pentru micul Charlie. Doamne, nici nu și-a dat seama cât de rău o va dura.

Capitolul 30

- Ai chef de o plimbare? Trebuie să rezolv ceva și m-aș simți bine dacă ai veni cu mine.

Era modul lui Ethan de a-i spune că nu are de gând să o lase singură. Cum Mahler murise, pericolul imediat dispăruse. Numai că acela care a ucis-o pe Delilah Larsen era afară, așteptând, poate, să-și ducă la îndeplinire amenințarea de a ucide încă un model.

Era dimineața târziu și Val stătea în dormitorul ei, cu laptop-ul în față. Se uita la Ethan care acum era îmbrăcat în tricou obișnuit și blugi. Îi plăcuse mult Ethan de ieri, în smoching, accesoriizat cu vestă neagră antiglonț și pistol semiautomat.

- O pauză mi-ar prinde bine, zise ea. Mai am mult de învățat, dar aș ieși puțin din casă. Unde mergem?

- La mine la birou. Sadie mă așteaptă. Am câteva idei pe care vreau să i le împărtășesc. Deoarece văd că nu ai doar un chip drăgălaș, poate ne dai și tu o mână de ajutor.

- Perfect, spuse ea zîmbitoare. Oricum, era interesată să vadă unde lucrează Ethan. Cu toate că nu se putea obișnui cu activitățile lui periculoase...

Nu era treaba ei ce făcea Ethan ca să-și câștige pâinea. Știa că vor fi împreună o vreme, iar gratificarea nopților de

sex cu Ethan era ceva deocamdată valabil pentru amîndoi.

Oare? Cît de dispusă era să se mai mintă?

- Ia-ți poșeta și hai să mergem. O cuprinse de mijloc și fiorul transmis apăru instantaneu. Totuși, Val nu era pregătită pentru o relație complicată. Deja avea destul pe farfurie.

Au ajuns în fața biroului pe ușa căruia scria: *Brodie Operations security Services, Inc.*

Interiorul nu semăna deloc cu decorul din filmele vechi cu detectivi particulari. Pe Dirk îl zări imediat ce au intrat. Stătea cu picioarele încrucișate, rezemate pe birou și nu mai deborda de energie, ca de obicei; acum era posac, iar ea înțelese imediat că motivul era despărțirea de Meg.

- Salut, Dirk, strigă ea.

- Hei, Valentine.

- Acum sînt Valerie, sau pur și simplu Val.

- Știu, dar parcă Valentine ți se potrivește mai bine.

Ea zîmbi, dar nu reuși să-i spună ceva care să-l înveselească. Știa că el și Meg nu mai erau împreună. Meg era nebună după Dirk, poate chiar îndrăgostită, dar era și convinsă că nu va funcționa niciodată; mai mult, trebuia să se gîndească la Charlie.

Poate că Meg avea dreptate. Nu trebuia nici ea să se implice într-o relație cu bărbații care le protejau. Privindu-l pe Ethan, cu prezența lui solidă, de încredere, nu putea să regrete nici o clipă petrecută alături de el.

Se gîndea doar cît de mult ar suferi și ea, dacă s-ar despărți de Ethan.

- Biroul lui Sadie este la etajul al doilea, zise Ethan și

o luă înaintea ei pe hol. Chiar cînd se îndreptau spre scări, apăru Nick Brodie, chipeș și elegant, cum îl văzuse prima dată. Familia aceasta avea gene formidabile.

- Bună, Val, o salută Nick, apoi dădu din cap spre vărul său. Ethan. Am aflat că v-ați întors.

- A fost o mică problemă în Atlanta și turneul s-a scurtat.

- Am aflat. Mai lucrezi la cazul Larsen?

Ethan dădu din cap.

- De asta mă aflu aici. Trebuie să discut cu Sadie.

- Bună idee.

- Salut-o pe Samantha din partea mea.

- S-a făcut, zise Nick.

Au trecut prin dreptul sălii de conferințe, cu masa din lemn de mahon, înconjurată de scaune confortabile, din piele neagră. Val observă sub scară și un seif plin cu arme, probabil existența lui fiind impusă de regulamentul firmei de securitate.

În biroul de la etajul al doilea se afla un bărbat blond, fermecător, cufundat în muncă. Încăperea era mobilată cu aceleași motive ca la parter, iar la perete era o canapea din piele neagră; la un capăt al canapelei se odihnea un iepuraș de pluș roz, așezat acolo ca și cînd ar fi fost în vizită.

- Ian, ea este Valerie Hartman. Val, el este vărul meu, Ian. El este și șeful meu.

Ian se ridică și veni să dea mîna cu Val.

- Ce plăcere să te cunosc, Val, zise el galant.

- Încîntată, Ian. Val privi spre iepuraș zîbind. Ethan mi-a spus că ești căsătorit. Aveți copii?

- Am o puștoaică de patru anișori, răspunse el și se luminează la față.

- Cred că ea și Hannah sînt prietene foarte bune.

Ian păru stînjedit.

- Sînt sigur că așa vor fi într-o zi, odată ce Ethan va reglementa situația.

Se auzi cineva intrînd în birou, iar Val păru încîntată de întrerupere.

- Bună, frățioare. Mă bucur să te văd. Vorbise un tînăr înalt, cu siluetă sportivă și un chip fermecător, cu pielea bronzată și niște ochi albaștri devastatori. Ea este doamna ta?

Doamna lui Ethan? Asta era ea? Și de ce nu dădea el clarificări, pînă ce nu era prea tîrziu?

- Luke, ea este Valentine Hartman. Val, fratele meu, Luke.

Se vedea că perechea de ochi albaștri o evaluează atent.

- Sînt încîntat să te cunosc, Val, rosti el zîmbind. Fratele meu a avut întotdeauna gust la femei. De data asta sigur s-a întrecut pe sine.

- Mulțumesc...cred. Înțeleg că și tu lucrezi aici.

- Mai mult sau mai puțin. La prima vedere, Luke părea mai relaxat decît fratele lui, doar că avea ceva...Probabil interiorul oțelit, pe care-l recunoștea la Ethan.

- Este o afacere de familie, zise Ian. Cu toate că lui Luke îi place mai mult să hoinărească.

Luke zîmbi și îi apărură o gropiță în obrazul stîng. Într-un fel diferit, era la fel de șarmant ca fratele lui mai mare.

- Hoinăreala este ceva necesar în munca noastră. Sînt

vînător de recompense.

- Wow, se miră ea, deși nu a dorit-o. Mi se pare...*Periculos ca naiba...*Mmm...interesant.

- Banii sînt buni, dacă știi ce să faci cu ei.

- Îmi închipui.

Ethan veni lîngă ea și o cuprinse de talie. Val nu știa dacă gestul lui nu era de fapt un mesaj subtil.

- Hai să mergem. Sadie ne așteaptă.

Au ieșit din birou și s-au îndreptat spre un altul, în care pe birou se afla un computer cu trei monitoare. Sadie Gunderson, doamna cu abilități de excepție în ale computerelor era o femeie blondă, cu păr cîrlionțat și sprîncene o nuanță mai închisă. Cu un trup masiv și o față destul de ridată, părea și ea foarte concentrată la ce făcea. Ridică privirea și-l văzu pe Ethan.

- Așadar...am auzit că au mai apărut cadavre. Parcă faci colecție de la o vreme.

- Două de cînd am plecat. Unul în Dallas, altul în Atlanta. Din păcate, cel din Atlanta a avut o moarte urîtă. Sadie, ea este Valerie Hartman.

- Valentine, zise femeia. Ești una dintre modele. Îmi pare rău de prietena ta.

- Nu eram prea apropiate, dar mulțumesc, oricum.

Sadie o examinează, dar Val se obișnuise cu astfel de curiozități. Privirea femeii parcă spunea că le-a văzut pe toate, dar acum era chiar curioasă.

Ethan o invită să ia loc pe un scaun de birou și se așeză alături de ea, pe un altul.

- Să știi că ne aflăm în același punct ca la început. Aș

vrea să te uiți puțin pe datele despre Jason Stern. Se pare că el și Delilah Larsen erau amanți.

- Aaahh...astea sînt noutăți.

- În afară de asta, vreau să aflăm tot ce se poate despre Peter Latham, soția lui, Alexandra și fiul lui, Julian. Latham este cel de-al doilea mare acționar la firma lui David Klein. Sînt putred de bogați și mă refer la mega-sume. El și soția lui trăiesc în Atlanta. Julian în Miami.

- Miami. Crezi că au vreo legătură cu drogurile? Adică un fel de extindere a afacerilor, nu? Pentru simplul fapt că familia are mulți bani.

- Știu. În momentul acesta poate fi orice. Totuși, ar fi interesant de știut cum au făcut averile în familie și cu ce se ocupă Julian. Este în țară sau nu, cît de des pleacă și unde se duce.

- Bine. Altceva?

- Poate reușești să...o verifici pe soția lui Jason, zise Val cu timiditate. Sadie deveni atentă. Parcă mi-a șoptit cineva că numele ei este Myra, dar nu știu sigur.

- Myra Stern, spuse Sadie. Îmi amintesc numele acesta din căutarea preliminară.

- Poate că Myra a aflat că soțul ei o înșela, adăugă Ethan. Poate că a enervat-o atît de mult, încît a omorît-o pe amantă.

- Dar biletele de amenințare? întrebă Sadie.

- Da, mă rog, asta chiar este o problemă. Biletele nu susțin această teorie, dar puteau fi folosite ca acoperire.

- Cred că înțeleg unde vreți să ajungeți. Știi, dacă mergi pe o cale și te înșeli, dacă ucigașul este un nebun, așa cum

pare, s-ar putea să mai omoare un model.

- Știu, zise Ethan.

- Bine, conchise Sadie. Altceva?

Ethan se uită la Val, iar ea nu mai spuse nimic.

- Pentru moment nu.

- Mă bucur că te-am cunoscut, Sadie, zise Val și se ridică.

- Și eu, răspunse femeia, remarcînd modul posesiv cum o ținea Ethan de talie. Adăugă, pe un ton maternal: mi se pare că sînteți destul de apropiați.

Val începu să roșească.

- Sîntem împreună, zise Ethan. Asta, dacă voiai să știi.

Sadie chiar păru surprinsă. Clar că nu se aștepta la acest răspuns. La fel de surprinsă părea și Val.

- Hei, nu este treaba mea, explică Sadie.

- Ai dreptate. Nu este. Mulțumesc mult pentru ajutor.

Să știi că nu am uitat de bilete, Sadie.

Chipul femeii se mai împlînzii.

- Te anunț cînd voi afla ceva.

Cînd au ajuns la mașină Val se simți datoră să-i comunice lui Ethan concluzia ei.

- Cred că Sadie se teme că voi profita de tine.

- Este genul de femeie super-protectoare. Ne consideră pe toți ca membri ai familiei ei.

- E un lucru frumos.

- Da, cred că da. Acum nu e bucuroasă de ce a făcut Meg. Sadie are felul ei de a afla anumite lucruri. Se gîndește că Meg l-a făcut să sufere pe Dirk și asta nu-i place.

- Meg trebuie să se gîndească la Charlie.

- Cred că-l subestimează pe Dirk, însă este doar părerea mea.

Val nu era de acord cu el. Dirk era un bărbat rebel și nu părea dispus să se așeze la casa lui.

- Unde mai mergem de aici?

- Nu am nici o idee, pînă ce nu-mi dai vești Sadie. Tu ce ai în program?

- Mîine este cea de-a zecea aniversare a firmei *David Klein*. Dimineață am un interviu televizat la *CBS Seattle*. Va trebui să prezint alte cîteva piese accesibile, pe care le vinde Klein.

- Nu-mi place că ai revenit în fața camerelor. Ai putea să atragi atenția criminalului astfel.

- Face parte din meseria mea, Ethan.

- Știu, zise el și oftă lung. Așadar, pînă mîine dimineață, nimic. Hai acasă. Ne apucăm să facem săpături pe Internet.

Ethan îi deschise portiera mașinii, iar Val urcă.

- Dacă ne oprim la magazinul alimentară, diseară o să pregătesc cina pentru amîndoi, zise ea.

- Gătești? întrebă el mirat.

- Cum, tu crezi că, dacă sînt model de lenjerie, nu sînt în stare să prăjesc un ou? Gătitul este unul dintre hobby-urile mele. Am început să învăț acum doi ani. Eu și Samantha mergeam la cursuri, cînd puteam. Nu sînt la fel de bună ca ea, dar nici prea nepricepută.

Ethan zîmbi relaxat. Val îi admiră din nou chipul înveselit.

- Arăți ca un înger, îi spuse el. Acum chiar știu că ești un înger adevărat. Ne facem provizii și umplem frigiderul

cu ce vrei tu.

- Îți place vițel cu parmezan?

- Doamne, mai întrebi? zise el cu ochii spre cer. Hai să ajungem mai repede acasă.

Capitolul 31

Cu ocazia sărbătoririi celor zece ani ai firmei lui *David Klein*, Val a fost rugată să poarte o rochie lungă, de culoarea safirului, cu corsajul foarte decoltat și cu fusta despictă pînă sus, într-o parte. Klein îi oferi să poarte un colier cu diamant, susținut de un lanț din aur, iar la mîină o brățară simplă, elegantă, cu diamant. La urechi avea cercei lungi, din diamante minuscule, sclipitoare.

- Valentine, arăți grozav în dimineața aceasta. Mă bucur că ai găsit timp pentru emisiunea noastră. Gazda show-ului era Don Murray, un prezentator durduliu, chelios, cu o față zîmbitoare și o personalitate jovială, marele lui dar fiind acela că-i făcea pe oameni să se simtă relaxați în fața camerelor. Val mai fusese invitata lui, cînd a cîștigat titlul de *Miss La Belle*, însă niciodată pentru *David Klein*.

- Mulțumesc, Don. Mă bucur să te revăd.

- Și eu îți mulțumesc, Val. Văd că ești îmbrăcată pentru o petrecere aniversară. Spune-ne despre piesele *David Klein* pe care le porți.

Ea arată camerei mai întîi pandantivul cu diamant și dădu cîteva detalii despre caratajul, greutatea și montura pietrei, precum și alte elemente legate de confecționarea lui.

- Valorează cam două milioane de dolari. Apoi Val

continuă să descrie și celelalte bijuterii.

- Este o frumusețe, zise Don. Poate că mulți dintre noi, consideră că este un obiect prea scump. Spune-ne ce ai mai adus pentru azi, ceva mai accesibil?

- Exact. Am câteva piese. Se ridică și merse spre cutia de prezentare, capitonată cu catifea albastră. După cum știți, diamantele *David Klein* sînt de calitate cea mai bună. Aceste pietre sînt mai mici, cu prețuri mai scăzute, însă la fel de prețioase. Merse spre a doua casetă și acolo prezentă câteva brățări, cercei, avînd fiecare prețuri foarte diferite. Vezi bine, Don, oricine își poate permite să cumpere aceste bijuterii de calitate.

- Eu tot sper că soția mea nu urmărește această emisiune azi, glumi Don.

După alte câteva minute, interviul luă sfîrșit. Oamenii firmei *David Klein* au venit să preia casetele, dar și bijuteriile pe care le purta ea.

- Trebuie să mă schimb acum. Apoi putem pleca.

Ethan merse cu ea la cabină și așteptă afară, să-și schimbe rochia de culoarea safirului. Cînd ieși, purta niște blugi simpli și un top roz, prins cu o centură sclipitoare la talie.

Imediat ce au trecut pragul sufrageriei ei, el și-a dat jos haina, pistolul și a luat-o de mînă:

- Vino aici, șopti el senzual.

Val se simți extrem de atrasă de tonul lui, dar și de privirea pe sub gene, care nu lăsa umbră de îndoială cu privire la intențiile lui imediate. Ethan o sărută apăsător, iar mîinile lui începură să exploreze formele apetisante, lipite

de trupul lui deja excitat.

Buzele lui s-au contopit cu gâtul ei, sub ureche, iar în clipa următoare Val deveni victima senzualității lui Ethan.

- Doamne, arătai atît de grozav în rochia aceea, încît voiam să te dezbrac de ea și să fac dragoste cu tine acolo, pe loc.

- În cazul acesta, eu zic că acum ai avea o ocazie mai bună, spuse ea cuprinzîndu-l de gât.

Exact cînd începeau să se dezbrace, sună telefonul lui Ethan.

- E Sadie, zise el, după ce aruncă o privire spre ecran. Ai ceva? o întrebă gîfîind. O ascultă, la fel de atent cum era acum și Val. Stai, să pun pe speaker.

Val era plăcut surprinsă fiindcă o includea și pe ea în zona lui de interes, semn că avea încredere în intuiția ei. Respecta și faptul că ar putea să contribuie cu ceva, știind-o extrem de inteligentă. Val îl respecta din ce în ce mai mult.

Astfel sentimentele ei pentru el se adînceau cu fiecare zi. Nu putea să se îndrăgostească acum, își spunea într-una. Ethan nu putea nici el să riște. Mai ales că avea destule probleme de rezolvat cu fosta și cu fiica lor. Ar fi putut să se termine totul ca la Meg și Dirk, iar amîndoi ar fi avut de suferit.

Val alungă totuși gîndurile sumbre și se apropie de telefon.

- Spune acum. Ce ai pentru noi? întrebă Ethan.

- Oh, niște detalii spumoase. Începem cu Myra Stern. Se pare că soția lui Jason este sora geamănă a lui Peter Latham. Ethan fluieră mirat. Sadie începu să rîdă. Porbabil

că acum înțelegi de ce are Jason o slujbă la *David Klein*. Acum patru ani a fost ales președinte, după ce Latham a ocupat o poziție importantă în consiliul acționarilor.

- Ai dreptate, chiar e ceva spumos.

- Totodată, când Stern a preluat frâiele, compania era în pragul falimentului. David Klein îmbătrânise și era interesat mai mult de design. Jason a făcut să înflorească afacerea. Acum deține un număr impresionant de acțiuni, iar postul de președinte e remunerat pe măsură.

- Interesant. Și eu am aflat câte câteva. Klein e trecut de șaptezeci. Un pilon al comunității. Din câte am văzut, el și Stern nu prea au o relație apropiată.

- Nu socializează, de aceea nu-i vezi împreună în ziare.

- Sadie, știi cumva ce a făcut Jason ca să readucă pe firmament compania? întrebă Val.

- Da. Stern a introdus o linie de bijuterii accesibile. Ethan își aminti de colecția pe care Val tocmai o prezentase în emisiunea televizată. Tot el a avut ideea să devină parteneri cu *La Belle*. Așa au angajat modele de top, care să poarte pentru publicitate coliere de milioane de dolari. La fel cum alți designeri apelează la actrițe, pentru a face reclamă la bijuteriile create de ei, atunci când sînt invitate pe podiumul roșu la acordarea Premiilor Academiei.

- Pare un tip deștept, zise Ethan.

Val scoase un sunet pentru a sublinia dezgustul personal.

- Mai degrabă aș spune că tipul cu creierul este Peter Latham, interveni ea. Îl cunoștea pe Stern foarte bine. Ethan realizează asta, deși își amintea cu groază de minutele acelea

de la cina în trei.

- Nu știi a cui a fost ideea, zise Sadie, dar ați priceput. Femeile dau buzna în magazine, dacă văd tipe frumoase, ca Valentine, cu asemenea bijuterii la gât.

- Val a înlocuit-o pe Delilah ca reprezentantă a lui Klein, o informă Ethan pe Sadie, mai mult curios să vad ce reacție îi stârnește.

Se lăsă tăcerea deocamdată, iar Ethan o privi îngrijorat pe Val. Instinctul îi spunea că nu e bine.

- Ce este? insistă el.

- Nimic în mod special. Știu doar că Julian Latham este și el acționar al lui Klein. Unul care face excursii interesante peste hotare.

- În Mexic? ghici el.

- America de Sud.

- Columbia, punctă Ethan. Latham este sigur implicat în traficul de droguri.

- Pot fi droguri, dar Julian nu merge în Columbia. La fiecare trei luni se îmbarcă într-o cursă clasa întâi, cu *American Airlines* și zboară direct spre Caracas, Venezuela. Aeroportul internațional *Simon Bolivar*. După trei, sau patru zile, se întoarce acasă.

- Eu zic că e vorba de droguri.

- După registrele fiscale, Julian conduce compania tatălui său: *Latham Property Management*. Se ocupă de apartamente și mall-uri în cadrul firmei *Latham Enterprises*.

- Dacă este ceva legal, de ce se duce fiul lui în Caracas?

- Bună întrebare. Orice ar face el, nu face în oraș. Își închiriază un apartament la *Gran Melia* în seara sosirii, iar

a doua zi dimineată eliberează camera și revine peste câteva zile, cu o seară înainte de zborul spre Miami. Habar n-am ce se petrece între timp.

Ethan se uită iar la Val. Nu-i plăcea deloc să o știe că lucrează pentru oameni posibil implicați în afaceri ilegale cu droguri.

- Acum mă întreb, mica afacere a lui Julian este personală, sau are vreo legătură cu interesul pentru *David Klein*?

- Iar în acest caz este legat și de omorîrea lui Delilah Larsen? Vezi, frumosule, despre asta vorbim acum.

- Încă un lucru. Ai idee cum a făcut bani Latham?

- A fost manager de fonduri. Se pare că toți se îmbogățesc în funcția asta, nu?

- Așa se pare. Mersi, Sadie.

- O să mai fac săpături. Treci și tu la treabă, zise Sadie, apoi închise.

- Poate că Peter Latham a făcut bani din parteneriatul cu Jason, făcînd o infuzie de capital obținut din droguri în companie, ca să o pună pe picioare.

- E o idee bună.

Telefonul lui Ethan sună din nou.

- Ethan, sînt Ross Mosher, poliția din Seattle.

Îl cunoștea pe tip: era detectiv la brigada de moravuri și Ethan se mira că-l sună el, nu Hoover.

- Salut. Care-i treaba?

- Îmi pare rău că aduc vești proaste, dar fosta ta iubită a fost arestată acum două ore pentru conducere sub influența alcoolului. Fiica ta era în mașină, cu ea. Spune că ești tatăl

lui Hannah. Ar fi bine să vii aici, Ethan. Fetița ta întrebă de tine.

Ethan simți că-i vine rău. Sfinte Doamne, nu era nici ora prânzului și Ally era beată, iar Hannah ajunsese la sediul poliției.

- Ross, spune-i să stea liniștită. Plec acum spre voi. Mersi, amice.

- Ce este? întrebă Val.

- Allison. Poliția a prins-o băută la volan.

- Aseară?

- Nu. Azi dimineață. Se pare că are probleme cu băutura. Trebuie să ajung la Hannah. Este la sediu. Știu că nu e problema ta și mi-e greu să te rog, dar...

- Nu fii copil, Ethan. Sigur că vin cu tine.

- Mersi, zise el ușurat. De data aceasta Allison chiar întrecuse măsura. Bine că Hannah era teafără. Trebuia să ajungă la ea și să o ia acasă.

Din păcate, nu va fi ușor. Acum, după ce Sadie l-a informat despre legăturile lui Julian Latham cu traficul de droguri, trebuia să fie cu ochii pe Val. Își luă tocul, pistolul Glock, pe care-l verifică.

- Hai să mergem la fiica ta, spuse ea.

Au ieșit în grabă și au urcat în Jeepul lui Ethan. Ajunseră în timp record la sediul poliției din Seattle, de pe Fifth Avenue.

Îi întâmpină un detectiv destul de tânăr, blond și foarte zâmbitor.

- Salut, Ethan. Cei doi și-au strâns mâinile. Nu-ți face probleme. Hannah este bine. Acum e în spate, îi distrează

pe cîțiva colegi care sînt în pauză.

- Mulțumesc pentru că ai avut grijă de ea, Ross. Ea este Valentine Hart, prietena mea.

- Detectiv Mosher, zise bărbatul. Mă bucur să te cunosc, Valerie.

Au pornit toți trei spre sala de relaxare, care era plină cu ofițeri în uniformă, bărbați și femei, așezați la mese în timp ce beau cafea liniștiți.

Ethan o văzu pe Hannah așezată pe un scaun și balansîndu-și picioarele înainte și înapoi, în timp ce vorbea cu o polițistă, pe a cărei insignă scria Mills. Femeia rîdea de ce-i spusese Hannah.

Cînd micuța ridică privirea și își văzu tatăl, i se umplură ochii de lacrimi.

- Tati! exclamă ea, iar Ethan veni să o ia în brațe.

- Gata, scumpa mea. Tati este aici acum. Te voi duce acasă. Totul va fi bine.

Val era impresionată. Hannah era foarte drăguță și era clar că-și adora tatăl. Oare cum ar fi să ai un copil cu Ethan?

Era un bărbat uimitor, extrem de frumos. Copilul va fi și el reușit, băiat sau fată. Cu o voință de fier, ca ambii părinți.

Șocul o făcu să se trezească. La ce naiba te gîndești? își zise ea. Trebuia să termine studiile veterinare, o aștepta o carieră la care visase toată viața. În plus, și-a jurat că nu va mai căuta necazuri, iar lumea lui Ethan se învîrtea exact în jurul violenței și crimei.

- Au luat-o pe mama, spuse Hannah, ținîndu-se strîns de gîtul lui Ethan. Își trase nasul și mai avea puțin și

plîngea. Mama plîngea și ea.

- Știu, scumpa mea. Voi verifica și voi avea grijă să fie bine și ea. Tu va trebui să stai cu mine o vreme, pînă se va rezolva situația. O sărută pe tîmplă și-i zise detectivului Mosher:

- Mulțumesc încă o dată, Ross.

- Stai liniștit. Trebuie doar să completezi niște formulare înainte să pleci. Fiindcă tu și mama ei aveți custodie comună, trebuie emis un formular de eliberare, care să confirme că tu ai plecat cu ea. Cu mama ei situația va fi mai complicată. Îți recomand să-ți suni avocatul.

- Imediat voi face asta.

Mosher merse în biroul său și veni cu un formular, pe care Ethan îl semnă, apoi primi o copie.

- Am nevoie de scaunul pentru copil. Este la mine acasă. Nu sîntem prea departe.

- Dar stau eu în spate, cu Hannah, zise Val și urcă în mașină.

- Tu ești prietena tatălui meu, spuse Hannah, privind-o pe Val.

- Exact. Mă numesc Val.

- De la Valentine. Îmi amintesc că ai fost la mine la spital. Mi-ar plăcea să mă cheme Valentine.

- Dar Hannah este un nume superb, scumpo, zise Val. Numele meu real este Valerie. Nu mi se pare la fel de frumos. Al tău e așa de frumos fiindcă ești și tu drăgălașă.

- Crezi că sînt frumoasă? întrebă micuța.

- Da, ești foarte frumoasă.

- Sper să fiu ca tine, cînd voi crește mare.

Val o strânse lângă ea, într-un gest tandru.

- Ești foarte frumoasă și acum, draga mea.

Capitolul 32

Hannah se afla în sufrageria apartamentului lui Ethan, unde nu existau prea multe piese de mobilier. Ethan îi dăduse câteva jucării, ca să fie ocupată.

- Avem o problemă, îi spuse el lui Val, trăgînd-o mai aproape.

- Chiar crezi asta? glumi ea, trecînd în revistă mental o listă lungă cu diferite probleme.

- Problema este că tu lucrezi pentru *Klein* și s-ar putea ca natura activității tale să te amestece în ceva ilegal – ba chiar mortal. Stern este un mare filantrop în oraș, așa că poliția nu se amestecă în treburile lui, deci nu ne va ajuta.

- Ce vrei să spui?

- Asta ar fi situația din spatele ușii numărul unu. În spatele ușii numărul doi ar putea fi un psihopat, care așteaptă să te lichideze pe tine, sau pe altă fată din grupul vostru. Oricum, poți să dai de necaz.

- Știu.

- Acum a intrat și Hannah în tablou. Trebuie să văd cum pot să ne scot din mizeria în care tocmai ne-a băgat Allison. Voi vorbi cu Ian să lase un băiat la ușa ta tot timpul. Așa a făcut Dirk pentru Meg. Între timp, eu caut pe cineva care să

stea cu Hannah. Nu poate rămîne la mine – deocamdată. Trebuie să rezolv o crimă. Trebuie să merg pînă la capăt. Crezi că te vei descurca așa?

Deci venise momentul. Cu fiecare zi îi era din ce în ce mai greu. Totuși, avea slujba, cursurile pe Internet și peste o lună va începe să meargă la muncă part time, la clinica veterinară.

Cînd îl privi pe Ethan simți o durere încolțind. *Spune-i că e o idee bună*, o sfătuia personalitatea ei inteligentă.

- Nu mă voi simți în siguranță decît cu tine, zise ea. Hai să o luăm pe Hannah și să stăm la mine, măcar pînă vei găsi pe cineva care să stea cu ea.

- Nu ești obișnuită cu copiii.

- Dar știi să mă port cu animalele. Unele sînt chiar dificile. Un copil de trei ani nu poate fi mai rău. Vreau să veniți și să rămîneți amîndoi. Cît va fi nevoie. Doamne, era cumva prea tîrziu? Era deja îndrăgostită de el? De el și de fetița lui drăgălașă?

- Ești sigură?

Nu, am înnebunit complet.

- Sînt sigură.

- Putem rămîne aici. Eu îmi voi da telefoanele și mă descurc.

- Ai ceva de mîncare în casă?

- Nu, dar...

- Am umplut frigiderul la mine acasă. Acolo am și hainele. Snoozie este tot acolo. Oricum, recunoaște că este mai intim decît aici.

Avea dreptate Val; casa lui era mobilată minimalist și nu existau elemente de decorațiuni interioare.

- Bine, atunci la tine. Doar câteva zile, spuse el și o sărută pe frunte. Mersi, iubito.

Val simțea cum se topește când îl auzea rostind acel cuvânt.

- Pentru puțin, spuse ea cu ochi umezi. Sînt sigură că Hannah nu ne va face probleme.

- Îl sun pe Frank Gibbs, avocatul meu, ca să aibă grijă cu actele, să facem totul legal.

Val adună câteva jucării și câteva hăinuțe ale fetei, pe care să le ia cu ei. Unele haine erau deja mici pentru fetiță, pentru că Allison nu a mai lăsat-o pe fetiță în vizită de câteva săptămîni.

Pînă ce au ajuns acasă la Val, Hannah deja adormise pe banchetă.

- Așteaptă-mă aici. Revin imediat.

Val îl urmări pe Ethan, care luă fetița în brațe și intră cu ea în casă. Micuța își odihnea capul pe umărul lui Ethan, iar scena era una impresionantă.

De obicei Val nu-și dădea frîu liber sentimentelor. Ani buni, după ce l-a pierdut pe Bobby, a încercat să se limiteze la relații superficiale, fără implicare emoțională. De-abia au reușit mama și tatăl adoptiv să o facă să-și mai deschidă sufletul, apropiind-o de ei, cîtiva ani mai tîrziu.

Bariera ridicată în calea emoțiilor a început să dispară și în ultima vreme, când s-a împrietenit cu colegele de liceu, apoi a cunoscut-o pe Samantha și au devenit apropiate. *La*

Belle i-a adus și alte cîteva prietene: Isabel, Carmen și Meg, desigur.

După cele întîmplate în Atlanta, în sala de baie, Val și Amarika și-au tot trimis mailuri zilnic.

Acum apăruse Ethan și fetița lui, care o impresionau suficient.

Nu era momentul potrivit. Nu era bărbatul potrivit.

Atunci de ce i se părea totul atît de firesc?

Ethan verifică duplexul, o așeză pe Hannah pe canapea, apoi reveni să o ia pe Val.

- Hai să mergem înăuntru.

Cînd o văzu cum coboară din mașină, imaginea picioarelor sexi și grația ei l-au dat gata instantaneu și simți emoția adînc în pantaloni. O dorea cu atîta pasiune, dar trebuia să aștepte acum.

Zîmbi. Iată dezavantajele vieții de tată. Se gîndi la copila adormită, care se cuibărise la pieptul lui. Erau dezavantaje, dar foarte multe beneficii.

Afară cerul era încă acoperit de nori, iar după amiază se aștepta vreme caldă. Înainte să aducă jucăriile și lucrurile lui Hannah, se gîndi că trebuie să asigure securitatea persoanelor din casă.

Aproape că au ajuns pe verandă, cînd Ethan zări cu coada ochiului o sclipire stranie în depărtare și se dezlănțui infernul.

- Lasă-te la pămînt! strigă el și aerul a fost despicat de o detunătură, iar glonțul s-a oprit în tavan. Val țipă speriată,

mai ales că el s-a repezit la ea și a trîntit-o la pămînt, ca să o protejeze cu trupul lui, apoi a scos arma și a tras la rîndul lui două gloanțe. Se mai auziră două împușcături, care au nimerit în balustradă.

După șuieratul strident, dar foarte silențios al detunăturii Ethan realizează că era vorba de un lunetist care folosea o pușcă dotată cu un amortizor. *Tipul ăsta chiar nu se joacă.*

Val se ghemuise la nivelul jumătății de zid care alcătua veranda, în timp ce Ethan s-a deplasat puțin, trăgînd iar de două ori în direcția de unde se auziseră rafalele.

- Trebuie să intrăm, zise, apoi o trase pe Val în fața lui și au intrat în casă, aplecați complet.

Hannah se ridicase pe canapea și făcuse ochii mari, pregătită să țipe. Ethan o trase lîngă el pe podea.

- Rămîneți jos, amîndouă. Sună la poliție, îi zise lui Val. Spune-le că sînt detectiv particular și că am o armă. Se duse la fereastră, mergînd ghemuit.

Deasupra capului fereastră se făcu țandări, dar glonțul nu-l nimeri. Hannah începu să strige și mai speriată:

- Tati!

Ethan trase și el de cîteva ori, apoi se feri, chiar cînd o nouă împușcătură făcu ravagii în cerceveaua ferestrei.

Gata, Ethan se hotărîse să plece după atacator.

- Vreau să pun mîna pe ticălos, dar mi-e teamă să vă las singure.

Cînd o văzu pe Val, acoperind-o cu propriul trup pe micuța Hannah, inima îi tresări. Văzu o pată de sînge pe

brațul lui Val.

- Te-a nimerit!

- Sînt...sînt bine. Brațul....Nu cred...nu cred că este prea rău.

Ethan simți că ia foc. Se auzeau și sirenele mașinilor de poliție, iar această muzică i se părea acum cea mai plăcută. Se tîrî pe burtă, pînă ce ajunse la Val.

- Gata, iubito, sînt aici. Trebuie să oprim sîngerarea, spuse și imediat îi apucă poalele cămășii și rupse o fișie, ca să facă din ea un bandaj. Iartă-mă, o să-ți cumpăr o bluză nouă, spuse el calm. Îi legă brațul, deasupra rănii.

Hannah stătea la pieptul lui Val și o ținea strîns. Tremura ca varga.

- Totul este în regulă, scumpo, zise Ethan și o sărută pe creștet. Vine imediat și poliția. Totul va fi bine.

- Mi-e frică, tati.

- Știu, scumpa mea. Rămîi la podea, alături de Val. Are nevoie de tine să o supraveghezi, bine?

- Așa voi face, tati, spuse micuța.

- Ești o fetiță curajoasă. O mai sărută o dată pe frunte, apoi se retrase în sufragerie și încercă să se uite pe fereastră, să vadă unde se aflau mașinile poliției. Ușa de la intrare se deschise brusc și ofițerii au dat buzna înăuntru, cu pistoalele scoase. Se simți dintr-o dată mai liniștit.

Acum erau în siguranță.

Cel puțin deocamdată.

Deschise ușa și ieși cu mîinile ridicate, ținînd pistolul cu două degete, apoi se aplecă și puse calm Glock-ul pe jos.

Reveni la Val și se rugă ca rana ei să nu fie prea gravă.

- Avem o problemă, spuse bărbatul la telefon.

- Nu-mi plac problemele. Ce s-a întâmplat?

- Lovitura nu a mers așa cum am plănuit noi. Omul nostru a scăpat, dar acum Brodie este alertat. Nu cred că ne va mai da posibilitatea să-l surprindem.

- Brodie va crede că fata a fost ținta atacului armat. Va fi precaut în privința ei, nu a lui. Brodie a tot mirosit pe Internet și a declanșat câteva alarme. Vreau să fie oprit, înainte să descopere ceva.

- Dacă-l omorîm, am putea să stîrnim niște valuri și situația s-ar agrava.

- Poliția a lăsat cazul Larsen pe un plan secundar. Brodie este fost polițist și detectiv particular. Are tot felul de dușmani. Dacă va fi ucis, ar putea fi vorba de oricine. Odată ce scăpăm de el, totul se va termina.

- Dar cu fata cum rămîne? El stă acum la ea. Poate că ea știe ceva.

După o pauză mai lungă, veni răspunsul:

- Este model. Fetele astea nu au în cap decît coafuri și machiaje. Nu va fi o problemă.

- Și dacă ne va sta în cale?

- Atunci scapă și de ea. Cheamă pe cineva să te ajute, dacă ai nevoie, dar de data aceasta fă treaba pînă la capăt.

Apelul se încheie, apoi urmă un altul, către bărbatul care fusese angajat să îl lichideze pe Brodie.

- Mai ai o șansă. Ia niște oameni și ocupă-te de treabă. Știi pe cine să suni.

- Știi că prefer să lucrez singur.

- Mda, bine, ai făcut cum ai vrut tu; acum vei face cum spun eu. Și ai grijă să nu mai ratezi. Dacă o dai în bară, tu vei fi cel care va încasa gloanțele. Închise imediat și se rezemă de spătarul fotoliului.

Nu-i plăcea treaba cu crimele, dar fiind vorba de atîția bani, trebuiau făcute și lucruri neplăcute. Acum s-a asigurat că Brodie nu-i va mai sta în cale; apoi situația va reveni la normal.

Se ridică și ieși în aerul fierbinte și umed de vară. Roșcata sexy cu care se întâlnea de vreo două săptămîni îi făcu semn cu mîna. Făcea plajă topless. Nu-i va trebui prea mult să o dezbrace de bikini-ul minuscul. O urmări cum se aruncă în piscină, apoi își descheie nasturii cămășii înflorate și rămase doar în șortul de înot.

Îi plăcea să trăiască bine. Nu avea de gînd să renunțe. Zîmbi și plonjă în apă.

Ethan stătea în sufrageria lui Val cu detectivul Bruce Hoover. În fața casei erau parcate două mașini ale poliției. Hannah era la doamna Oakley, vecina, unde o ajuta pe aceasta să facă prăjituri cu fulgi de ciocolată.

Vecina lui Val venise imediat ce a auzit sirena ambulanței. Ethan i-a explicat ce se întîmplase, iar acum o

informă că vor merge la secție, să dea declarații. Doamna Oakley s-a oferit voluntar să stea cu Hannah și i-a venit ideea cu prăjiturelele, iar datorită zîmbetului ei candid, chiar a reușit.

Val părea în regulă acum, doar puțin cam palidă la față și avea o rană deasupra cotului. Bine că glonțul nu pătrunsese prin piele, își zise îngrozit Ethan.

Echipajul de la ambulanță le-a spus că rana nu era prea gravă, dar că ar fi bine să meargă la spital. Cu greu a convins-o Ethan să plece. Val refuzase, deși o durea îngrozitor.

- Eu învăț ca să devin doctor, spuse ea. Mă rog, doctor pentru animale, dar...știu cum să mă ocup de o asemenea rană.

Cînd a venit Hoover, a început să pună întrebări diverse. Ca de obicei, era prost dispus.

- Credeți că împușcăturile au legătură cu cazul Larsen și că ucigașul nostru s-a întors?

Era logic, deși în acel moment, Ethan nu mai era sigur de nimic.

- Criminalul a lăsat un bilet la locul unde a ucis-o pe Larsen, prin care spunea că va mai ucide un model. A făcut o treabă curată și la intrare și la ieșire, fără să lase urme. Modul de operare de aici este diferit, dar la fel de curat este și glonțul tras de un lunetist, iar la fel de greu de aflat este identitatea trăgătorului.

Hoover se uita la un pumn de gloanțe pe care Ethan le-a scos din piciorul canapelei.

- Calibrul 308, probabil, dar pînă ce nu ne vor spune cei de la balistică, nu vom ști sigur, zise detectivul.

- Vei mai găsi cîteva în tocul ușii de la intrare.

Hoover studie glonțul de plumb.

- Calibrul 308 nu este neobișnuit. Pușcașii marini folosesc automate M-40, care trag cu gloanțe de 308.

- Exact.

- Poate să fie cineva din trecutul tău, zise Hoover. Te-ai gîndit la asta, Brodie? Poate fi cineva investigat sau arestat de tine, un tip pe care l-ai supărat rău.

Ethan răsuflă prelung. Instinctul îi spunea că nu are nici o legătură cu trecutul, ci doar cu prezentul.

- Este posibil, dar nu cred asta.

- Dar nu poți să fii sigur.

- U lucru știu – trebuie să-mi duc fiica într-un loc sigur, iar alături de mine nu se pune problema de siguranță.

- Și ce vei face?

- Trebuie să-l sun pe vărul meu. L-am sunat, nu a răspuns și acum aștept apelul lui....Telefonul lui Ethan începu să sune. Hei, Nick, mersi că m-ai sunat. Știi, am o problemă. Sper să mă poți ajuta.

- Este una nouă, sau mai degrabă cea veche? întrebă Nick.

- Ambele. Allison a fost arestată pentru conducere sub influența alcoolului și Hannah este acum cu mine. Cînd am revenit acasă la Val, ne aștepta un lunetist. Pe Val a atins-o un glonț, cînd o proteja pe Hannah.

- Doamne, ea este acum bine?

- Da, să zicem. Nu m-a lăsat să o duc la spital. Poliția este aici și nu știu ce se va întâmpla, dar am nevoie să o știu pe Hannah într-un loc sigur.

- Da, vere. Se pare că ești într-o hazna plină cu rahat moale. Nick, fost militar, nu se ferea de cuvinte murdare.

- Poți să mai spui asta o dată.

- Ia-o ușor, bine? Tu ai grijă de Val, iar noi vom avea grijă de Hannah. Samantha iubește copiii, iar pe puștoaica ta o adoră. Mai mult decât atât, sînt și eu de gardă, că doar trebuie să o păzim bine, da? Stai liniștit în privința ei.

- În regulă...Mersi mult, Nick.

- Spui că poliția e tot acolo?

- Da, scotocesc împrejurimile. Tipul a plecat demult.

- Bine. Vin cu Samantha să o luăm pe Hannah.

- Nick, îți rămîn veșnic îndatorat. Nu știi ce serviciu îmi faci.

- Hei, ești caraghios. Doar e ruda noastră, la fel ca tine. Venim cît putem de repede.

Ethan se simțea acum liniștit. Și așa era extrem de speriat fiindcă Val putea să fie grav rănită, sau mai rău...oricum, primise un pumn în stomac și-l durea tare de tot.

Îngrijorarea îl copleșea și nu se putea gândi. Trebuia să se limpezească acum.

- Așadar, crezi că omul nostru ar putea fi ucigașul, spuse Hoover, reluînd conversația.

- Da, eu așa cred. *Sau, poate fi ceva legat de traficul de droguri.* Nu putea să spună tare asta, fiindcă nu avusese

timp să cerceteze pista, iar Hoover nu aprecia faptul că Ethan îl studia atent pe Stern, fără motive întemeiate.

Adăugat la toate, nu se putea gândi la nici o justificare pentru ca Stern sau altcineva implicat în afacerea lui David Klein să dorească moartea lui Val.

- Am discutat cu Matthew Carlyle, ca să-și alerteze oamenii. A pus cîte un om să păzească fiecare fată care locuiește în Seattle, ca și pe cele care au primit mesajul de amenințare, dar stau în alt oraș.

- Foarte bine a procedat.

- Ai face bine să treci în revistă toate dosarele mai vechi, ca să vezi dacă nu există cineva care să te vrea mort. Aș vrea o listă cu toți cei care ar avea motive.

- Sînt fost polițist și detectiv particular. Am o grămadă de dușmani. Dar nu cred că...

- Să nu crezi nimic, doar fã ce-ți spun.

- Bine. Ethan se gândi că așa va face. Există posibilitatea că se înșele.

- Și vreau lista cît mai repede, așa că nu mai întîrzia.

- Bine, mă apuc de ea azi.

- Bine, pentru moment. Hoover se ridică. Dacă apare ceva, știi unde mă găsești. Între timp, ferește-ți capul.

Ethan păru că zîmbește.

- Bun sfat. Merse să-l conducă pe detectiv la ușă.

Hoover îi făcu semn cu mîna înainte să se urce în mașină.

Capitolul 33

Două mașini de patrulare au rămas chiar în curba formată de stradă, iar în jurul casei rămăsese banda galbenă a poliției, care oprea accesul persoanelor neautorizate. Cei de la criminalistică au făcut fotografiile și au preluat gloanțele din locurile unde au rămas înfipite. S-au studiat unghiurile de unde s-a tras, ca să evalueze locația trăgătorului.

Ofițerii au presupus că s-a tras de pe acoperișul unei case cu două etaje, nelocuită și de vânzare, de la capătul străzii. Nu s-au găsit cartușe goale.

Hannah a fost preluată de Ethan, adusă acasă la Val. Samantha și Nick ajunseseră și ei.

Val s-a schimbat în blugi și un tricou comod, iar acum închisese ochii și încerca să alunge gândul că locul cel mai sigur din viața ei fusese invadat. Draperiile erau trase, ca să obtureze ferestrele, iar geamul spart a fost acoperit cu o bucată de placaj găsită în garaj, pe care Ethan a bătut-o în cuie.

Samantha aspirase cioburile împrăștiate peste tot. Micuța stătea pe canapea și avea în mână o pungă cu fursecurile făcute acasă la doamna Oakley. Snoozie, care simțea că micuța era supărată, s-a cuibărit alături de ea, pe

canapea.

Samantha veni și se lăsă pe vine, în fața copilei speriate.

- Nu vei sta mult la noi, scumpo. Știu că vrei să stai cu tati, dar el trebuie să-l găsească pe omul care a tras în tine.

- În mine și în Valentine, o corectă Hannah solemn.

- Exact, draga mea. A tras în tine și în Val, dar acum Val este bine.

Hannah privi spre Val cu ochii ei albaștri și îngrijați.

- Te doare rău mâna? o întrebă ea.

Val era profund impresionată de grija micuței. Reuși să zîmbească.

- Mă doare puțin. Nu prea rău. De fapt, o durea foarte tare, iar cei de la ambulanță i-au administrat un analgezic. Trebuia să stea în stare de alertă, de teama unui nou atac. Simțea cum brațul pusează sub bandaj. Nici acum nu-i venea să creadă că a fost împușcată.

- Te voi suna în fiecare zi, dulceață, îi zise Ethan venind lângă ea. Promit.

Hannah îl privea încruntată.

- Dar mami?

Ethan rămase cu ochii în jos, fiindcă îl deranja situația lui Allison. Nici Val nu-și închipuia cum poate o femeie să bea și să conducă mașina în care se află copilul ei. Allison merita să stea la închisoare. Era a doua acuzare.

- Mami va fi bine. O vreme nu o vei vedea. Cel puțin de asta l-a asigurat avocatul lui. În schimb, vei petrece un timp cu unchiul Nick și mătușa Samantha.

Samantha o luă de mână și ea se ridică de pe canapea.

- Hannah, îți promit că ne vom distra.

- Cum rămîne cu Albinuța Ocupată și cu Chrissy? îl întrebă Samantha pe Ethan.

- Albinuța Ocupată este grădinița ei, explică Ethan. Chrissy este fata care stătea cu ea ca bonă. Ally era mai mult plecată.

Sam și Val s-au uitat una la cealaltă cu o privire dezgustată, pe care amîndouă o înțelegeau. Allison nu voia să o lase pe fată cu tatăl ei, care era înnebunit să petreacă timp cu ea, însă își lăsa copilul fără grijă la grădiniță sau cu o bonă, doar ca ea să poată petrece alături de prieteni.

- Le vom spune că ești în vizită la unchiul și mătușa ta, bine? spuse Ethan.

Era prima dată cînd copila părea mai relaxată și parcă ordinea reintrase în viața ei.

- Bine.

Nick o ridică în brațe.

- Trebuie să exersezi oricum, zise el rîzînd. Curînd avea să fie tată și era extrem de nerăbdător.

- Mulțumesc din nou, zise Ethan, iar Val recunoscuse emoția în glasul lui. Ar fi vrut să știe ce să-i spună, ca să-l facă să se simtă mai bine.

După ce mașina lui Nick se pierdu din vedere și au intrat în casă, Val a rupt tăcerea.

- Îmi închipui prin ce treci, veni ea în spatele lui. Își rezemă fruntea pe spatele lui puternic și-l cuprinse de mijloc, pentru ca atingerea ei să-i transmită pace. Ethan se

întoarce cu fața la ea.

- Nu cred că ai cum să înțelegi. Pînă azi, nu mi-am imaginat cum este să văd două persoane foarte importante pentru mine atît de aproape de moarte.

Val era emoționată.

- Oh, Ethan, ce rău îmi pare. Dacă te-aș fi lăsat să mergi la tine acasă, în loc să insist ca tu și Hannah să veniți aici...

- Iubito, nu e vina ta, îi spuse el hotărît. Deloc. Nici nu știm dacă tu erai ținta. Hoover are dreptate. Poate că eu am fost vizat.

Ethan o reținu strîns, iar ea își rezemă capul pe pieptul lui.

- Ce vom face acum?

- Poliția este încă afară, deci deocamdată sîntem bine, dar trebuie să plecăm. Nici la mine acasă nu pot spune că sîntem în siguranță. L-am sunat pe Dirk cît ai fost tu la secție. Are un loc pe care-l putem folosi. Trebuie să-ți împachetezi cîteva lucruri.

- Bine. Merg imediat să strîng.

- Nu voi uita în viața mea cum ai apărut-o pe fiica mea, Val. Niciodată. Ai fost extraordinară.

- Ethan, șopti ea și-l sărută delicat.

- Am fost atît de speriat, zise el. Nu mă sperii ușor, Val, dar m-am temut pentru tine și Hannah.

- Iubitule, spuse ea și-l sărută pe gît, în locul unde maxilarul se întîlnește cu gîtul. Presără apoi alte cîteva sărutări, apropiindu-se de gura lui.

- Valerie, iubito, spuse el. Nu vrea să-ți fac vreun rău,

dar, cerule, te doresc.

Și ea îl dorea.

- Nu-mi faci rău, spuse ea, apoi îl sărută pasional, cum dorise să o facă din clipa când a simțit cât este de îndurerat.

Ethan își accentuă sărutarea, iar ea răspundea cu aceeași măsură. O ridică și o lipi cu spatele de perete, apoi îi trase blugii în jos. Cu multă grijă, ca să nu-i provoace vreo durere, o ridică de la pământ, iar ea își încolăci picioarele pe talia lui.

După ce reuși să-și lase pantalonii în vine, Ethan o pătrunse cu o foame nestăvilită, cu o pasiune dezlănțuită, ca și când de-abia atunci ar fi avut-o prima oară. Mișcările lui erau repezi, sacadate și precise, iar penisul aluneca adânc, insinuant, puternic și dogoritor.

- Puteam să te pierd, o dezmierdă el cu degete pricepute, iar ea simțea că înnebunește de plăcere. Nu vreau să te pierd.

- Dar nu mă vei pierde, îi promise ea.

- Am nevoie de tine, iubito. Acum făcea dragoste cu ea lent, calm și calculat. Se reținu o clipă, apoi plonjă din nou. Nu voi lăsa pe nimeni să-ți facă vreun rău, iubito, jur.

În câteva mișcări, Val eliberă energia emoțională acumulată în ultimele ore, iar el ejaculă imediat, reținându-i șoldurile nemișcate, parcă spre a se contopi cu ea mereu, continuu.

Au rămas așa câteva minute, apoi Ethan s-a retras cu o sărutare. Acum vor trebui să creadă că vor găsi o soluție la toate problemele.

Poate că vor găsi chiar calea unul spre celălalt.

Au plecat de la Val, cu valizele ei instalate în portbagaj. Vecina se oferise din nou să-l găzduiască pe Snoozie. Ethan verifică strada.

- Este liber. Haide.

Ethan zări patru mașini care se apropiau. Joe Posey îi făcu semn din prima, iar Ethan răspunse cu un salut, apoi apărură un Ford Fusion alb, din care coborî Sandy Sandowsky. Walt Wizzy coborî și el cu greu dintr-un Prius, care părea prea mic pentru înălțimea lui.

Pete Hernandez încheia suita, într-un Chevy model 56, iar el avea semnalele luminoase aprinse.

- Cred că nu plecăm încă, zise Val mirată.

- Bine că nu au apărut la câteva minute după ce plecăm.

Pete vorbi primul:

- Joe și-a amintit de adresa lui Val din ziare.

- Joe ne-a informat pe toți, adăugă Walt. Ne-am gândit că ți-ar prinde bine o mână de ajutor.

- Apreciez, spuse Ethan. Hai, intrați.

Cum turneul nu mai continua, *La Belle* păstrase pentru securitate doar echipa de băieți ai lui Beau Desmond.

- Nu avem mult timp la dispoziție, spuse Ethan, invitându-i în sufragerie. Trebuie să ne retragem într-un loc sigur. O duc pe Val la locul indicat de Dirk. Dacă vorbiți serios, mi-ar prinde bine ajutorul vostru.

- Serios ca un atac de cord, spuse Joe. Spune-ne ce vrei să facem.

Ethan le detalie planul său. Avea nevoie de pază în ture de cîte șase ore pentru fiecare om. Casa unde se vor retrage trebuia supravegheată tot timpul, pentru ca atacatorul să nu-i vadă pe cei doi cînd intră sau ies din casă. Poate astfel exista șansa să fie surprins făptașul, care urma să fie arestat.

Poate în sfîrșit, vor reuși să rezolve situația.

- Vom încerca vreo cîteva zile și să sperăm că vom reuși.

Ethan le spuse că vor trebui să fie permanent înarmați, pentru orice eventualitate. Pete se oferi să păzească primul.

- Atunci ne vedem peste două ore la locul indicat, spuse Ethan. Voi avea timp să merg pînă la birou, ca să iau cîteva dosare.

Cerul se înnegursae și începuse să plouă mărunț. Vîntul sufla destul de puternic și se anunța furtună.

După ce au plecat bărbații, Ethan a condus-o pe Val spre Jeep-ul lui și au pornit. Lucrurile începeau să se miște în direcția bună.

Capitolul 34

Prima dată Ethan opri la biroul lui. Era o idee bună să treacă în revistă dosarele vechi, așa cum i-a indicat Hoover. Poate că detectivul avea dreptate. Poate că lunetistul nu avea legătură cu amenințările adresate modelelor, sau cu omorîrea lui Delilah Larsen. Poate era vorba de răzbunare și persoana îl aștepta să revină în Seattle.

Poate că împușcăturile și crima nu erau decît o coincidență. Era posibil. Păcat că Ethan nu credea în coincidențe.

Preferă să aleagă o rută ocolitoare spre sediul poliției, în caz că următorul era în spatele lui. Se gîndi că lunetistul plecase demult de la locul de tragere, însă nu-și dădea seama cum i-a găsit acasă la Val. Casa ei apăruse totuși în presă, așadar nu era dificil.

Foarte grijuliu, ca să nu li se ia urma, Ethan a scos bateriile de la telefoane, a verificat mașina și bagajele să nu li se fi atașat vreun dispozitiv de localizare GPS.

- Voi folosi acest telefon cu cartelă, îi explică el lui Val. Acasă la Dirk vom găsi altele. *Precum și un arsenal variat de armament, dacă va fi nevoie.* Vei putea să telefonezi cînd ajungem acolo.

- Și nu mă poate contacta nimeni? întrebă ea speriată.

Mama sau tata? dar Meg?

- Poți să-i suni când vom ajunge acolo.

- Nu mi-am închipuit că este atât de greu să te ascunzi de cineva. Camere de luat vederi peste tot. GPS-uri care-ți iau urma. Nu-mi place deloc.

- Știu, iubito. Nici lui nu-i plăcea, dar deocamdată nu putea să facă altceva.

De cum intră în biroul lui, Luke sări ca ars și-l pipăi, să se convingă că este bine.

- Doamne, unde naiba ați fost? Valentine, ești bine? Ethan, de ce nu m-ai sunat?

- Cred că ai aflat de tirul lunetistului.

- A sunat Nick. Am tot sunat pe mobilul tău, dar intra direct mesageria vocală.

- Fratele tău era îngrijorat, spuse Ian cu mult tact, în timp ce intra în birou, urmat de Sadie. S-a gândit că te poate ajuta, ca să-l păcălești pe răufăcător.

- Am scos bateria din mobil, ca să nu pot fi localizat.

- Asta spunea și Ian. Dar eu...omule, un lunetist. Nu e bine deloc.

- Nu este. Vestea și mai rea este că nu știm sigur dacă ținta individului sînt eu sau Val. Am venit să-mi iau dosarele vechi. Locotenentul Hoover crede că poate fi ceva din trecut; cineva care e foarte supărat și vrea să mă vadă mort.

- Și tu ce crezi? întrebă Ian.

- Prea devreme, ca să mă pronunț. După ce ne vom instala, voi da cîteva telefoane. Primul va fi către Jack

Morell de la *Agencia Antidrog*, din Miami. Sper să mă ajute cumva. Eu totuși nu cred că are vreo legătură cu dosare trecute, ci mai degrabă cu ceea ce se petrece în America de Sud.

- America de Sud, zise Luke și fluieră. Așadar, ai călcat pe coadă vreun cartel al drogurilor?

- Probabil.

Sadie se apropie de Val și îi studie brațul bandajat.

- Să nu spui că Ethan nu e capabil să distreze o iubită.

- Foarte nostim, comentă Ethan.

- Cum te simți? o întrebă Sadie pe Val. Ești bine?

- Am luat analgezice, așa că pentru moment sînt bine.

- Acum e bine, dar trebuie să ne ascundem undeva.

- Ai aranjat ceva? întrebă Ian.

- Da.

- Hai în sala de ședințe, să ne spui și nouă care-i treaba, zise Ian.

Ethan o luă de mîină pe Val și o conduse spre ușa sălii de ședințe.

Așezată la masa lungă, Val stătea și asculta cum Ethan le vorbea lui Luke, Ian și Sadie, informîndu-i despre ce s-a întîmplat în acea zi.

Cînd Ethan le povesti cum a salvat-o Val pe Hannah, Sadie începuse să se uite spre ea cu ochi blînzi, ba chiar zîmbitoare. Era clar că Val urcase pe locurile fruntașe din lista ei cu Femei-potrivite-pentru-băiatul-ei-preferat.

- Deci veți sta la Dirk, zise Luke aprobator. Este izolat

și cu acces bun. Are wi-fi și este dotat cu multe echipamente.

- Echipamente? întrebă mirată Val.

Bărbații păreau amuzați de reacția ei.

- Adică arme, iubito, o informă Ethan. Dirk are un seif plin cu armament. Ar putea înzestra o mică armată cu tot ce are în casă.

- Oh, bine. Dirk și jucăriile lui, se gândi ea. Periculoase moduri de joacă, totuși.

- Dacă ai nevoie de ceva, să mă suni, spuse Sadie, strângînd-o de mîină. Femeile au alte nevoi decît bărbații. Sună-mă și-ți aduc orice vrei.

- Mersi, Sadie. Val căscă. Deja analgezicul își făcea efectul și somnolența se instala.

- Bun, deci asta este, zise Luke. Dacă trebuie să pleci, cheamă-mă să stau cu Val. Dacă ai nevoie de băieți, apelează-ne, bine?

- Bine. Mersi mult, frățioare. Să iau dosarele. După cîteva minute, Ethan și Val erau deja în mașină și se îndreptau spre locul unde trebuiau să fie în siguranță și care îi aparținea lui Dirk.

Ferma lui Dirk se afla la sud de Bellevue, spre Lakehurst Lane. Ploaia continua să cadă .

- Dirk va fi acasă, cînd ajungem noi?

Val a fost mai mult tăcută, de cînd au plecat de la birou. Ethan se gîndea că durerea din braț o supăra din nou. Era necăjit că i-a provocat această suferință, cînd trebuia să o

protejeze.

- Dirk e plecat din oraș cîteva zile. Cred că avea nevoie de o pauză.

Au ajuns în dreptul unei alei printre șiruri de copaci înalți, iar casele ascunse printre ei erau distanțate, cu arhitecturi rustice.

- Nu pare genul de cartier preferat de Dirk, spuse Val, examinînd casele cu aspect plăcut, familial.

- De ani de zile, cînd are timp liber, Dirk cumpără case dărăpănate și le transformă în reședințe care-i aduc profit. Are casa asta de acum un an; a aparținut unei bătrîne care nu avea copii și după moartea ei Dirk a preluat-o cu mobilă cu tot, fiindcă este aproape de lac. El are o barcă și pentru moment o păstrează. Locuiește în Bellevue, într-un apartament, dar mai vine pe aici cîteodată. Îi place să fie în centrul acțiunii.

- Dirk pare genul de bărbat neliniștit, care se plictisește repede. Cred că asta a speriat-o pe Meg la el.

- Meg a crezut că Dirk se va plictisi de ea?

- Ea spune că îl consideră ca un magnet pentru femei. Nu crede că un bărbat ca Dirk poate fi credincios unei singure femei. Este, cum se spune, un flușturatic.

- Fratele meu, Luke poate fi numit flușturatic, zise Ethan rîzînd ironic. Dirk în nici un caz. Cum îți spuneam, în afară de slujba lui, el cumpără și vinde proprietăți. Este muncă multă și e nevoie de creier, ca să faci bani din asta, iar lucrurile nu se obțin peste noapte.

Val își reevalua impresia inițială.

- Dar niciodată nu a vorbit de asta.

- Nu e genul.

Val tăcu, iar Ethan parcă mașina în fața casei și coborî să deschidă ușa garajului. Înăuntru Dirk avea o motocicletă de teren.

- Credeam că merge pe un Harley.

- Da. Viper-ul este la reparat acum, iar el e plecat pe Harley. Ethan zîmbi. Motocicleta de teren este a mea.

Ea se uită cu atenție la roțile uriașe și al design-ul aerodinamic.

- Cred că nu doar lui Dirk îi plac jucăriile, comentă ea.

- Este un vehicul off-road. Nu se conduce pe autostradă. Mai degrabă îl folosești când vrei să ieși din oraș și să mergi prin pădure.

- Și mie îmi plăcea să merg cu cortul, zise Val. Mergeam în weekenduri cu mama și tata. Ridicam cortul și tata pescuia. Eu și mama făceam plajă și hoinăream prin pădure toată ziua.

- Îți place să pescuiești? întrebă Ethan, imaginîndu-și-o în cizme lungi, în loc de bikini minusculi.

- Pescuiam și eu cu tata. Nu am mai făcut-o de cînd am terminat liceul.

- Am putea să ieșim cu barca lui Dirk, propuse el, deși suna ciudat.

- Poate.

Casa placată cu lambriu din lemn a lui Dirk era construită în anii șaptezeci și avea un singur etaj, cu fața

spre lac. Locul era ușor îmbunătățit. Acoperiș nou, lemnul a fost dat cu baiț și lăcuit. Verdeța care înconjura casa fusese tunsă în așa fel încât să ofere intimitate de ochii curioșilor.

În interior mirosea a ulei de lămâie. Totul era curat, ordonat, iar electrocasnicele ușor învechite, dar funcționale. Ca fost militar, se vedea clar că Dirk își învățase lecțiile ordinii și disciplinei.

Cînd au tras draperiile, pe fereastră se vedea lacul, printre copaci. Spre terasă se ieșea printr-o ușă dublă, culisantă.

- Parcă o simt aici – pe doamna care a stat în casă. Sînt sigură că a iubit mult casa aceasta, zise Val, trecînd cu mîna peste canapeaua acoperită cu o cuvertură plușată.

- Dirk spunea că-i amintește de bunica lui.

- Poate că de aceea o păstrează.

- Barca este legată la ponton. Are un motor Scarab 215, cu două motoare de cinci sute de cai putere. Lui Dirk îi place schiul acvatic.

- Presupun că orice presupune viteză, completă ea.

- Da, și pescuit. Casa nu e mare, dar Dirk are un dormitor special pentru oaspeți. Ethan îi arată calea spre cameră, aducînd și valizele, ca să poată fi despachetate. Pat matrimonial, sublinie el, zîmbitor. Va trebui să ne înghesuim, zise el, deja excitat.

- Nu mă deranjează.

Nici pe el nu-l deranja. Cum se uita la Val, apoi la patul acoperit cu o cuvertură croșetată manual, gîndurile au

început să-i forfotească.

- Cum te simți cu brațul? Cînd trebuie schimbat bandajul?

- Sînt bine acum. Pînă diseară nu trebuie să-l schimb. Am adus tot ce trebuie.

- Baia este la capătul holului. Nu vrei să te faci comodă, cît timp mă uit eu pe laptop?

- Da, chiar am nevoie. Bine că nu am uitat. Ținînd cont că nu am doar o față drăguță, am încercat să aflu cîte ceva despre Myra Stern. Am căutat pe Google și ce crezi că am aflat? Myra nu era geloasă pe Jason și nu putea angaja pe cineva să-i omoare amanta soțului. De fapt, pe ea o interesează bărbații mai tineri.

- Îmi amintesc din dosar, că este cu cîțiva ani mai în vîrstă decît soțul ei.

- Cu opt ani. Jason are patruzeci și șase. Myra are cincizeci și patru, dar se menține în formă și s-a operat de multe ori, ca să arate așa de tînără. De fapt, Jason e prea bătrîn pentru ea. Se pare că doamna este o adevărată panteră. Ziarele o leagă de cîteva tinere talente din cinematografie.

- Înseamnă că teoria mea s-a dus naibii, zise Ethan.

- Așadar, care e direcția acum?

- Trebuie să dau un telefon. E prima dată cînd pot spera să discut cu Jack Morell.

- Este cel de la *Agencia Antidrog*, din Miami?

- Da. Acum doi ani am lucrat la un caz și am deturnat un transport mare. Jack s-a ocupat de arestări. Este un om

cumsecade.

- Adică îți este dator?
- Să sperăm că și el crede asta.

Apelul spre Jack Morell a dat rezultate bune.

- Am necazuri mari, Jack. Foarte mari. Sper că mă vei putea ajuta. Ethan îi povesti despre crimă, despre anchetă și cum evolua ea, precum și despre ce s-a petrecut în Atlanta și Dallas. Nu știu ce se întâmplă, dar am nevoie să mă ajuți.

- Da, ești în lacul cu aligatori, amice. Cum pot să te ajut?

- Una din pistele pe care le urmăresc duce la unul, Julian Latham. Treizeci de ani, trăiește în Miami. Peter și Alessandra Latham, părinții lui Julian sînt bogați, Jack. Banii le vin prea ușor. Julian muncește pentru una din companiile tatălui său, *Latham Property Management*. Interesant, el călătorește de trei sau patru ori pe an spre Caracas, dispăre cîteva zile, apoi revine acasă. Am sentimentul că acolo face mai mult decît să conducă o companie. Ethan îi dădu și celelalte amănunte, despre hotelul *Gran Melia*, unde se cazează Julian cînd ajunge în oraș.

- Ultima dată mi-ai dat un pont bun, Ethan, îi spuse Jack. Voi verifica. Avem un om acolo. Poate recunoaște numele. O să-l pun să afle cît poate de mult.

- Mersi, Jack.

- Te voi suna cînd voi avea noutăți. Pînă atunci, stai la adăpost.

Ethan mulțumi pentru sfaturi și-i spuse lui Val:

- Morell are un om în Caracas, un agent sau informator.

Va încerca să afle ce pune la cale Julian.

- Sper că se grăbește.

- Da, și eu sper.

Capitolul 35

Val și Ethan s-au dus să ia un telefon cu cartelă din camera aceea specială, a lui Dirk. Aici se afla o abundență de elemente caracteristice pentru Dirk Reynolds: un dulap cu haine de camuflaj, veste antiglonț și alte accesorii speciale. Pe pereți erau fixate rafturi cu cărți, mingi de baschet și de fotbal, apoi mai spre perete erau o banchetă de exerciții, un suport cu haltere, rachete de tenis, un snowboard și o salopetă groasă, de iarnă, o pereche de schiuri și o tonă de alte accesorii pentru diferite sporturi.

Atrăgea atenția un dulap metalic, înalt cât Ethan, unde erau încuiate armele. Val se gândi că undițele erau în garaj, lângă căștile de motocicletă și Dumnezeu mai știa câte alte lucruri.

Chiar se gîndea ce părere ar avea Meg, dacă ar vedea toate acestea – apropo de asta, trebuia să vorbească mai târziu cu prietena ei.

Ethan scoase dintr-un sertar un alt telefon cu cartelă și i-l dădu:

- Este dotat cu dispozitiv de bruiaj și nu poate fi detectat. Dirk are vreo două în casă, pentru orice eventualitate. Bagă-i în memorie numărul meu, cel de la

urgențe și pe oricine mai dorești să suni.

- În regulă.

- Eu sînt în sufragerie, lucrez pe computer. Apropo, fără e-mailuri și fără Facebook, bine?

Ea înțelese, iar Ethan ieși, ca să-i lase puțină intimitate să vorbească.

Prima dată își sună părinții.

- Bună, mamă, eu sînt.

- Bună, scumpo. Mama ei avea un glas atît de duios cînd îi vorbea, iar acum parcă o vedea cum zîmbește de bucurie.

- Mă bucur să-ți aud glasul.

Tremorul din vocea ei porni parcă radarul mamei sale; mereu simțea cînd avea probleme.

- Ce s-a întîmplat, draga mea? Ești bine?

Val nu era bine. Astăzi a trăit un coșmar. Pînă acum a putut să-și controleze emoțiile, dar se lupta cu lacrimile, să le oprească.

- Sînt...sînt bine. *Doar că am fost împușcată.* Eu...îmi-era dor de tine.

- Oh, scumpo. Și nouă ne este tare dor de tine.

- Cînd ai de gînd să vii să ne vizitezi? întrebă tatăl ei, care ridicase receptorul din dormitor. Era prima dată cînd se afla și el în casă, nu afară, la munca din fermă.

- Păi tocmai asta era. Poliția...ar mai avea să-mi pună cîteva întrebări. Ca să-l prindă pe criminalul care a ucis-o pe Delilah Larsen. *Și care probabil a tras în mine și în Ethan azi dimineață.*

- Doamne, parcă a trecut mult timp de atunci, zise mama ei.

- Nu-mi vine să cred că nu l-au prins încă pe ticălos adăugă tatăl ei.

- Cei de la poliție se străduiesc să-l prindă, dar e greu. Și Ethan îi ajută. Rosti numele lui, ca să vadă reacția părinților ei.

- El este bodyguardul tău, nu-i așa? o întrebă mama ei.

- Da, dar, relația noastră s-a mai complicat în ultima vreme...

Urmără clipe de tăcere.

- La naiba, zise tatăl ei. Era și timpul. O femeie frumoasă ca tine ar putea avea cârduri de bărbați care să-i bată la ușă, dacă ar vrea. Deși nu pot spune că regret că ești atît de pretențioasă.

- Știu că, dacă înseamnă ceva pentru tine, trebuie să fie un bărbat special, spuse mama ei. De-abia aștept să-l cunoaștem.

Ceva se mai relaxă în sufletul ei. Se gîndi la Ethan și la cît o iubea pe Hannah. Se gîndi și că el și-a riscat viața pentru ca să o protejeze pe ea.

- Doamne, ajută, conchise tatăl ei. Și ar face bine să fie foarte bun pentru fetița mea.

Val rîdea. Îi părea nespus de bine.

- Dar nu avem o relație atît de serioasă, tată. Uite, acum trebuie să închid. Mai vorbim cît de curînd, bine? Vă iubesc pe amîndoi.

- Și noi te iubim, scumpo.

Val își luă un minut, ca să oprească lacrimile și să absoarbă dragostea pe care i-o trimiteau părinții ei prin fiecare cuvânt rostit. Ani de zile s-a descurcat singură. A fost la colegiu, a avut mașina ei, casa ei, viața ei. dar, când lucrurile o luau razna, se îndrepta spre părinții ei, iar aceștia erau mereu acolo, pentru ea.

Mai tastă un număr.

- Eu sînt, Meg. Poți vorbi?

- Am tot încercat să te sun. Îmi intră direct mesageria vocală. Ești bine?

- Nu pot spune asta. Mă mir că nu a sunat Matt Carlyle.

- Poate o fi sunat. S-a jucat Charlie cu mobilul meu și nu am avut timp să verific. Ce s-a întîmplat?

- Ții minte că azi dimineață am avut un interviu la CBS pentru David Klein?

- Da. Și?

- Ei, cînd am ajuns înapoi acasă, cineva a tras în mine.

- Cum?

- Sau a tras în Ethan. Nu știm sigur. Acum stăm într-un loc sigur, pînă se limpezesc lucrurile.

- Oh, Doamne!

- Știu. Eu...am fost împușcată în braț, dar sînt bine.

- Ai fost împușcată, dar ești bine? Vai de mine!

- Zău, acum sînt bine. Băieții lui Ethan ne păzesc tot timpul. Chiar și acum e cineva afară. Și la tine este cineva afară, nu?

- Dirk s-a ocupat de asta. A trimis un tip de la *Brodie Operations* care stă tot timpul în fața casei.

- E bine. Agentul de la tine trebuie să știe și el de împușcături deja. S-ar putea ca individul care a tras în noi să fie Predicatorul și el ne poate urmări pe oricare din noi.

- Doamne, ce urîță situație.

- Da.

- Măcar tu îl ai pe Ethan. Dirk e și el acolo?

- Dirk s-a urcat pe Harley-ul lui și a plecat câteva zile.

Suferă, Meg. Nu voia să te piardă.

- Nici eu nu am vrut asta, dar...am făcut...ce trebuia să fac. Glasul lui Meg trăda și câteva lacrimi prelinse pe obraji.

- Știu. Eu nu vreau să renunț la Ethan. Poate ar fi bine să o fac. Nu știu dacă va ieși ceva. Atîta violență...nu cred că pot să fac față. Poate ar fi bine să mă relaxez și să vedem din mers. Nu știu ce simte Ethan pentru mine. Ține la mine, da, dar poate că sînt doar instinctele lui protectoare.

- Sau poate s-a îndrăgostit de tine. Dirk știe despre împușcături?

- Ethan l-a sunat și i-a spus. Uite, acum nu mai pot să vorbesc. Notează numărul acesta. Nu folosim telefoanele noastre, ca să nu fim depistați.

- Vai de mine. Aș fi vrut ca Dirk să fie aici.

- Dacă l-ai suna...

- În nici un caz. Nu fac asta.

- Bine, înțeleg.

- Atunci stai să notez numărul. Sună-mă, dacă ai nevoie de ceva. Bine?

- Bine. La revedere. Mersi, Meg.

- Aveți grijă de voi.

Au trecut două zile. Era dimineată și ploaia răpăia pe acoperiș, trezindu-l pe Ethan dintr-un vis erotic, profund. În visul lui Val îl săruta începînd cu pieptul, apoi cobora spre abdomen, apoi mai jos. Parcă-i simțea șuvițele blonde cum îi gîdilă pielea.

Erecția matinală se produsese. Simți ceva cald și umed pe penis și gemu. Cînd deschise ochii, văzu că nu era un vis. Realitatea bătea orice vis din viața lui. Val ajunsese deja într-o zonă de unde nu mai era cale de întoarcere, iar el era în extaz.

Cerule, femeia aceasta era o zîină. O lăsă să se joace puțin cu el, apoi o trase în sus și o așeză deasupra.

- Vrei să preiei controlul. Continuă.

Ea se arcui peste el și își făcu loc astfel încît să o penetreze adînc. După cîteva mișcări și multe sărutări, cuplate cu dezmierdări fierbinți, amîndoi au atins culmile orgasmului și Val s-a întors pe-o parte, cu spatele la Ethan.

Era nebun după ea. Nu se mai putea minți. Mai devreme se gîndea că nu o putea compara cu Allison Winfield, dar după episodul cu rana de la braț, cînd glonțul ar fi putut să o răpună, Ethan simțea o admirație fără margini pentru Val.

Înainte ca Ally să-i distrugă complet viața, Val ar fi fost tot ce și-a dorit la o femeie.

Oare ce ar spune ea dacă ar ști asta?

Val avusese parte de multă suferință în viața ei și nu-și dorea un bărbat a cărui meserie presupunea să umble mercuru cu un Glock în buzunar și o vestă antiglonț. Iar el nu era

genul care să fie fericit că face altceva.

Oftă, descumpănit de concluzia lui. Se ridică. Trebuia să plece. Fiecare dintre oameni dădea câte un ocol casei, apoi revenea la locul stabilit. Înțelegerea era să-l anunțe dacă văd ceva ieșit din comun. Erau doar ochi și urechi.

Ethan era în prima linie defensivă.

Parcusese câteva dosare pînă acum și nu găsise nimic interesant. A vorbit chiar cu Hoover și i-a comunicat câteva nume. După verificările lui Hoover, se aflau tot în același punct mort.

Timpul trecea și Ethan nu mai suporta situația aceasta, în care să stea încuiat. Oamenii lui nu se plîngeau, dar el simțea că pericolul iminent trecuse. Intenționa să-l sune pe Luke, ca să-i țină locul lîngă Val, iar el să meargă printre vecinii lui Val, ca să întrebe dacă au văzut ceva neobișnuit, după ce a fost poliția prin zonă.

Trebuia să-și țină mintea ocupată și să iasă, să parcurgă distanțe, ca să poată gîndi.

Își făcu duș, apoi se îmbracă și Val îl sărută în drum spre baie.

Între timp se auziră bătăi în ușă, după semnalul binecunoscut: două bătăi, apoi una. Se gîndi că era Luke. Deși nu-l sunase încă, fratele lui mai mic avea o intuiție fenomenală. Cînd se uită prin vizor, îl văzu pe Dirk.

Deschise larg ușa.

- Arăți ca naiba, spuse Ethan, după barba nerasă de trei zile și părul ciufulit, lipit acum de față, din cauza ploii. Era ud-leoarcă și pe jos deja se formaseră băltoace.

- Da, bine, am trecut prin San Juan acum două zile, cînd m-ai sunat. Cînd am plecat din Seattle era soare, dar m-a plouat tot drumul pînă aici. Am calculat prost totul. Se șterse pe față. Nu trebuia să plec, mai ales după cîte s-au întîmplat.

- Nu puteai să faci nimic. Lunetistul a apărut din senin.

- Cum se simte Val? E bine?

- Da, sînt bine, zise Val, venind spre ei, gata-îmbrăcată și cu părul strîns într-o coadă la spate. Nu mă mai doare nici brațul.

- Doamne, Val.

- Zău, sînt bine.

- Dar Meg? Ai vorbit cu ea? Ce face?

- Este OK. Spunea că ai lăsat un om în fața casei.

- Mai bine eram eu acolo, dar ea nu dorește asta.

Văzînd că Val nu mai spune nimic, i se adresă lui Ethan:

- Crezi că este Predicatorul?

- Hoover nu crede asta. Spune că lunetistul a tras în mine, nu în Val. Poate vreun caz vechi, cineva supărat rău pe mine.

- Da? Și tu ce crezi?

- Nu știu. Jack Morell îl verifică pe Latham, care are legături în America de Sud.

- America de Sud? Tot la asta ai rămas? Crezi că are legătură cu drogurile?

- Spune-i intuiție, dar eu așa cred. Am noutăți. Ce-ar fi să te schimbi și să mai vorbim?

- Fac cafeaua, se oferi Val. Să văd ce avem de mîncare.

- Sună apetisant, spuse Dirk, apoi merse în dormitor, să se schimbe. Ghetele îi scârțiau de atîta apă, iar pe podea lăsase deja urme de noroi.

Capitolul 36

- Tot timpul ai crezut că Delilah a fost ucisă de un profesionist, zise Dirk, după ce Ethan i-a povestit câte s-au întâmplat în aceste două zile.

- O vreme am crezut că mi se pare și că sînt nebun, spuse Ethan. După ce Stern i-a făcut avansuri lui Val și au discutat despre crimă, iar el a sugerat că victima a fost ucisă fiindcă a supărat pe cineva, am hotărît să privesc din altă perspectivă. Cînd Sadie a aflat despre călătoriile lui Julian Latham în America de Sud, atunci s-a clarificat totul.

- Tu crezi că toată chestia a fost aranjată, ca să-i trimită pe polițiști pe o pistă greșită.

- Da, însă poate mă înșel.

- Atunci eu cu ce pot să te ajut? întrebă Dirk.

- Voiam să-l sun pe Luke adineauri, fiindcă trebuie să ies puțin, să mă limpezesc. M-aș duce acasă la Val, aș arunca o privire, aș bate la câteva uși, să văd dacă își amintește cineva ceva, care mie mi-a scăpat. Trebuie să apară ceva.

- Bine, stau eu cu Val, zise Dirk și căscă. Mi-ar prinde bine puțină liniște după drumul făcut. Și acum îmi vibrează mușchii. Ei cred că sînt tot pe motocicletă.

Chiar cînd Ethan rîdea amuzat, îi sună mobilul, iar el

răspunse imediat.

- Ai stat pe computer? se auzi vocea lui Sadie, extrem de iritată.

- Aseară, dar nu azi dimineață. De ce?

- Indivizii au plantat un fel de cal troian, Ethan. Mă temeam de asta, așa că am setat o alertă. Este un software inteligent. Acum ei știu că te-ai uitat la ei. Probabil că așa te-au găsit acasă la Valerie. Te urmăresc prin computerul tău. Ei știu unde ești acum.

- Doamne, ai zis *ei*. Vorbește de Latham?

- Julian Latham și toți cunoscuții lui. Nu știu sigur de unde ai căpătat virusul. Acum fă ceva și pleacă de acolo.

- Mersi, Sadie. Te sun când ajungem într-un loc sigur. Val veni din bucătărie.

- Am biscuiți în cuptor. Micul dejun este aproape gata, dar...cred că am văzut ceva pe afară.

- Ce? sări Ethan.

- Doi bărbați pe aleea îndepărtată. I-am zărit, dar se pare că ei nu voiau să fie văzuți. Poate că nu-i nimic, dar...

Dirk merse la fereastră, deasupra chiuvetei din bucătărie.

- Avem oaspeți. Văd doi. Unde naiba este Pete?

Ethan înșfăcă tocul cu pistolul și merse la fereastra din sufragerie, pe unde căuta să-l vadă pe Pete, ascuns printre copaci.

- Pete e la pământ. Văd o porțiune din geaca lui de ploaie în noroi, lângă niște tufișuri.

- Avem nevoie de arme, spuse Dirk și dădu fuga pe hol.

- Ce se întîmplă? întrebă Val.

- Iubito, trebuie să rămîi aproape de podea. Răsturnă masa masivă din stejar și o așeză lîngă perete, ca scut. Uite aici. Stai cît poți de jos și nu te ridica. Ai mobilul? Sună la poliție. Știi să tragi cu arma?

- Bobby m-a învățat, zise ea speriată. Dar e mult de atunci.

- E bine că știi, dar probabil nu se va ajunge la asta. Val tastă numărul de urgență și tremura toată.

Dirk reapăru cu o pușcă de atac AR-15 și o vestă în mîină. La brîu avea un Browning 9 mm, pistolul lui. Îi dădu vesta lui Val, iar lui Ethan îi aduse un semiautomat S&W 45. Ethan îl preluă, împreună cu un încărcător.

Astfel Ethan acoperea fața casei, iar Dirk merse în spate. Primele focuri, care păreau trase cu o armă automată s-au auzit în sufragerie, unde au spart fereastra.

- Val, îmbracă vesta! strigă Ethan alarmat. Ea părea paralizată de groază și nu se mișca. Fă-o acum, iubito! O urmări cum se chinuiește să îmbrace vesta, cu greu, fiindcă o durea brațul. Totul va fi bine. Avem destule arme cît să ne apărăm pînă vine poliția.

O altă rafală pătrundea prin geamul de la bucătărie. Ethan trase și el spre cei doi din fața casei și doborî unul.

Dirk veni din spate, încărcat cu alte arme.

- Unde este poliția? tresări Val. De ce nu apar?

- Cînd secundele contează, polițiștii sînt la cîteva minute depărtare.

- Ce naiba e asta? zise Ethan.

- S-au pus în mișcare. În spatele casei dealul e foarte abrupt. Vor ataca prin lateral sau prin față. Trebuie să plecați de aici, zise el, făcînd semn cu capul spre garaj.

- Putem ține piept, pînă vine poliția.

- Am putea, dacă nenorociții nu ar fi dat foc casei.

- Glumești?

- Aș vrea eu, spuse Dirk. Luați motocicleta de teren. Puteți ieși pe ușa garajului. Eu vă acopăr și trag în continuu, ca să vă dau timp să vă îndepărtați.

Se vedea cum arde terasa din spate. Focul cuprinsese și acoperișul. Mirosea a fum înnecăcios.

- Eu voi ieși, după ce plecați și voi. Oricum ținta este unul dintre voi.

- Gata, iubito, trebuie să fugim, zise Ethan, iar ea îl privi speriată. Totuși, se vedea că are mare încredere în el.

- Vezi cheia bărcii pe perete, lîngă ușă, îi strigă Dirk. Dacă drumul este blocat de ei, mergeți mai bine pe apă.

Rafale puternice răzbăteau dinspre sufragerie. Se trăgea prin față acum.

- Plecați! le strigă Dirk, retrăgîndu-se într-o parte.

Ethan se strecură spre garaj, trăgînd-o după el pe Val, mai trase și el cîteva focuri, ba chiar îl nimeri în picior pe unul din atacatori. Apoi merse să ia casca pentru el, îi dădu și lui Val una, apoi porni motorul. Val îl strîngea de mijloc, fiindcă se instalase pe șa, în spatele lui.

- Ține-te bine! zise ei și vehicului țîșni pe o alee ascunsă între tufișuri, spre lac.

Se auzea și acum cum Dirk trăgea consecutiv cu un

inconfundabil AR-15, ca să le ofere acoperire. Ethan se ruga ca Dirk să aibă timp suficient cât să iasă din casă nevătămat.

Pe un drum lateral aștepta un SUV cu geamuri fumurii, clișeul tipic al traficantilor de droguri. Avea motorul pornit.

- Ei sînt! strigă Val, iar lui Ethan nu-i venea să creadă cînd a văzut-o că scoate din buzunarul de la spatele lui pistolul de 45 mm și trage două focuri direct în parbrizul urmăritorilor. Sticla a explodat, mașina s-a răsucit spre dreapta, apoi spre stînga și iar spre dreapta.

- Ține-te bine! zise Ethan și cei doi au țîșnit pe un drum adiacent, spre ponton. Val și-a re poziționat brațele împrejurul taliei lui, cu pistolul strîns în mîină, cu țeava în jos, exact între picioarele lui. Ethan avu o străfulgerare ciudată: spera să nu apese pe trăgaci din greșeală; dorea să mai aibă copii, spre mirarea lui.

SUV-ul reveni pe drum, iar cauciucurile scrișneau pe terasamentul ușor denivelat. Se îndreptau tot spre ponton, la prima curbă.

Ethan avea de gînd să ajungă acolo primul. Deja vedea docurile întinse pe malul apei. Cînd au ajuns la ponton, Ethan opri motorul și amîndoi au sărit din cîțiva pași direct în șalupa portocalie, cu două motoare Scarab.

Ambarcațiunea porni la a doua cheie și așa începu alunecrea pe apă, în mare viteză. Între timp și SUV-ul a oprit lîngă ponton și cei care au coborît din el și-au luat pozițiile de tragere, dar șalupa dispăruse demult din raza lor vizuală, fiindcă întinderea de apă cotea oarecum spre dreapta. Ethan se îndrepta spre nord știind că la vreo cîteva mile depărtare

era o tavernă, unde el și Dirk opreau adeseori să bea o bere rece, după o zi la pescuit. Taverna lui Mulkey avea și un ponton, unde barca se putea ancora, undeva într-un loc ascuns de privirile tuturor și asta îl bucura acum pe Ethan.

Tucker Mulkey, proprietarul, era veterat al războiului din Vietnam, un tip tare și bun prieten, pe care Ethan putea să conteze, măcar ca să o țină aproape pe Val, pînă ce el se va duce să-i ajute pe Dirk și Pete.

Se vedea taverna, în fața căreia erau mese cu scaune, acum neocupate din cauza vremii. Ethan trase șalupa la mal, o legă și luă pistolul de la Val.

- Să ne grăbim, îi spuse el. Spera că-l va găsi pe Mulkey, fiindcă voia să se întoarcă degrabă la cei doi care probabil aveau nevoie de întăriri.

Cel mai bun moment din ziua aceea a fost cînd l-a zărit pe Luke, venind spre ei de pe coama dealului.

- Cum ne-ai găsit aici? îl întrebă Ethan.

- Eram la birou cînd a sunat-o Val pe Sadie și i-a zis că ați luat foc. M-am gîndit că veți pleca pe apă și că vei ajunge aici.

Ethan rămase fără cuvinte și o privea pe Val fără să înțeleagă nimic.

- După ce am sunat la urgențe, am vorbit cu Sadie. Ea știe mereu ce să facă.

- Trebuie să mă întorc la băieți. Dirk e singur și Pete era la pămînt. Tu rămîi cu Val.

Cînd se uitară spre deal, au văzut un bărbat venind spre ei; avea un pistol mare, negru la brîu și părul ușor grizonat.

- Tuck va avea grijă de Val, zise Luke bucuros. Trebuie să mergem amîndoi, pînă nu e prea tîrziu.

Ethan nu știa cum să procedeze.

- Trebuie să vă duceți, le spuse ea. Amicul tău va avea grijă de mine. Dirk și Pete au nevoie de ajutor.

- Tuck știe ce are de făcut. Puțin probabil ca ei să găsească locul acesta, iar dacă o vor face, Tuck te va proteja, pînă venim noi. Lui Ethan îi sună mobilul. Ascultă, iar fața i se luminează, apoi spuse: sîntem la Mulkey. Te așteptăm aici. Dirk a scăpat cu bine. Pete este în drum spre spital. A primit un glonț în umăr și s-a lovit la cap în cădere. Trebuie operat, dar va fi bine. Hai să intrăm. Ethan îi scoase vesta lui Val. Luke venea în spatele lor.

Val îl studie pe Luke, care era îmbrăcat ca de asalt. Arborase o figură de luptător întunecat, iar îmbrăcămintea și accesoriile subliniau această trăsătură. Nu mai era tînărul acela frumos și prietenos, pe care l-a văzut la birou, ci un adevărat bărbat dur, experimentat, un soldat antrenat pentru luptă.

Val își amintea de cursa nebună de acum cîteva minute și făcu legătura cu trecutul, cînd asocierea ei cu Bobby Rodriguez l-a costat pe acesta viața. Parcă și acum simțea mirosul sîngelui lui pe mîini. Aproape i se făcu rău.

- Ești bine? o întrebă Ethan.

- Da...îmi revin imediat.

Ethan nu mai așteaptă, ci o ridică în brațe și merse cu ea spre tavernă.

- Aduc un pahar cu apă, zise Tucker Mulkey.

- Da și un coniac, adăugă Ethan.

- Am înțeles.

- Și adu și două beri, zise Luke după ce s-a așezat la o masă. Barul era destul de vechi, dar mobilierul era bine îngrijit și atmosfera caldă. Pe pereți se odihneau mai multe trofee de vânătoare.

- I-au prins? întrebă Val, acum puțin mai înviorată.

- Nu.

- Când erai ocupat cu condusul pe drum, l-am recunoscut pe unul dintre cei din mașină. De-abia acum mi-a picat fisa, dar la început nu am făcut legătura. E vorba de Bick Gallagher. L-ai împușcat în picior. La vremea aceea nu credeam că a scăpat cu viață.

- Da, îmi amintesc și eu de el.

Sosi Tucker cu o tavă: un pahar cu apă, două halbe de bere și un coniac. Ethan scoase mobilul din buzunar.

- Sadie, frumoaso, eu sînt, Ethan. Mersi că ne-ai salvat fundurile azi. Mie, lui Val și lui Dirk. Da, da, te aud, spuse, după ce ascultă ce-i spune femeia. Am nevoie de tine să cauți date despre Bick Gallagher. Este al doilea om care se ocupă de securitate la *La Belle*. Val l-a recunoscut azi, cînd s-a tras în noi. Te rog să-l mai verifici o dată și pe Beau Desmond. Da, știu, va trebui să mergi mai în amănunt. La suprafață nu apare nimic. Sadie mai spuse ceva, Ethan dădu din cap, apoi închise.

- Ce facem acum? îi întrebă Val pe bărbații din fața ei. Nu avem haine și nici un loc unde să stăm.

Luke zîmbi.

- Pe femeie o interesează doar confortul. Nu contează că o hoardă de nebuni aleargă cu cuțitul la gâtul ei – ea vrea să arate bine, când trebuie să-și apere fundul.

Val rîse și-i trase un pumn în braț lui Luke, evident în glumă. Măcar o făcuse să rîdă, când ei îi venea să plîngă.

- Stai liniștită, draga mea. Mergem acasă la mine. Nu avem acolo tot confortul de la Dirk, dar...

- Vorbește la trecut, îl întrerupse Ethan. Ticăloșii i-au dat foc la cabană.

- Cum? Isuse, cît îmi plăcea căsuța aia.

- Da, ca și lui Dirk. În plus, Jeepul meu era în garaj.

- Drace. După cum spuneam, la mine nu este chiar confortabil, dar măcar e sigur.

- Luke are o cabană pe dealuri, aproape de Gold Bar. Este la poalele muntelui, cu vedere spre oraș. Are alarme de perimetru, camere de luat vederi, gard conectat la curent. Locul este o adevărată fortăreață. Ar fi fost mai bine să mergem acolo de la bun început.

- Nu ne-am gîndit că ne vor găsi, zise Val.

- Oamenii au fost de la început cu un pas înaintea noastră. M-am săturat. E timpul să ne facem noi jocul acum.

- Sugerezi că, în loc să-i așteptăm să vină la noi, să ne ducem noi la ei? zise Luke și puse halba pe masă. Era mai relaxat și ochii îi străluceau; acum aducea foarte mult cu acel Luke pe care Val l-a văzut la birou. Bună idee, adăugă el.

Capitolul 37

- Cine pierde, rămîne cu Val.

- Stați puțin, zise Val, aruncîndu-i lui Dirk o privire amenințătoare.

Ethan rîse. Erau în sufrageria cabanei lui Luke, făcută din lemn. Bucătăria avea o sobă albă, un frigider cu propan și o chiuvetă mică, plus un blat generos. În micuțul dormitor se afla un par dublu, alături o baie cu duș și sufrageria în mijlocul căreia se afla o sobă cu lemne, singura sursă de căldură din casă. Generatorul de curent funcționa pe propan și pe forța eoliană, captată de o moară de vînt, care alimentau pompa de apă și iluminatul.

Cînd avea chef, Luke putea să stea aici cît dorea.

Vestea bună era că Dirk scăpase nevătămat. Se urcase în mașina lui Ethan, cu care a spart ușa garajului, așa că vehiculul nu a ars. Problema acum era că necesita reparații ample. Totuși, Ethan era recunoscător.

Acum ridică bețele, din care trebuia să tragă fiecare cîte unul.

- Dirk, se pare că tu rămîi, declară Ethan.

Dirk scoase cuvîntul cu "f".

- Hei, dar tu te-ai distrat deja, zise Luke contrariat. Acum e rîndul meu.

Luke era genul care evita lupta cu focul. Luptase în Forțele Speciale, ca operator Delta, într-o misiune străină peste hotare și primise un glonț, după care s-a retras. Acum voia mai mult, dar nici el nu știa ce înseamnă acest mult.

- Știi, poate că e mai bine să o iei pe Val, nu pe mine, glumea Luke. Am auzit că a tras foarte bine din mersul motocicletei.

- S-o fi văzut în Atlanta, cum l-a pus la pămînt cu fierul de păr pe nemernicul ăla pervers.

- Este genul meu, să știi.

Ethan se uită spre Val, care nu mai zîmbea, ci plîngea cu lacrimi de crocodil acum.

- Gata, potoliți-vă amîndoi, uite ce ați făcut, spuse Ethan și veni să o liniștească. O sărută pe creștet și se gîndi cît a fost de puternică. Ce părea normal pentru Ethan, pentru ea era departe de normalitate.

Pe cine păcălea el? Nici pentru el nu era deloc normal. Așa că o lăasă să-și descarce supărarea prin lacrimi. Plînsul ușurează. Îi șterse lacrimile.

- Ești bine?

- Îmi pare rău. Nu trebuia să plîng. Doar că...totul e prea mult.

- Hei, dar ai fost grozavă. Ești tare cînd e nevoie să fii. Nu ai pentru ce să te scuzi.

Doamne, cît o iubea, se gîndea Ethan, în timp ce îi privea ochii triști și fața zîmbitoare. Puterea aceluia zîmbet

îl inundase. Era nebun după ea. Ce moment cretin să-și dea seama de asta.

Mobilul care suna îi întrerupsese reveria.

- Sînt Sadie, spuse o voce cunoscută de la capătul celălalt.

- Bună, Sadie. Ce noutăți ai?

- Nimic despre Beau Desmond. A fost polițist înainte, așa cum scrie la dosar, dar despre Bick Gallagher, Valentine a avut dreptate. Fostul lui nume era Ray Bickford. Paramilitar. A lucrat în America de Sud și acum trei ani a apărut în Seattle.

- America de Sud, repetă Ethan, încîntat de sclipirile insitnctului său. Are legături cu Julian Latham?

- Nu am găsit nimic. Beau Desmond l-a angajat pentru *La Belle*. Nu știu cine l-a recomandat. Pun pariu că Desmond habar nu are despre trecutul lui Gallagher. A fost îngropat demult, Ethan. De către cineva care știa bine ce face.

- Desmond poate nu știe cine este, dar altcineva știe. Bănuiala mea este că l-a plătit cineva să o omoare pe Delilah Larsen. Ai vreo adresă?

Sadie i-o dictă.

- Apropo, a apărut la știri că s-a tras în Dirk și Pete. Spuneau că i-au distrus casa lui Dirk, dar Pete se simte bine. Nimic despre tine sau Val.

- Mersi, Sadie.

Acum Ethan începuse să se lămurească.

- Ar trebui să discutăm cu amicul nostru, Bick

Gallagher, alias Ray Bickford. Este paramilitar și a lucrat în America de Sud.

- Nu mi-a plăcut niciodată de el, spuse Dirk. Cred că are legătură cu Latham.

- Vorbim cu Gallagher, apoi cu Stern.

- Nu crezi că e bine să-l suni pe Hoover? sugeră Dirk. Spune-i că Val l-a recunoscut pe Gallagher printre atacatori. Poate pun ei mâna pe el și-l vor reține.

- Da, numai că vreau să știu pentru cine lucrează. Nici dacă mă vizează pe mine sau pe Val. Poate cel care l-a angajat pe Gallagher crede că Val știe ceva – la fel cum Delilah a aflat ceva. Poate fi orice.

- Corect, zise Luke, mai întâi trebuie să dăm de Gallagher.

Luke își verifică încărcătura preferatului lui: o Beretta M99, apoi verifică și pistolul de la gleznă, un Glock 27 subcompact. Lui Dirk îi strălucea Browning-ul la centură. Ethan își verifică și el Glock-ul din tocul prins peste umeri. Toți trei erau acum înarmați și pregătiți.

Ethan o sărută pe Val la plecare.

- Mai este foarte puțin, iubito și s-a terminat. Mai rezști?

- Am de ales?

El o sărută încă o dată și o privi în ochi:

- Vei avea puțin mai târziu. Se întrebă dacă Val a înțeles mesajul și era curios dacă ea era dispusă să-și clădească o viață alături de el.

- Să ai grijă de tine, zise ea, cu ochii în lacrimi, agățată

de gîtul lui.

Apoi toți trei bărbații au ieșit.

Val rămase pe fotoliu, lîngă focul care ardea mocrnit în sobă, iar Dirk se întinsese pe canapeaua tapițată și adormise buștean. Arma lui era pe podea, la îndemîină, deși toate alarmele fuseseră armate și nimeni nu putea pătrunde în cabană fără să le declanșeze. Cum îl privea pe bărbatul care a bătut tot drumul prin ploaie, ca să-l ajute pe Ethan, Val se gîndea că este un om bun.

Se îndoia că Meg a luat decizia potrivită. Și-l imagina ieșind în fugă din casa lui în flăcări, apoi schiță un tablou cu el și Charlie, noul tată pentru băiețelul lui Meg, însă contururile erau foarte neclare.

Își aminti de Ethan, care trecuse printre gloanțe, cînd au ieșit spre motocicletă, apoi de imagini din tinerețe, cu Bobby, care-și dăduse ultima suflare în brațele ei.

Și-a jurat că nu va mai păși în lumea aceea și iat-o acolo. Înconjurată de trăgători de elită, de gloanțe trecîndu-i pe la urechi. Cineva putea să moară azi. Voia să trăiască astfel? Cu teama și groaza?

O dorea din nou brațul și asta devenea un memento al vieții în lumea lui Ethan. El i-a spus că va avea de ales. Făcea aluzie la un viitor pentru amîndoi? Sigur că voia să fie cu el, dar cum să facă față nesiguranței? Cum să fii mereu nesigură dacă se mai întoarce acasă?

Îl privi pe Dirk. Poate că Meg a făcut ce trebuia. Dar Val nu era Meg. Ea nu avea copil și atunci ar fi fost o alegere bună să renunțe la Ethan?

Se lăsă pradă somnului și se rugă ca răspunsul să-i vină mai repede. Se rugă și pentru viețile celor trei bărbați.

Ethan intră în apartamentul lui Gallagher, care era gol. Cum prevăzuse Dirk, omul plecase. Dulapurile erau goale, sertarele trase și golite. Îl sună pe Bruce Hoover, ca să-i spună că Val l-a recunoscut pe Gallagher, alias Ray Bickford, ca fiind cel care a tras în ei la cabana lui Dirk. Apoi menționează bănuiala lui că Gallagher o omorîse pe Delilah Larsen.

- Vreau să veniți la secție tu, Valentine Hart și Dirk Reynolds, îi spuse Hoover. Am nevoie de declarații de la fiecare.

Ethan își spuse că acum avea lucruri mai importante de făcut, decît să dea declarații.

- Mai târziu, spuse el. Îi transmit lui Reynolds că l-ai căutat. Pe Val o aduc cu mine, ca să dăm declarații. Pentru moment, am altceva de făcut. Ethan încheie convorbirea. Luke se apropiase de el și aștepta. E timpul să vorbim cu Stern, spuse Ethan.

- Oh, da, exclamă Luke.

S-au urcat într-un Ford Bronco, proprietatea lui Luke, mare vînător de comori, un vehicul potrivit pentru așa ceva. Îl recondiționase și-l înzestrase cu un motor XS 5.0 litri Coyote de 500 cai-putere. Pe dinafară nici nu ziceai că mașinuța poate să ia viteză, dar sub capotă...

- Ai adresa?

- Da, iar Ethan îi dădu coordonatele din Olympic Drive, de pe dealuri, una din zonele exclusiviste din Seattle.

Ajunși la porțile înalte din fier forjat, le apăru în față paznicul.

- Pot să vă ajut?

- Am venit la domnul Jason Stern, spuse Luke.

- Numele dumneavoastră, vă rog.

Ethan scoase capul pe geam și șopti:

- Nu vei găsi numele noastre pe lista de vizitatori. Sună-l pe Stern și spune-i că Ethan Brodie vrea să-i vorbească.

După ce omul vorbi câteva secunde la telefon și primi acceptul proprietarului, deschise larg porțile și le făcu semn să treacă.

Mașina lui Luke arăta complet nepotrivită în fața casei unde era oprită. O construcție în stil Tudor, din cărămidă, cu trei nivele și o suprafață de peste șase sute de metri pătrați.

Ethan răspunse la telefon.

- Jack Morell. Am noutăți.

- Vești bune sau rele? întrebă Ethan conectînd pe speaker, ca să audă și fratele său.

- Depinde de cum le privești. Julian Latham nu este implicat în traficul de droguri. Din Caracas ia o cursă privată pînă într-un orășel, Santa Elena, undeva la granița dintre Venezuela, Guyana și Brazilia.

- Și ce naiba face Latham acolo?

- Acum vine vestea bună. Cum spuneam, nu se ocupă

cu droguri. Vestea proastă este că face contrabandă cu diamante. Venezuela este una dintre cele mai mari producătoare de diamante. Santa Elena este centrul comerțului pe piața neagră din zonă. Afacerea e mare. Anual sînt furate pietre în valoare de șapte miliarde. Ei le numesc *scurgeri*, dar problema este serioasă.

- Și cum sînt scoase pietrele?

- Le transportă prin Guyana în alte țări. Unele merg în Olanda, unde bijutierii le prelucrează la jumătate de preț, apoi le trimit la Antwerp. De acolo sînt duse în SUA.

- Diamante. Acum se leagă totul. tatăl lui Julian este un mare investitor la *David Klein Jewelers*. De aici își iau pietrele. Acum cîțiva ani compania era pe roșu, dar au folosit diamante furate și așa au reintrat în afaceri.

- A intrat și FBI-ul. Autoritățile din Venezuela îl rețin pe Julian la Miami, în timp ce federalii îl urmăresc pe Peter Latham și cine o mai fi implicat.

- Cu fiul lui arestat, lucrurile se vor clarifica. Apreciez efortul tău, Jack.

- Glumești? Sînt privit ca un erou, mulțumită ție. Spune-mi dacă mai ai nevoie de ceva, zise Morell, apoi închise.

- Diamante furate, zise Dirk, admirînd domeniul lui Stern. Cred că are profituri uriașe.

- Pun pariu că de asta a fost ucisă Delilah Larsen.

- Ce-ar fi să mergem, să aflăm? propuse Dirk.

Capitolul 38

Au urcat împreună scările din fața casei. Erau pregătiți să scoată armele în fiecare clipă. Ethan sună. Le deschise un bărbat cărunt, în costum negru, cu cămașă albă, călcată și cravată. Era valetul lui Stern.

- Cine este domnul Brodie? întrebă bărbatul scund.

- Eu sînt, făcu Ethan primul pas.

- Domnul Stern vă așteaptă în bibliotecă. Prietenul dumneavoastră vă poate aștepta în sufragerie.

- Nu cred, zise Dirk rînjind.

Valetul îl măsură pe Luke și constată că nu era genul de bărbat pe care merită să-l contrazici, așa că o luă înainte pe hol.

Au ajuns în fața unei uși din lemn masiv, pe care valetul o deschise, apoi îi invită pe cei doi și se retrase cu spatele.

- Brodie, azi e ziua mea liberă. Ce aveți să-mi spuneți tu și amicul tău, vă rog să se încheie repede.

- Fratele meu, Luke.

- Încă un Brodie. Perfect. Ce doriți?

- Am venit să vă punem cîteva întrebări. Ne interesează contrabanda cu diamante de care vă ocupați.

Stern se albi la față.

- Vrem să știm dacă Latham dă ordine sau dacă vă ocupați singur de afacere, zise Luke.

- Nu știu despre ce vorbiți.

Ethan se apropie.

- Vrem să știm dacă dumneavoastră sînteți cel care a dat ordin ca Delilah Larsen să fie ucisă.

- Vă rog să ieșiți din casa mea.

- Nu cred. Ethan îl prinse de gulerul cămășii perfect apretate și-l lipi cu spatele de perete. Întîi vom sta de vorbă, apoi vom chema poliția.

- Nu știu nimic despre nici o contrabandă. Puteți chema poliția. Nu am nimic de ascuns.

- Cum am spus, întîi vom discuta. De ce ați pus să fie ucisă amanta dumneavoastră? Și-a dat seama ce faceți? Ați ucis-o ca să-i închideți gura?

- Eu nu mai spun nimic. Nu aveți dreptul să fiți aici. Este violare de proprietate. Afară!

Ethan îl apucă de gît pe Stern și-l trînti pe birou. Foile și tot ce era acolo se împrăștiară pe jos.

- Gallagher a fost, nu-i așa? El a fost sau Peter Latham?

- Dă-mi drumul! strigă el, strîngînd mîna care-l sufoca. Văzînd că omul nu mai poate respira, mai slăbi strînsoarea. Nu mă sperii, Brodie. Ești polițist. Nu-mi vei face rău.

- Ai dreptate, spuse el enervat și-i dădu drumul. Am fost polițist. Nu torturez suspecti. Fratele meu, Luke – cu el este altă poveste. Vezi, Luke a fost în Forțele Speciale. El nu vede lucrurile cum le văd eu.

Luke îl trase într-o parte și-i propti în gît un cuțit KA-

BAR.

- Așa. Acum să facem treaba ca mine. Fratele meu nu mai repetă întrebarea. Acum aștept să-mi dai răspunsul.

- Gallagher a ucis-o pe Delilah Larsen? întrebă din nou Ethan.

Stern înghiți. Luke îl zgârie exact sub mărul lui Adam și un fir subțire de sânge țîșni din zgârietură.

- A...a fost Gallagher.

- Dar în Valentine cine a tras?

Un zgomot surd atrase atenția celor doi. Se auzi un glas gutural, de femeie.

- Bick nu a tras în Valentine, domnule Brodie. Trăgea în dumneata.

Ethan nu o cunoscuse pe Myra Stern, dar o văzuse în fotografii. Brunetă, cu o siluetă perfectă, în jur de cincizeci, dar arăta ca de treizeci. Era o femeie frumoasă. Pe bărbatul de lângă ea, care stătea cu un semiautomat îndreptat spre ei doi îl cunoștea.

Bick Gallagher, alias Ray Bickford.

- Pleacă de lângă Jason, îi zise acesta lui Luke. Fă-o acum, sau îl împușc pe fratele tău.

Foarte abil, Luke îl trase pe Stern în fața lui, îl prinse de gât și rămase cu cuțitul la gâtul lui.

- Am impresia că sîntem într-un impas, zise Luke. Tragi în Ethan, eu îi tai gâtul lui Stern.

- Ești sigur că-mi pasă? zise femeia.

Stern tremura.

- Ce faci, Myra? înțeleg că relația noastră nu este una

obișnuită, dar am crezut că mă iubești.

- Te iubesc, dragule, sigur că te iubesc. Myra îl mîngîie pe braț pe Gallagher. Era cu mulți ani mai tînăr și erau clar într-o relație; cel puțin fuseseră. Ești un soț bun, zise Myra. Nu vreau să te pierd. Poate facem un schimb, îi spuse acum lui Ethan. Cît v-ar mulțumi pe voi doi să primiți, ca să uitați tot ce credeți că ați aflat despre diamantele noastre?

- Deci dumneata ai făcut-o, nu fratele dumitale geamăn, zise Ethan. Dumneata plătești criminalii.

- Exact. Peter e băiat bun. Mereu a făcut ce i-am spus eu și uite ce bine a ajuns acum.

- Trăiește ca un rege, comentă Ethan. Păcat că asta se va termina.

- Chiar așa?

- Exact. Poliția știe totul. E o chestiune de timp acum. Nu mai poți decît să te folosești de relațiile pe care le ai, ca să pleci din țară.

- Lasă-mă să-i omor, zise Gallagher, cu degetul pe trăgaci. Vom ajunge departe, pînă ce va afla poliția ce s-a întîmplat.

- Fraierule. Poți să-l omori pe Ethan, dar eu cunosc oamenii. Făcu semn spre Luke. Îl omori pe fratele lui, iar el nu te va lăsa să trăiești.

- Îmi asum riscul, zise Gallagher.

- Vei face numai ce-ți spun eu.

- De ce ai pus să fie omorîță Delilah? întrebă Ethan, ca să tragă de timp. oricum, era chiar curios, după cîte neazuri a avut din pricina Myrei Stern.

- Mica târfuliță a aflat de contrabandă – mulțumită neglijenței lui Jason. A încercat să ne șantajeze. Nimeni nu o șantajează pe Myra Stern.

Ethan se uită la Luke. Erau gata să facă o mișcare.

- Dumneata ai trimis amenințările acelea?

- O idee strălucită, nu? zise ea și rîse ironic. Bick a lucrat la formă, dar ideea a fost a mea.

- Da, recunosc, a fost foarte ingenios. Și eu am fost păcălit o vreme.

- Dragule, crezi că poți să-i lichidezi pe amîndoi? îl întrebă Myra pe Gallagher.

- Știu ce am de făcut.

- Myra, stai! o imploră Jason, încercînd să scape de Luke. Atunci Luke îl trase pe Stern între Gallagher și Ethan. Gallagher trase, Ethan se feri și glonțul nimeri în Stern. Jason gemu și căzu. Ethan încerca să ignore durerea cumplită pe care o simțea, care-i sugera că glonțul trecuse prin Stern și îl atinsese pe el. Se aruncă asupra lui Gallagher.

Bărbatul era un adevărat luptător, foarte puternic și hotărît să învingă, dar Ethan își aduse aminte cum era să o împuște pe Val și îi trase un pumn drept în nas, apoi își aminti de Dirk și Pete și mai trase un pumn cu toată puterea.

Ethan se răsuci apoi și-l prinse între picioare pe Gallagher, strîngîndu-l de gît pînă ce văzu că s-a învînețit la față. Cînd se gîndea la Val, strîngea și mai tare.

- Nu-l omorî, frățioare, strigă Luke. Nu avem timp să mai dăm cu subsemnatul pentru el.

Ethan îl lăsă leșinat, deja simțind că rana îl răpune și

pe el. Îl întoarse pe spate pe Gallagher și-l legă de mâini și de picioare. Fratele lui îi punea cătușele Myrei Stern, iar Jason sîngera pe covor. Glonțul i-a perforat inima. Myra nu părea deloc impresionată.

- Ai sunat? întrebă Ethan. Se simțea din ce în ce mai amețit.

- Da. Poliția și ambulanța sînt pe drum.

Luke veni spre el.

- Isuse, te-a nimerit!

- Glonțul tras de Gallagher a trecut prin Stern și s-a oprit în mine.

Luke îl așeză pe un scaun, îi smulse cămașa și îl apăsă pe locul unde sîngera.

- Trebuie să oprim sîngerarea.

Ethan dădu din cap, apoi închise ochii. Vestea bună era că s-a terminat totul.

Vestea proastă era că, odată ce Val afla că el a fost împușcat, nu o va mai convinge să-l ia de bărbat.

Capitolul 39

Mirosul de antiseptic din spital o copleși, amintindu-i de noaptea când a murit Bobby. După seria de împușcături, a fost și ea dusă la spital, deși pe haine era sângele lui Bobby nu al ei.

Acum se plimba agitată prin sala de așteptare. Ethan era tot în operație. Glonțul îi perforase splina. Putea să moară. Doamne, își zise ea, nu mai suport.

Imediat ce Luke a anunțat-o, i-a sunat pe părinții ei, ca să le spună ce s-a întâmplat. Veneau și ei la Seattle, după ce vor aranja cu cineva, să aibă grijă de animale. O sunase pe Meg, dar ea era la Chicago, unde prezenta pentru *La Belle*. Amîndouă au plîns.

- Ai nevoie de ceva? o întrebă Dirk, iar Luke venea în spatele lui. Ea dădu din cap că nu.

- Ce-ar fi să mergem să bem o cafea? întrebă încet Luke. Era un om interesant; dur cîteodată, dar foarte blînd în alte situații.

- Nu acum. Nu vreau să plec. Val se așeză pe canapea și se uită spre alte două persoane care așteptau și ele vești despre fiul lor.

- O să se facă bine, zise Dirk și se așeză alături de ea.

Vardon este un chirurg excepțional. Sadie l-a verificat.

- Știu, mi-a spus și mie. Sadie și Ian erau și ei prin spital, se plimbau, ca să treacă timpul mai repede, așa că au ieșit puțin.

- O să fie bine, repetă Dirk, mai mult să se convingă pe sine. Luke veni lângă el, pe canapea.

Se deschise ușa și apăru Samantha, cu burtica din ce în ce mai mare, urmată de Nick, care venea în spate cu Hannah de mână.

- Mă bucur că ați venit, le spuse Val.

- Ne-am gândit să o luăm și pe Hannah cu noi, explică Samantha. L-a auzit pe Nick, când a vorbit cu Ian. Știind că tatăl ei este în spital, a început să plîngă, așa că am zis să o aducem mai aproape de el. Val, se va face bine. Ethan e puternic.

- Știu. Aș vrea să cred și eu asta, dar între noi lucrurile nu vor fi bine, nici acum, nici altădată.

- Nu mai spune asta. Știu că ești îngrijorată. Acum Jason Stern e mort, poliția a arestat-o pe Myra Stern și toți cei care puteau să-ți facă rău sînt arestați.

- Dar cel care a tras în noi?

- Aceia au fost oameni plătiți de Gallagher. Nick crede că poliția va face un târg cu el, ca să-i predea pe aceia, în schimbul unei pedepse reduse.

- Tu cum rezști? o întrebă ea plîngînd. Nu înțeleg. Nick este detectiv particular. Cum faci față grijilor? Nu știi niciodată unde este sau ce face. Dacă a fost împușcat sau chiar omorît. Chiar dacă Ethan își dorește un viitor cu mine,

nu cred că pot să fac față.

- Ascultă-mă, Val. Nick și Ethan sînt bărbați buni. La fel sînt Luke, Dirk și Ian. Ei sînt toți cei mai buni. De ei au oamenii nevoie. Lumea este mai bună fiindcă ei sînt acolo și ne protejează pe toți.

- Știu, dar... Val clătina din cap. Nu sînt destul de călită ca să rezist genului de viață pe care o duc ei.

- Poate nu ești călită, dar ești puternică, zise Samantha și-i strînse mîna. Ai dovedit-o de mai multe ori. Bărbați ca Nick și Ethan au nevoie de femei puternice la care să vină acasă. Asta îi face pe *ei* puternici. Îl iubești?

- Îl iubesc atît de mult, spuse Val ștergîndu-și obrajii uzi. Nu suport gîndul că zace acolo, în suferință.

- Ethan te iubește, insistă Samantha. Se vede asta în ochii lui, cînd se uită la tine.

Val își feri privirea. Cîteodată nu e suficient să iubești pe cineva.

- Bărbații noștri sînt puternici. Știi cît sînt de capabili, dar au și ei un suflet și o inimă, ca toată lumea. Au nevoie de cineva, care să-i iubească și pe care să se sprijine, ca să-i ajute să rămîna puternici. Ethan are nevoie de tine, Val. Are nevoie să fii puternică, pentru el.

Val se înmuie. Rezistase în viața ei la multe: pierderea părinților, moartea lui Bobby, după care s-a ridicat din nou. Acum se terminase și cu turneul și rezistase. Era puternică, știa asta foarte bine.

Nu s-a gîndit niciodată că trebuie să-i ofere ceva lui Ethan. Pe el îl vedea protectorul ei, deși ea însăși era

puternică și independentă ca femeie.

Cuvintele Samanthei au trezit în ea ceva, care punea lucrurile la locul lor. Era prima dată când înțelegea că Ethan are nevoie și el de cineva care să-i poarte de grijă. Poate că el avea mai multă nevoie de ea, decît ea de el.

- Știu prin ce treci. La fel s-a întîmplat cu Nick și cu mine în Alaska. Era să fim omorîți. Acum, după ce Nick s-a căsătorit, își alege cazurile cu mai multă grijă. Nick vrea să fie soț și tată. Vrea să fie aproape, ca să-și crească pruncii. La fel cred că vrea și Ethan.

Doctorul ieși din sala de operație, la început serios, apoi zîmbitor.

- Ethan a ieșit din operație. S-a descurcat perfect. I-am extras o mică porțiune din splină, dar nu pe toată. O vreme va rămîne la terapie intensivă. Asistenta vă va anunța cînd puteți să-l vizitați.

- Este bine, șopti extaziată Val, apoi o strînse în brațe pe Samantha. A scăpat cu bine.

- Sigur că da, spuse Samantha.

Vestea bună se împrăștie în grupul lor. Acum au mers la cafea, s-au plimbat și au revenit. Hannah a primit o carte de colorat de la o asistentă și acum, cînd știa că tati va fi bine, se așezase pe jos și colora.

- Dumneata ești Valerie? întrebă o asistentă, care intrase în sala de așteptare.

- Da, eu sînt.

- Vrea să te vadă. Poți să stai cu el, dar foarte puțin.

- Mulțumesc, zise Val și se ridică.

Samantha o prinse de mână și-i șopti:

- Să ții minte ce ți-am spus.

Acum Val nu se gîndea decît la Ethan. Cînd intră la terapie intensivă, îl văzu întins pe pat, cuplat la aparate, cu ochii închiși și foarte palid. Perfuziile îi picurau încet fluide.

Ea își simți inima distrusă și o clipă nu mai putea vedea de lacrimi. Veni lîngă pat și-l strînse de mână. Era rece ca gheața, dar atingerea lui o mai liniști.

Ethan deschise ochii puțin.

- Sînt...bine, iubito. Cred că...voi fi.

- Știu, șopti ea plîngînd. Mi-a spus și doctorul.

- Să nu-ți faci griji. Mă vindec repede. Promite-mi că vom vorbi...înainte să spui nu.

- Crezi că voi spune nu?

- Mă tem...că da. Îi ridică mîna spre buze și o sărută în palmă. Te iubesc. Nepotrivit moment să-ți mărturisesc.

Nu era un moment nepotrivit. Se strădui să surîdă.

- Ești sigur că nu este doar efectul medicamentelor?

- Te iubesc...de ceva timp. Doar că...nu mi-am dat seama. Închise ochii și continuă: oricum cine are nevoie de splina întregă?

- Eu am nevoie de tine, șopti ea.

Ethan adormise deja.

- Îmi pare rău că vă întrerup, dar Ethan mai are un vizitator, spuse asistenta, care tocmai intrase. Fetița lui este aici și vrea să-l vadă.

- Sigur, zise Val și se retrase.

Asistenta veni cu Hannah la patul lui Ethan, iar cînd îl

văzu legat la atâtea aparate, cu ace și tot felul de tuburi transparente, micuța începu să plîngă.

- Se va face bine, scumpo, îi spuse încet Val și se aplecă, apoi o luă de mîină. Promit.

- Da...zise Ethan, care acum deschidea ochii și o auzise. Scumpa mea...

- Tati...șopti ea cu glas stins, apoi începu iar să plîngă.

- Sînt bine, comoara mea. Tati a avut un mic...accident.

Cum ai pățit tu, cînd ai căzut de pe bicicletă. Dar deja...încep să mă fac bine.

Val o mîngîia pe păr.

- Știu cum te simți, zise ea. Și eu am fost speriată. Și eu îl iubesc mult pe tatăl tău.

Hannah o întrebă, după ce ridică privirea și își șterse lacrimile:

- Chiar se va face bine?

- Da, știu că se vindecă foarte repede.

- Fetele mele...dragi, șopti Ethan. Închise ochii, apoi îi redeschise. Scumpa mea, să ascuți de Valentine. Totul va fi bine.

Hannah se uita cînd la Ethan, cînd la Val.

- Cred că și tati te iubește.

Era prima dată, de cînd Dirk i-a telefonat ca să-i spună despre Ethan, cînd Val zîmbea sincer.

Epilog

Era sîmbătă dimineață, în septembrie, iar o briză răcoroasă adia prin Puget Sound. Ethan stătea confortabil, pe canapeaua din sufrageria lui Val. Aici și-a făcut veacul, de cînd a fost externat din spital. Val a insistat că trebuia să fie ajutat, iar el nu s-a opus.

Chiar și după ce a început lucrul, li s-a părut normal să rămînă acolo, iar acum Ethan renunțase la apartamentul închiriat și și-au oficializat relația.

Ethan nu a întreat-o pînă acum pe Val dacă vrea să-i devină soție. Cu greu s-a abținut, fiindcă voia să fie sigur că răspunsul ei va fi da. Știa bine și înțelegea reținerile ei de a lua de soț un bărbat care purta armă și putea fi împușcat.

Era un pas important, despre care au tot discutat.

El i-a promis că va lua numai cazuri ușoare, dar știa că Val nu se mulțumea cu atît. Ea lucra acum la o clinică veterinară și își reluase cursurile. Pe părinții ei Ethan i-a cunoscut la spital. Și ei l-au plăcut, la fel cum și el a zis despre ei că sînt oameni de treabă.

Val nu avea experiență cu copiii, dar se înțelegea perfect cu Hannah și cele două s-au legat mult una de alta cât timp a stat Ethan în spital.

Trecuseră șapte săptămîni de la incident. Vinovații se odihneau la închisoare, numai Stern murise chiar în acea zi.

Bick Gallagher a mărturisit totul despre fosta lui iubită, Myra Latham Stern. Peter Latham și soția lui, Alexandra erau și ei implicați în dosarul cu contrabanda cu diamante. Julian Latham, jucător important, era și el închis.

Ethan spera ca toți să putrezească în închisoare, fiindcă faptele lor cădeau sub incidența legislației internaționale și nu puteau fi eliberați pe cauțiune.

Allison făcuse apel pentru acuzația de conducere sub influența alcoolului și, ajutată de un avocat priceput, plătit de tătucul ei, a scăpat cu trei luni eliberare condiționată, ore de reabilitare și două sute de ore de muncă în folosul comunității.

Ca să evite alte discuții, acum ea a acceptat custodia comună și Hannah putea să stea cu tatăl ei destul timp, iar ea a promis că nu-l va mai teroriza pe Ethan.

Acum Hannah se juca pe canapea cu păpușa, iar Val veni lîngă Ethan.

- Vă distrați bine? a întrebat-o el.

- Copilăria mea a fost frumoasă, spuse ea, dar momentele oribile care au urmat au reușit să estompeze totul. Îmi place să mă joc cu Hannah.

Val îi ridică ușor tricoul, ca să examineze cicatricea de la brîu.

- Arată tot mai bine, cu fiecare zi. Nu te-am întrebat despre cea de pe umăr.

- Nu ți-am spus despre ea?

- Nu.

- Mi se pare cam jenant. Da, am căzut de pe bicicletă când eram copil. Nu putea să-i spună chiar acum că era un semn de la alt glonț primit demult. Era riscant.

- Am înțeles, zise ea, deloc convinsă. Și când ai de gând să mă ceri de soție?

- Sigur vei spune da?

- Foarte sigur, zîmbi ea.

- Atunci vrei să fii soția mea?

- Mă mai gîndesc la asta, spuse ea și gropițele din obraz s-au văzut din nou foarte clar, fiindcă rîdea din toată inima, așa cum s-a întîmplat când l-a făcut să se îndrăgostească de ea.

Sfîrșit

Traducerea:

Cornelia Cernetchi-Pascu